

Edebiyat Defteri

Gule -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
19 Nisan 2024 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

çeyizine sonradan katılan naftalin kokulu sandığı annemin

Eskiden; henüz küçük bir çocukken, annemin naftalin kokulu, ceviz ağacından olduğunu düşündüğüm, oymalı bir sandığı vardı...annemin gençlik yıllarına ait bir takım özel eşyalarını ve çeyizini saklamakla yükümlüydü bu sandık...sanki odanın görüntüsünü bozmamak için kapının ve duvarın arkasına öylece yaslanmış ve kimseyi rahatsız etmemek için ortalıktan çekilmişti gitgide...içinde; her dokunduğumda annemin kına kokusunu bayırlardan, çayırlardan toplayıp avuçlarıma getiren, giyinip çıkarmaktan hiç usanmadığım bir nişan elbisesi...hani zeytin yeşiline çalan, kır desenli...belden aşağı kloş kesimli...kolları ispanyol tarzı ve uçları papatyalarla süslenmiş, bakmaya kıyamadığım türden...yine sanki o günlerde giyilmeyi unutulmuş izlenimini insanda yaratan ispanyol paçalı bir iki pantolon...ve çiçek baskılı, sivri yakalı kolalı gömleklere...bir de eskiyle hiçbir bağlantısı olmayan bir-iki çift de yüksek topuklu ayakkabısı vardı yepyeni...hani o zaman diliminde modası geçmiş gibi bana görünen ama sonradan tekrar vitrinlere ne yapıp edip yerleşeceğini düşündüğüm; rengini şimdi unuttuğum ama yaşımdan oldukça büyük numaralarının içinde küçük kalan ayaklarımı dün gibi hatırladığım; güle oynaya yerleştirmeye çalışıp da, kalın topuklarının üstünde zor bela ayakta durup yürümeye çalıştığım şu rugan pabuçları hani...

annem isteyken yokluğunu fırsat bilip,hani kaç kere giyip çıkardığım ve bir aynanın önünde kendi kendime gülümseyip poz verdiğim, sonra da hiçbir el izi değmemiş gibi yerini oynatmadan tekrar içine yerleştirdiğim o güzelim çocuksu anılarımla beraber bazen annem paslı kilidini açar güneşi gören bir camın kenarında havalandırmaya bırakırdı...gıcırdayan sesiyle açtığında kapağını ne güzel naftalin kokusu kaplardı tüm odayı...ben hiç pot kırmazdım o zaman...her seferinde bir yabancı gibi karşılıklarına dikilip; sanki o kokuyla yeni karşılaşmışız ve sanki içindekilerle ilk defa göz göze geliyormuşuz gibi tanımamazlıktan gelip, elime alırdım dokunurdum sonra onlara büyük bir keyifle...her açılışında o sandığın; bunları ne zaman bir daha giyineceği ve niçin sakladığı yolundaki merak içinde kıvrınarak kendisine sorduğum çocuksu sorularım ise, daha ileri bir zamanda alışkanlık haline dönüşürdü elimde olmadan, annemi iyice çığına çeviren...

tıpkı babaannem ve anneannemden eski günlerin anılarını dinlemeyi çok sevdiğim gibi; annemden de severdim dinlemeyi, çocukluğunun nasıl dal verip çabucak budaklandığını böyle...kendi kendime hayal ederdim sonra...bir gün benim de böyle bir çeyiz sandığım, böyle çiçek desenli bir elbisem ve topuklu ayakkabılarım olacak mı acaba diye...sonra ben büyüdüm...zamanla cevizin sanki o solgun ve yorgun rengini alan sandık ev halkının gözüne iyice battı ve her bakıştan sonra daha fazla yer işgal etmeye başladı gözlerinde...derken bir gün elden ve evden; zorla bir başkasıyla evlendirilen nazlı bir gelin gibi çıkarıldı hemen gözden...

işte o gün baba evinden bu sandıkla beraber çocukluğumuzu da içine gizlice yerleştirerek yalın ayak bir vaziyette, ruganlı pabuçlarımızı giymeyi de unutarak büsbütün; sağa sola çarpa çarpa yollara böyle düştük biz...kim bilir kaç kez elden ele dolaştı durdu düşlerimiz...en ufak bir rüzgâr sarsıntısıyla kim bilir kaç kez savrulduk bir o yana bir bu yana...gün geçtikçe içinde kilitli tutulan, biraz da naftalin kokusundan yoksun, herkesten sakınarak o tertemiz gülüşlerimizle çürümeye yüz tuttuk da; yine de gürültü koparıp ortalığı velveleye vermedik, göçüp giderken yuvamızdan ve diyemeden kimseye "n'olur ellere vermeyin bizi"...

derken en kırılgan yerinden koparılmayı bekleyen taze bir gelincik gibi artık zamanı gelmişti benim de körpecik vücudumdan dışarıya uzayıp dal vermenin...boy atmanın...budaklanıp göğre sarılışımın saçlarımın dalgasından...bazen ince belli ve narin...bazen de kırmızı renkli gülüşleri olup çocukların yanaklarında sobelenerek her gün...nihayetinde kavuştum ben de ispanyol paçalı siyah bir pantolon ve kalın topuklu bir çift ayakkabıya...annemi bilmem ama benim yıkata yıkata giyip eskittiğim, kaldırımlara sürte sürte aşındırmaktan zevk

duyduğum en kral giysilerimle sıkılmazdım hiç bütün gün evin içinde saklambaç oynamaktan...

ne var ki yatak odasına her girişimde, ayaklarımı; hep o gizli köşesinde kaderine terk edilen hüznü yazgısıyla o eski sandığın peşine verirken bulurdum...evin çocukluğuma ayrılan bu bölümünü yabancılara gözden çıkarınca da; alın yazgısı hiç değişmedi...badana tutmayan dökük ve rutubetli tavanların arasında yüzü bir daha hiç gülmedi o duvarların...yine önceden olduğu gibi alabildiğine geniş ve bomboş göründü kendisini sonradan ziyarete gelenlere...o günden sonra dışarıya belli etmedim ama anneme içten içe olur olmadık sitemler ettim...gelgelelim o benim bu içe kapanıklığımın sebebini soranlara, sadece ergenlik çağının verdiği basit bir tepki olarak yorumladı...çok sonra söyleyip itiraf ettiğimde öğrendim ki; annem de çok üzülürmüş ve *sandığımızın* da ötesinde dizlerine vurup durmuş meğer hatırladıkça o günlerimizi...

eskiden küçük sayılacak yaşta; bana ait olmasa da, kendi parçamış gibi görüp sahiplendiğim, bir köşede boynu bükük yetim gibi bana bakan...ve her açtığımda o keskin naftalin kokusunu burun deliklerimde günlerce ağırladığım bir sandık vardı hiç değilse baş ucumda duran...ne yazık ki o gün bugündür başka bir sandığa elimi sürmüş değilim..bazı dizi ve dergilerde yatak odalarında öylesine içi bomboş, dekor amaçlı tutulan ve sık sık yeri değiştirilerek nereye yakışacağı konusunda kararsız bir düşünceyle orantılı ve çoğunlukla askılık niyetine kullanılıp, elbiselerin gelişi güzel üstüne atılmasında bir sakınca görülmeyen yeni cilalanmış bir sandığı; yarı vücudu dışarı çıplak sarkmış şekilde görür gibi oluyorum bazen...

belki bir gün hayalimdeki o sandığa kavuşmak kısmet olur tekrar...belki içi naftalin kokmaz bu sefer...(hani birçoğunun midesini havaya kaldıran ve ne hikmetse ciğerlerine buyur etmek istemedikleri, -bana öyle geliyor ki; ince boyunlarına musallat olacağından bir hayli çekindikleri, bu yüzden de arayış açtıkları görülen- o parfümsüz kokudan bahsediyorum)...ama en azından kapağını her açtığımda küçük bir kız çocuğunu kucağıma alıp; yanağına gelincik şerbetinde bir öpücük kondurarak sarılıp, koklamak nasip olacak hiç değilse...

işte bazen yüreğimi gelinlik çağına gelmiş bir sandık gibi açıp havalandırmak geliyor içimden...naftalinin yokluğunu aratmayacak küf kokusuyla beraber nereye ve nasıl uçacaksa; varsın uçuşsun gönlünce...

mer@lgül

kırsal hüznlerin göçebe hayatları

-biz hiç kişiydik. hiç. kimse ve ben. gözlerini yum şimdi artık kaç kişiyse-

düzenli bi şekilde adımlarımı ölçüp, hüznlerimi kontrol ediyorum. üç artı bir odalı evin, geniş çeperinde kuzu gibi oturuyorlar öyle. saçlarının üst tarafları tamamen dökülmüş dazlak hüznlerim benim ne güzelsiniz! kendime görüp, hiç üşenmedim ve tek tek saydım. bugün de yoğun ve kalabalığız biraz. bazıları çok geçimsiz imgelerin sözlü saldırısına uğrasa da; alışkınlar bu çalılı damın altında ıslanmaya. birgün de şaşırsanız beni. benden habersiz tatile falan çıksanız. ağırlığını eşit oranda ayakta tutmayı beceremeyen dengesiz vücudumda aylak aylak dolaşıp engelli hatlarına hiç takılmasanız. anlaşıldı sizden yine rahat yok! saat 15:00. çıkmadan önce bi eksik-gedikleri var mı diye soruyorum. 'sağol gözüm eksik olma' deyip geri çeviriyorlar yardım talebimi. böyle de mütevaziler! ah görebilselerdi keşke! her gün nasıl da azalıp eksildiğimi kendimden.

saat 15:15. saçlarımda aklar oluşmuş, aynadaki yüzüme mesafeli bakarken bile, çatallaşıp diken gibi havaya kalkanları burdan rahatlıkla görebiliyorum. onları kır bahçelerine benzettiğim günden bu yana, sunnî ilaç kullanmadım. hüznlerimle besleyip yıkıyorum ve eskiye göre daha parlak ve gür görünüyorlar sanki. ya da bana öyle geliyor bilemiyorum. kadınlar depresyona girince saçlarını kestirirlermiş öyle diyorlar. Deniz'in yumruğunu havaya kaldırıp haykırdığı gibi "bunu şiddetle reddediyorum!" yanılıyorsunuz bayım! kadınlar bunalıma girince sadece ölmek isterler! bu konuda ihtisas yapmış yüzlerce kadın tanıyorum ben -kendim de dahil- bir de hüznlerini yüreğinin çorak topraklarında, nasırlı avuçlarının arasında gelişigüzel tırpıp biçenleri var. kaldı ki son zamanlarda ölümün sınırlarına gidip, göğşe yıldız düşenleri de gözle görülür biçimde artış göstermiştir. zaten bi kadın yüzündeki bariz çizgilerini ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, evinden-yurdundan kovulmuş; katlanmış ve yıpranmış eski bir hatıra gibi tozu dumana katarak sürekli peşine sürüklemesinden tanırırsınız. öyle ki biri yolunu kaybedip, adresi soracak olsa; yanlışlıkla kılavuz yüreğini açıp o engebeli yolu tarif edecek kadar da akli on karış havadadır bazen.

anladım ki; uyuyunca da ağırları dinmiyormuş insanın. ordan oraya sürüle sürüle alışırırsun zamanla. o yüzden ilaç prospektüsünde -yazarken bile zorlandığım ve anlamakta zorluk çektiğim; sadece kullanım şekli ve dozu ile yan etkileri kısmına bakıp kutuya tekrar geri koymak istediğim- yani uluslararası deyimiyle beynimi uyuşturan hapları da kullanmıyorum bayım! annemden biliyorum midesine dokunurdu kadıncağızın. bütün ağrı ve sızılıyla nasıl da savaşırdı güzel annem. benim kahraman annem! hayret biyolojik olarak hiçbir özelliğini almamışım annemin. saçlarım ve burnum hariç. ha bir de koyacak yer bulmakta zorlandığım uzun parmaklarım var benim. o yüzden batar dururlar gözünüze hep. (bir keresinde amcam uzunluğuna göre tırnaklarımı görücüye çıkarmıştı da; köklerine çimentolu tem.elini atmalarında bi sakınca görmemişti. üstelik gözyaşartıcı bi ses tonuyla "seninle gurur duyuyorum" bile demişti. boyuna göre terzi gibi her şeyin ölçüsünü alan ah bu amcam) yani benim güzel annem! mutluluğa haciz geldiği için, hiç acımadan tebensümleri boşalttılar yüzümüzden. çok uzun vadeli güldüğü ve borcunu ödemediği için iki gamzenin ellerini kelepçeliyip alıp götürdüler yanağımızdan. sonra da tıka-basa dolu bi hüzn otosuna bindirip, uçurumdan aşağı yuvarladılar gözümüzün yaşına bakmadan. boş.bakanların gözetiminde acıyönetim savcılığına sevkedilirken biz ve daha nicelerimiz.

saat 17:15. aradaki zaman kaybına takılmayın sakın ben de zaten üstünde durmayacağım zat-ı muhteremin. İtalyan'ların kahvesinde oturuyorum şimdi. Cafe de Italiano, Kapellenstraße numara burdan okunmuyor bulanık. mamma mia! ondan önce de arabada kestirmişliğim var. bazen istemesem de mola veren tır şoförleri gibi uyukladığım oluyor park yerlerinde. eskiden biri görecek diye iki büklüm yapıp saklardım kendimi içimde. bazen boş bir torpidonun kayan gözüne, bazen de külüstür kornanın zurnalı sesine başımı feda ederdim. artık bunların da pek bi önemi kalmadı, insanların ilgi alanlarından uzaklaştığımdan beri. şimdi de can sıkıntısından bu cafe'ye geldim. güzel uykumu ve ruhumu ortadan ikiye bölmek için. zahmet edip yanıma kadar gelen garsona bi latte söyleyip ağzımı tadlandırması için bugünkü menülerinde amaretto'lu tiramusu'nun olup olmadığını soruyorum. şansına tüküreyim yokmuş. çok yazık oldu...hakkettiğim oysa. böyle güzel havayı onsuz da içime çekemiyorum doğrusu. pizzanın ve dondurmanın her çeşidi mevcutken bir tek onu listeye almamışlar. cafe de italiano beni hayal kırıklığına uğrattın neyse! bardağın yanına konulmuş küçük bir konfitürle idare edeceğiz artık. bu zavallı halime gülüyorum. bu durum bana çocukluğumu hatırlatıyor. küçükken de en çok vitrinlere, dükkanlara, bakkallara, manavlara, sokak sokak gezen hırdavatçılara takılırdı gözüm. bir de benim ayağımda lastik pabuçlar varken, su geçirmeyen parlak deri ayakkabılarını gözümün içine sokmaya bayılan çocuklara.

az önce tam da bunları düşünürken yanımdan iyi giyimli ve son derece bakımlı diyebileceğim hoş bi bayanla, çocukları geçti. imrendim açıkçası. nasıl vakit bulabiliyorlar kendilerine böyle çok merak ediyorum. ben daha çok karşı grupta olanlardayım. yani eline ne gelirse onu geçiren, renklerin uyumuyla o kadar da ilgilenmeyen ve hep aceleyle yola çıkıp ordan oraya koşturan bi bayan. en çok da kıvırcık saçlarını taramaya üşenen ve kendine görmeyen tembelin biriyim işte. utanmasam evdeki rahat üstümle çıkacağım dışarı. bazen aklımdan geçmiyor da değil. kendimi pijamalarla veya jogging pantolonuyla -hoş onu da giyiniyorum bazen- sokağa atmış ve ayağında eskimoların çizmelerini aratmayacak cinsten bej renkli tüylü patikleriyle, üstüne çamur sıçratan bi bayanın içler parçalayan dramatik görüntüsünü zahmet olmazsa eğer gözünüzün önünde canlandırın biraz. acaba Leonardo bu kalıba uyan bi bayanın karma-karışık halini hiç kullandı mı bi tuvalinde merak ettim şimdi. belki Italo Svevo bir kitabında toplumun genelde rağbet görmediği böyle bir kadın bedenini kahraman yapmıştır olamaz mı ?

saat: 17:30. hava o kara perçemini hiç utanmadan örttü yine yüzüne. bulutlar matem tutarak ellerini önünde bağladı. buna rağmen içime huzur veren garip bi görüntüsü var sanki. hafiften esen rüzgarın yüzünü okşaması, bir erkeğin çıplak bedenine dokunuşundan daha dokunaklı ve anlamlı olabiliyor bazen. şimdi gözüme değen her şeyin yalnızlığını ve yorgunluğunu taa derinlerde hissedebiliyorum. ağırlıklarına göre kapladıkları alan ne kadar da küçük oysa. ya yüreğime komplo kurup boydan boya kuşatıyorlar, ya da köprücük kemiğimden göğsüme ulaşıp gövdemi sabote ediyorlar. bunun farkında bile değil birçoğu! onlar aralarında gülüp, şakalaşırken; ben gözlerimi raylara dikmiş, vızırtıyla önümden geçip uzayan vagonlara gülümsüyorum. işte bu dağınık saçlarımı da onlara benzetiyorum biraz. herkesin yolculukta oturmayı sevdiği bi can kenarı olur. benim de öyleydi en çok tercih ettiğim baş köşe, çocukken de üstüne şekiller çizdiğim o buğulu cam kırıklarıydı. yoldan hangi araç geçerse geçsin, gözüm ilk önce can kesiklerine takılır bu yüzden. ama içerde oturanlar bunun farkına varmazlar o ayrı mesele. onlara el sallarken beni gördüklerini bile sanmıyorum. Tezer'in kulakları çınlasın: "neden burdayım. herkesin uzağındayım". bu konuya son derece hakim vasıflı bi hüznle başka bi gün değinelim bence.

17:45. insanları dinliyorum. gözlerim açık. göbekli garson boşalan bardağımlı gelip almaya üşeniyor galiba. masanın üstünde not defterine bir şeyler karalayan bu garip kadını oldukça karışık ve şaibeli bulup korktu sanırım. bazen insanları ürkütmeyi seviyorum. hani hiç beklemediğiniz bir anda yabancı bir el omzunuza dokunur ve sizi aniden sıçratır ya işte onun gibi. ya da beni rahatsız edeceğini düşünüp ondan yanıma gelmiyor garibim. -gel arkadaş, geç otur iki çift laf edelim seninle- karma seslerin uğultusu. gülüyorum kendi kendime. sen zaten uzağımdasın, daha ne kadar uzaklaşabilirsin ki benden. kaldı ki; sınıra hiç yaklaşmamıştın ki ne diye kaçıp duruyorsun. belki boşalan şu bardak gibi beni de bomboş görüyorsun ? peki öyle olsun bunu sen istedin gözüm!

Paulo Coelho'nun bi romanında ressamın da Maria'ya dediği gibi:

"şu önündeki rakıyı görüyor musun? böyle , sadece bir rakı görüyorsun. ben daha ötesine geçmek zorunda olduğumdan, kaynağındaki bitkiyi, atlattığı fırtınaları, tohumları toplayan elleri, bir kıtadan ötekine gemiyle taşınmasını, alkolle buluşmadan önce bitkinin sahip olduğu kokuyu ve rengini görüyorum. günün birinde bu sahneyi çizmem gerekse, bütün bunları resmederdim. ne var ki, sen tabloyu gördüğünde onu bir bardak dolusu sıradan bir rakı sanırdın."

bizim meselemiz de bu hazinli öyküye benziyor biraz. şimdi sen de bana bakınca belki sıradan bulup, basit görüyorsun. çünkü bana gözünün ucuyla öylesine bakarken, siparişi alıp biran önce yanımdan gitmenin telaşı okunuyordu gözlerinden. elinin alışkanlığı ve mesleğinin gereği, sadece müşterinin önüne menüyü indirip, bir sonraki havaya kalkan işaret parmağının hareketini gözlemleyene dek ortadan kayboluyosun. ara ki bulasın. tekrar boş tabaklar-bardaklar-çatallar ve kırıntılar toplanacak ki öyle piyasaya çıkasın. o da yine bi parmak hareketiyle oluyor. görüyorsun ya işte konuşmaya da hiç gerek yok ellerimizle de iletişim kurabiliyoruz isteyince.

ama sana verilen görevi kusursuz yapım derken daha da göz çıkarıyorsun. öfkesi her halinden okunan suratına bakacağım derken kaç kere gözlerinin uzun farlarına yakalanıp, saatlerce kanlı retinanın o boş çukurunda rehin kaldım haberin bile yok senin. az kalsın önde kiyle çarpışıyorduk. bereket versin son anda farkettilik de birbirimizi kenara çekildik. allah bilir çıkan gürültüyü de hiç duymadın peki niye? çünkü beyninin içinde sana hükmedecek komutları beklemekle meşgulsün sadece. kafan emir kipleriyle dolup taşmış. tıpkı kurulu saat gibisin. çaldığı vakit harekete geçirip uynadırıyor seni kış uykusundan. gelene kadar kaç kere yönünü şaşırdın yazık sana! sana da bana da valla yazık! inan ki çok acıdım halimize; yalnız kol hareketleriyle sınırlandırılmış pandomimli oyunumuzu görünce.

ama sen de haklısın. üstümde hiçbir bakımının borcu kalmamış ödeyemem sonra.

belki geri kalmış maço erkekler gibi sen de kadınları tapulu malın gibi görüyorsunuz kapalı alanlarda. sıradan ve değersiz bir eşya parçasının, senelerce evin bir köşesini işgal edişi gibi; biz de gelip boş yere mekanını işgal etmişizdir haddimizi bilmeden. merak ediyorum sen de bazıları gibi hesabı öderken soracak mısın "nerelisin?" diye. Tezer gibi ya "hiçbir yerli" yim ya da Che Guevara gibi "nerede ezilen bir halk varsa oralıyım". tuhaf gerçekten iki söylemin içinden kaç kere tökezleyip çıktım bu kanlı yeryüzüne. haşa! sözümona sanki hiçbir yerdeyim. hem de her yerde.

hava gitgide açtı sanki. tıpkı aramıza giren mesafeler, yaşlı duvarlar gibi. aslında başınızı bi yukarı kaldırırsanız görebileceğiniz boydayım ve elinizle koymuşçasına kolay bulabileceğiniz bi yerde. şu an sırtıma vuran güneşin, yandan yüzüme çarpan ışıltısını, karşı masada oturan insanların gölgesinden daha samimi ve sıcak buluyorum. sormadan edemiyorum kendime bu insanlar hangi tarihin buzul çağından kalma ilkel kalıntılarıdır? dokunsam kırılıp döküleceksiniz hepimiz. oysa ben ve altına sığındığım gölgem, boşalan şehrin azalan insanları kadar küçük bir azınlığı oluşturuyoruz sadece. sesler çoğalırken şimdi de iki erkek çocuğunun cıvıltılı sesine kulak verip, özenle taranmış ve havaya kaldırılmış jöleli saçlarının birbiriyle olan uyumlu duruşlarını seyrediyorum. artistlere bak sen, bu yaşta havalardan geçilmiyor! bir moda dergisinden çıkmış da küçülmüşler sanki. çocuklar çoğaldı, ikiye şimdi on oldu. yüzlerinin derinliklerine incek olursak, kardeş diyebileceğim biri uzun biri kısa boylu iki kız çocuğunun; muntazam saç örgülerine iliyor gözüm. şimdi de kendi çocukluğuma gittim. yakasından bi güzel silkeleyip getirdim.

o da unutmuş beni hınzır. çoktandır ne sorduğu var, ne de aradığı hayırsızın. kızların saç örgülerine diyorum ne güzel de sırayı bozmayacak şekilde tasarlanıp, inşa edilmiş. acaba bozulur diye anneleri hiç okşamıyor mudur dersiniz pamuklu tellerini? taramadan, taramaya mı değdiriyordur sadece yumuşak ellerini? içerliyorum bu ilerleyen saatte anneme. benim balıksırtı ya da mısırlı örgülerim olmadı hiç. neden anne? belime kadar uzattığınız saçlarıma en son ne zaman dokundunuz? kabaran dalgaları-dağınıklığı senin de mi gözünü korkuttu bu kadar? canım annem benim çok mu yordular seni ? hiç değilse yıkanıp taranıyordu değil mi ? tıpkı sana yaptıkları gibi. nesilden nesile geçen alışkanlıklarınız gibi. bi at kuyruğu yeter de artardı bile uzunluğuna. yine sormadan edemiyorum. yok ya vazgeçtim sormayacağım boşverin! ne çilesi vardıysa kendi çekti. kendi yıkadı. kendi taradı. saç tellerimle ördü bütün ah'larını. hem çok yakındı bize. hem de uzak. aynı anda iki ayrı kavşağı dönüp, iki ayrı kulvarda kendisiyle yarışan annem. canım annem. güzel annem. sırtındaki kamburunu bizden saklayıp, dışarıya göstermeyen; saçının her kalın telini süpürge eden fedakâr annem benim!

bakın çocuklardan söz açtıkça, gürültülü seslerinin hışmına uğruyoruz durmadan ne güzel! yaşam dediğiniz işte bu gül yanaklı çocuklardır bayım! ayak sesleri ve yüzlerini masumca okşayan sayısız tebessümler. bi çocuğun sesini, güler yüzünü neye değişebilir ki bi insan? alın işte tutun ki; karşı masada üç çocuk oturuyor sizinle ve saatler olmuş bardağım hâlâ boş duruyor elimin az ötesinde. korkarım ki varlığımla sizi rahatsız ettim, çok özür dilerim! inanın ben de istemezdim bunu, ama oldu bi kere işte, bi kere dışarıya görüldük ve insan içine çıktık n'apalım yani. insan olmaya çok uzak duruşumuzla geldik adam gibi karşınıza oturduk namuslu namuslu. pardon çok affedersiniz! kimsenin namusuna dil uzatmak istememiştım, istemeden oldu! ama zoraki söyletiyorsunuz canım! yok! anlaşıldı terbiyeli bi el işareti çekmeye kadar bunlar bana bişey ikram etmeyecek. bakar mısınız size söylüyorum beyefendi! yok bunlar sandığımdan da s.ağır çıktılar arkadaş! yahu insan bi dönüp bakmaz mı etrafına. korkmayın canım! gündüzleri zincirliyen kimseyi ısırmiyorum. hüznümü de, sevincimi de dibini bulan şu bardak gibi boşaltıyorum sadece dudaklarımdan. demem o ki; zararsızdır haspam. bazıları gibi aşka gelip, dil-din-ırk gibi saçma sapan bahanelerle milletin soy ağacına dadanıp, kesici aletlerle de dallarını ayırmıyorum kökünden.

şişko garsonumuz yanımdan on kere geçti de yine farkedilmedim. ya sabır! gülüyorum yokmuşum gibi davranıyor burda herkes! saklambaç mı oynuyoruz yoksa bi yere kıpırdamadan anlamadım ki! neyse çok da önemli değil. nihayet dört gözle beklenen garson ufukta beliriverdi çok şükür! güzel ve güler yüzlü bu seferki hiç değilse. anlaşılan acıklı halimle geç de olsa kızı etkilemeyi başardım. yüzüne ve dudaklarına yakışan gülümseyişiyle soru çekiliyor paslı bir kerpetenle dişlerinin arasından. "bişey ikram edelim mi size?" zaten cebimden ödeyeceğim nasıl ziyafetse artık bu! -yine bi latte alabilir miyim lütfen- kendime gelemedim henüz. karşı masada oturan aile kalktı az önce melez bir kız ve iki de zenci çocuk, attıkları çığlıklarıyla renk katıyordu hiç değilse bu başı dumanlı mekâna. sanırım beyaz tenli sarışın adam rahatsız ettikleri düşüncesine kapıldı biran. halbu ki herkes kendi gürültüsünde oturuyordu sessiz sakin. ne kulağı işitiyordu ne de gözü kendinden başka bi yabancıyı görüyordu. zampara dünya! kendi etrafında döner durur nasılsa! birbirine karışan kültürler, siyahı-beyazıyla örtüşen çıplak bedenler. tıpkı şu gökyüzündeki değişken havaya benziyor. biraz yağmur. biraz güneş en çok da bulut taşıyor cebinde. gittiği her yere dört mevsimini de beraber götürüyor. ne var ki; çıplak gözle üstümüzde kaygılı olduğu gözlenen şu gökyüzünden, çocukları altına

toplayabileceğimiz, sabıkası temiz ve güvenli bi gökkuşağını satın alamadık bi türlü. oysa en çok onlar hak ediyor herşeyin iyisini. en çok onlara yakışıyor ve üstünde jilet gibi ütülü duruyor. ne bi etek payının içten kıvrılmasına ne de paçaların kısaltılmasına ihtiyacı var. kısa dar pantolonuyla, uzun bol eteğiyle de doğası gereği mutludur her zaman çocuklar.

saat: 18.30. yan masada oturan aileyi gözüme kestiriyorum bu sefer. mutlu oldukları her hallerinden belli. benim gibi kıvrıcık ve kabarık saçları olan bi çocuk -bana kalırsa bu küçük yaşına rağmen, kafasının içinde benden daha dağınık ve göçebe bi hayat sürme anlayışına hakim ve sanki 3-4-3 taktiğini uygulayp görenleri iyice şaşırtmak istiyor- babasının dizlerini henüz en güvenli yer sanıyor şu saatlerde ve elindeki cep telefonu ile zaman öldürüyor. çocukları ne güzel robotlaştırıyoruz kendimize benzetip. oysa en güzel yaşdır bir çocuğun sizi sobeleyen elleri, ordan oraya zıplayan haylaz ayakları. bırakın serbest dolaşım hareket etsinler kendilerine. kendinize yaptığınız acımasız işkenceleri onların üstünde uygulamayın. kapalı mekanlarınızda, kapalı ruhunuzla, kendi ellerinizle boğmayın çocuklarınızı. sesini sonuna kadar kısmayın, bırakın çığlık atsınlar. bırakın kırıp-döksünler. çocukların ellerinde ve ayaklarındadır bütün hüner zincire vurmadan dolaştırın çocuklarınızı. en güzel oyunlar kenar mahallelerinde, sokaklarda ve üstü renkli boyalarla süslü kaldırımlardadır. kat müsadese olmadan çıktığınız betonlarla-duvarlarla-sınırlarla örtmeyin üstünü çocukların. bırakın güneşi azıcık onlar da görsün. bi kenara bırakın, çıkmayacak lekelerin kavgalarını-telaşını. çimlerin üstünde varsın tepinsin çamurla boyasın yüzünü ne çıkar? ne çıkar yani kendi saf ve temiz dünyasında oynarsa. biliyorsunuz ne zamandır ozon tabakası delik ve her an üstümüze çökecek vaziyette tetikte bekliyor. çocuklarla gelen her güzel anınız için çok geç olabilir. bir çocuğun en güzel yılları dışardadır. sokakta. evde küflenip-çürürken-yerinde otururken değil. üzüyorum çocukluğunu yaşamadan, erkenden büyüüp gidenlere. bi derin dondurucuda soğumaya bırakılan ruhları gibi, çocuklarını erken yaşlandırmaya meraklı olanlara. size söylüyorum bayım! siz de duyun sesimi bayan! -n'olur kıymayın çocuklarınıza!-

yazdıklarımı duydular mı yoksa yan masadakiler kalktılar şimdi. an itibariyle bi çocuk daha terketti burayı ve gitgide azaldık gözüm! düşününce bile huzursuz oluyor insan. örgülü kızlar gene yanımdan geçti. onları gördükçe saçlarımı kökünden tutup, budayasım var. bu yaşımdan utanmasam kıskanacağım, her iki omuzunu aynı anda öpen gür saçlarını onların. Pavese'in de dediği gibi, "ama ben, ama ben mısır tarlalarının ve tüm boş gökyüzlerinin çok uzağındayım."

saat: 18.45 sineklerin istilasına uğradım. uyuz köpekler gibi kaşını tuttu her tarafımı. aman uzak durun ha! bulaşabilir size! gün gelir ben de alışırim Leyla! hırpalanmış bedenimi, bitlerimle kardeşçesine paylaşmayı senin gibi. burnuma çok uzaklardan annemin pişirdiği ekmek kokusu gelir belki. belki de dumanlı hasretin iniltili sancısı. tut ki etrafımız sarılmamış kurşunlarla. bombalarla havaya uçmamış elleri-ayakları kimsenin. tut ki kulaklarımızı sağır etmemiş puştaların sesi ve düşmemiş rahmimize zalımların o kanlı irinleri! yani kırmızıyla baltalanmamış mavi gökyüzünden, çocukların çiçekli bahçelerinden, tomurcuk açmış gül yanaklarından, güzel masallarından, mutlu rüyalarından sözediyorum gözüm!

gözlerini açma annem, tehlike geçmedi henüz!

mer@lgül

uçurumun kıyısında kırmızı bülten ç.ağrısı

sizin tanklarınız var, her yere atışları serbest bombalarınız...öyle uzun menzilli fırlatıyorsunuz ki havaya herkesi...parçaları hangi karaya düşer bu insanların bilinmez, ama o kirli ellerinizi iyisi mi hiç çıkarmayın cebinizden...her yerde gözümüze batan bi kalıntınız !...sizin ağır silahlarınız var, toplum bilinci sıfır mürettebatınız...havadan yere isabet tutturamayan k.oyun güdümlü füzeleriniz ve yönünü şaşırarak yoketatar"larınız...ilahi adalet!..havadan da vuruyorsun, yerden de...

"siz de yanlış yerde saf tutuyorsunuz bayan!" diyor bi replik...e n'apalım!..yüksek rakımlı acıların, varlıklı hüznünden geliyoruz bayım!

aslında listem hayli kalabalık...topu nereye tutacağımı, hedefi nasıl bulacağımı ben de bilmiyorum...düşlerim yürürlükten kalktığından bu yana açığa alınmış yüreğim...ve bu durumdan habersizim...hatta giriş-gelişme-sonuç bölümlerinden de bi hayli yoksunum...içimdeki savaş nasıl çıktı, nasıl patlak verdi şaşkınım...oldukça öfkeliyim o yüzden herkese...-biz bu yükün hakkından da geliriz- diyorum kendi kendime...peşine teselli bulamamış başka bi hüznü toprağa veriyorum kefensiz...bu topraklar verimli topraktı eskiden gözüm...tomurcuğunu özgürce açar, gülle donatırdı her sokağı...ne üç öğün göğsünü döverdi böyle, ne de üç öğün kan kusardı...üç el havaya acı sıkıldığı günden beri yasını tutar oldu toprak ana...bi daha da ne yüzü güldü ne de çiçek açtı çukur yanakları...

kırmızı bültenle sesimi arıyorlarmış...arasınlar bakalım...yokum diyorum hiç kimseye...sizin uzağınızda, sizden hariç başka sesler de var bayım...-niye öyle söyledin ki şimdi abla?- diyor Simran...tehlikeli diyorum, hep sesi olanları götürüyorlar çünkü...ellerimiz cebimize, hüznümüz pandomime, dudağımız sigaraya daha çok yakışıyor bizim...bu pozisyonu bozmayalım lütfen...hatta bundan güzel bi kompozisyon bile çıkar biliyor musun Mojgan...nefesini içinde tut bi süre...öyle kal sakın kıpırdama!..Najimiyan'a da söyle bir dahakine saçlarını toplasın...öyle gelişi güzel dağıtmasın...sıkı örsün örgüsünü...hatta etek boyunu yere kadar uzatsın...şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor...öyle bakma be kızım!..

bilirsin insan çelişkiye düşer bazen...en çok da kendisiyledir kavgası...içinde çığ gibi büyütüp, sonra da hücrelerinin duvarlarıyla paslaşır öfkesini...saatli bomba gibi üstünde taşıdığı isyanını korumaya almak ister bazen benim gibi...sorun yok her şey yolunda...bakın nasıl da mutlu herkes!..yani pimini çekmeden patlatacaksın gözüm...öyle daha tesirli...öyle daha hafızanda kayıtlı durur...yavaş yavaş dağılacaksın...patlayınca uçup gitmek var...parçalarını kim toplayacak sonra?..millet çöpünü yerden kaldırmıyor...kaldı ki sana dokunsun...avuçlarının ateşini bırak da, ense kökünden ayrılmayan çığlıkları söndürsün çocukların...herkesin önünde düşmesini ilikleyen hüznü; ayaklarına kuvvet, düşüncelerine baskı uyugulayan yerin çekimiyle karşılık ver...

ne gülünç!.."sen benim kalbimin etrafındaki kabukları kırdın" diyordu bi diyalog...soruyorum kendime hangi kalpten bahsediyor bu adam?..vücudumuzun her köşesinde bi parmak izinini bırakmak zorunda mısınız beyler?..bunu duyunca başka replik arıza çıkartıyor hemen...
"duvardaki paslı çiviyi söküyor sanki pezevenk!"...hayır o öyle değildi diyorum...yüreğimizi elinize verdiğimizden beri bi daha yüzünü göremedik malesef bayım!

bi yerde okumuştum "ölmek uyumanın bir üst modeli" diyordu biri...eceliyle ölenlere ithaf bu olsa gerek...geçmiş zaman diliminden böyle masum konuşmak yine eski günlerin hatrına kalmış bişey...oysa şimdiki zaman bıçağını-kılıcını bileylemek, vurup-kırmakla meşgul sadece...kaldı ki güzel düşler kurmanın ne yeri ne de zamanı gözüm...biliyorum yine karşı taarruza geçecek bazı sapık zihniyet...boşuna sallıyorsunuz o elinizi havada...kanlı elinizi gördükçe ana rahmine tekrar sığınasım ve kovuğumdan hiç çıkmayasım var yeryüzüne...sizin öldürmeye meyilli mermileriniz var...benim kurşun as kelimelerim...dünyayı ortadan ikiye bölseniz yetmez size bu zulüm...bu vahşet...kaç hektarlık öfkeniz var ki sizin, sığacak yer bulamıyorsunuz böyle ?

ah bigün çıkıp gidebilsem kendimden...öyle ya sıramı kime kaptırıyorumdur kim bilir şimdi...yani anlayacağın hep başka sesler vardı gözüm...hep susturulamayan çığlıklar, acılar...hep başka birileri yüreğimi kurşuna diziyordu durmadan...içimdeki sesi susturmak için, uzak bir coğrafyanın yaslı tel örgülerine sırtımı dayayıp; uzak bir umudun barış resmini çizmekle oyalıyordum bazen kendimi... kenarı kırılan bir tabağın senelerdir tozlu bir rafı işgal edişi gibiydi içimizdeki kırıklar...hep görmezden gelip aynı tabaktan, aynı hüznü, aynı kırıntıyı midede sindirmek hep ağır geliyordu işte...gündelik bir sarsıntıyı o an kabulleniveriyordu vicdan...ki vicdan gittiği misafirlikten evine dönmeyi akıl etmiyordu bi türlü...üzgünüz! boşaltılan yüreğimizde artık kimse oturmuyor bayım!

çıkamaz bir sokakta, doppelselbst mord'un kıyısındaım bayım...her kapıda bir çarpı işareti uyarı ışığını yakıyor uzaktan bana...düşlerin sıkı takibe alındığı bu saatlerde konuşmak çarpıntı yapsa da o telli duvarlara tırmanmam şart anlıyor musun...pamuk prens'imden vazgeçtim...atlı karıncalardan...kırmızı pabuçlu kızdan...alaaddin'in sihirli lambasından falan...dünyanın bütün süslü masalları, kahramanları sizin olsun! bana düşlerimi verin yalnız!

senin hep kendinle kavgan vardı...tellere taktığın, sınırlardan geçiremediğin öfken...tesirli parçalarınla duvarlara suikast düzenliyordun durmadan...iskeletor etkili...dram yüklü ne çok sen çıkıyordu üstünden...o kadar çok katil oluyordun ki; arkandan ölülerini gömecek adam kalmıyordu...o kadar çok kendini kaptırıyordun ki bu kirli oyuna, fırsat bile kalmıyordu kurbanlarının ah'ını duymaya... güya kırmızı bültenle arıyorlarmış beni...söyleyin onlara yeryüzü kanla yıkandığından bu yana, oturum hakkını alamamış bayan...

bizim gülen bi yüzümüz vardı eskiden...aynı cesedi yüz sefer çiğnemişsiniz ne çıkar!..

mer@lgül...

"mini mini bir kuş donmuştu, pencereme konmuştu..."

aldım onu içeriye cik cik cik cik ötsün diye...pır pır ederken canlandı...ellerim bak boş kaldı"

...

Bu yazıyı okuyan veya notaların işaret dilini kullanan herkes; kaybettiği çocukluğun, sarılamadığı küçük bedenini arkasından gidip; onu bulup getirmenin yollarını arayacaktır muhtemelen...hatta paçasından bi güzel kavrayıp, yerde sürükleyecektir peşinden...birkaç şarkının kırık sözü...ve buruk yüzüyle nostaljiden dem vuracak dudak payımız yine...

"yağ satarım, bal satarım", kuşlar ölmüş ben ağlarım...

Eskiden ip atlamak; -denizde dalga, hoş geldin abla...eteğini topla, rahat otur abla...bir...iki...üç...yandın!- demekti biraz...şimdi ne denizde dalga, ne de sahile vuran eteğim var benim...burda ablamı devre dışı bırakıyorum çünkü derdimi anlatacağım bi ablam da hiç olmadı...yani bu bir! bu iki! bu da üç! derken teker teker susturuluyordu çığlıklarım!..yani üç kere söyleyince gözlerimden hüzünleri boşalıyordu zambakların...bahçemizdeki sardunyalar soldu Fate..gök gürültülü yağmur sildi süpürdü hatıraları...

Eskiden pervazlarda ekmek kırıntıları olurdu kuşların ve kuyrukta halk emeğine karışan, halk ekmeği kavgası babamın...güzeldi eskiden kuşa kurda yem olmamış, s.atılmamış düşleri çocukların...

bakın görüyor musunuz çenem de düşer benim şimdi dayanmam...huyumdur zaten eskiyen sözlere bir kulp takmadan duramam...alın size bozuk bir plak'tan Fate`ye dökülen nağmeler...yüreğinize pulsuz ve adressiz postalıyorum...Fate' nin mektubun varlığından haberi bile yok...aramızda sır kalacak söz mü ?

hatırlıyor musun Fate?..eskiden hafta sonları size gelirdik...evdekiler eş-dost ziyaretlerine giderdi...biz de evde kalmayı yeğledik...niçin çünkü yasadışı planlarımız olurdu seninle hep...çocuğuz ya hep korkutmuşlar gözümüzü..oysa cezalandırıldığımızı da hiç hatırlamıyorum ya...bu demektir ki çok doğru, dürüst ve oldukça yaşımızdan büyük gibi davranmışız biraz...beklenen de o ya...kurallara uyup sınırlara bölmüşüz haylazlığımızı...-eteğini topla, uslu uslu otur koltukta!- emir kipi kulağımızın zarında bir başımızayken de ötüp ötüp dururdu...rahat bir nefes aldırılmazdı...ama o boşalan evin yalnızlığını ve sessizliğini bizimle paylaşmaya dünden razı tavriyla; kendi elleriyle odalarını açıp, rutubetli duvarların her deliğini sesimizle doldurması yok muydu?..eee? madem ev arkadaşlarımız da bizimle iş birliği yapmaya hevesli onları mı kıracağız?..her gün yüz yüze geldiğimiz ve zemindeki parkelere ayak izini bıraktığımız bu değerli yapı taşları kırık yılın başında bizden bi ricada bulunmuş, geri çevirmek hiç yakışık almaz...bu fırsat kaçır mı?..öyleyse n'apalım ablanın makyaj malzemelerine suikast düzenleyelim...zaten düğünden düğüne, gezmeden gezmeye kullanıp, süslenmek için fazla abartmış senin bu ablan...boşuna masraf...gece-gündüz çalış-mesai yap sonra da bu zırvallıklara dünyanın parasını öde...sanki güzellik yarışmasına hazırlanıyo:))...

ablan bunları okuyacak olsa gönül koyar bana valla:))...yok bi de gitmiş öyle bir yere tıkmış ki, sanki biliyo bu güzelim tonları günün birinde elden geçireceğimizi...zaten onların da beti benzi solmuştu, sararıp gitmişlerdi yerinde dura dura...belli ki atmaya kıyamamış son kırıntısına kadar faydalanmak istemiş...e fena mı olur açıp havalandırsak renkleri?...fiyakalı göz farlarının, rujların tozunu alsak...akıllım hepsini karıştıralım ki biri diğerine darılmasın...onlar da bizi görünce nasıl sevinmişlerdi ama nasıl mutlu olmuşlardı...nerdeyse ağlayacaklardı sevinçten...kabul et ama bizim de gözlerimiz dolmuştu...ne acıklı bir sahneydi o öyle...hatırladıkça hâlâ gözlerim buğulanır...-git işine be ya abartmayı ne kadar seviyorsun böyle kime çekmiş bu kız anlamadım ki- diyorsun içinden şimdi hadi itiraf et...haklısın gülüm bazen üstüme hüzün replikleri aniden çullanıyor etkisinden uzun bir süre kurtulamıyorum...n'apim elimde değil işte...o değil de yüzümüzün her alanını arenaya ne güzel çeviriyorduk öyle...hep suç üstü yakalanır ya insan...bize de hep öyle olurdu...surat sanki boyacı dükkanı...ne renk ararsan var...aksilik işte sonra aniden zil çalardı...sandığımızdan daha kısa sürerdi bu misafirlik...bu şekilde de kapı açılmaz ki...yüzüne tükürürler insanın...o sahneyi düşünmek bile istemiyorum...beş-on kişilik baskıdan oluşan tazyikli su etkisini sen kendin düşün artık...üstüne dişlerin arasından suratımıza fırlayacak olan yemek kırıntıları ve bol soğanlı parfüm banyosu...korkunç yani...işkencelerin böylesi tarihte bile görülmemiştir...ee n'apalım kapıda bekletelim insanları kirimizden arınana kadar madem...sorarlarsa zil sesini duymadık falan deriz...bereket versin evin koridoru uzun...bize zaman kazandırıyor kerata!..sanki yüzümüzden hiç anlaşılacak ne halt yediğimiz...eskiden nerde pamuklu bezler...makyaj silicileri veya kremler...gerçi senin ablanın kozmetik reyonu boldu da biz aceleden bulamazdık yerini...ne ilginçti senin bu ablan ya...ne diye saklıyordu ki herşeyini...sanki stokda karnını doyuracak onlarla...yense..içilse bari...bizim yöntem hep aynıydı...klasik sabun ve suyla yıkardık ama kırıntıları kalırdı hep...en

güzel de sonra bakamazdık ablanın yüzüne...öyle de belli ederdik bi *ok yediğimizi:)))

biz gittikten sonra da aklım hep sende kalırdı...eve gelince neyi düşünürdüm biliyor musun?...acaba ablan çok kızar, bağırır mıydı sana ?.Fate ne yaptı, nasıl örttü suçumuzu?
biz de arsızdık ama tekrar görüştüğümüzde hep yapardık aynı şeyi...heralde sıkıntıdan yapıyorduk...oyuncak yok...oyalanacak hiçbir şey yok...ne yapılacak ki...bir kız ne yapar yani...heralde annesinin elbiselerini veya ayakkabılarını giyer evin içinde...ki kaç sefer annem isteyken sandığını açmışım...ne güzel naftalin kokmuştu...kınasında giydiği bir elbisesi vardı ki hatırlamam bile kaç kere giyip çıkardığımı...sonra o güzelim sandığı, bütün eski kıyafetlerini çöpe attı gitti...ben "niye atıyorsun?" bile demeye cesaret edemedim...ne günler görmüş-geçirmiş o ihtiyar sandık gözümün önüne gelir bazen...naftalin'in burun deliklerindeki kalıcı ağır kokusu ve solmuş yüzüyle beraber...

eskiden hatırlıyor musun Fate?...sen bize gelirdin bazen...gelirken sokakta köpekler ve kediler olurdu...bugün de vardır heralde...hani bizim bi duvarımız vardı mahallede...bizim eve gelebilmen için o duvarı atlamam gerekiyordu...ki atlayabileceğin yükseklikteydi zaten...iki-üç tuğla yüksekliği...vay be ne yüksekmış:)))...sen korkardın...hep korkardın zaten...senin bu korkaklığın beni öldürürdü...ta evin içinden senin çığlıklarını duyardım bazen...kaç metre diyelim...aşağı yukarı yüz-yüzelli metre evle duvar arası...hiç acımazdın o hayvanlara...ortalığı velveleye verirdin...hayvancağızlar da binbeter korkardı senden zaten...alışmışlardı onlar da...seni görünce kendiliğinden tüyüyorlardı...zaten tüylerini yola yola tüy falan da kalmamıştı üstünde..."meral yetiş bak kalp krizi geçireceğim...gel bu horozla taş at...köpeğe taş at...yok bu tavuk kötü bakıyor bana....yok bu kediyi kovala..." senin sayende hayvanların kara listesine girdim...hiç bunu düşündün mü?...halbu ki ben de korkardım...ama senin çığlıkların bana cesaret verirdi ne hikmetse...bugün bile şaşırıyorum...eskiden köpekler vardı...kediler...kuşlar...horozlar ve tavuklar...bugün evlerde süslü.püslü ve biraz da sosyeteye ayak uydurma niyetiyle tutsak bulunuyorlar...

eskiden deli Kâzım vardı mahallede...ah Kâzım ah!..hasta ettin ulan beni!..sayende piskopat olup çıkmışım...her sabah evinin yanından geçiyorum...biliyorum bizim deliye uyku haram...sabahın köründe ayakta adam...iş gücü yok...nereye hava almaya çıkıyorsa artık...zaten raporlu...cebimde ufak bi çakı taşıyorum...ailemin haberi yok...sadece Dilek biliyor...sana da söylemiş miydim hatırlamıyorum...olur ya bana saldırırsa bu çakıyı saplarım...yani plan bu...yapar mıyım?...yaparım heralde...üstümde taşıdığımı göre...gerçi bu çakı ufaktan çizik atar sadece...batırsan kan akmaz yani...o derece ebatları küçük bişey...yanlış hatırlamıyorsam anahtarlıktı bu:)))..Dileğe gösterdiğimde yerlere yatmıştı...bununlan mı koruyacaksın kendini...çığlığın daha iyi işe yarar demişti...neyse ki ne çakı...ne çığlık...gerek kalmadı hiçbir şeye...öyle süs niyetine taşıdım senelerce üstümde:))))))

eskiden yaz tatilinde Veysel amcanın bakkalına üç aylığına işe girmiştim Fate...aslında çok istekli değildim ama öğlen bedava yiyeceğim salamlı ekmeği düşünüyorum...hesap bu...yani işe girerim hem harçlığımı çıkartırım hem de karnımı doyururum...çok aç bıraktılar beni ya:)))))...her neyse işte...bir gün..iki gün derken...bu iş bana işkence gibi geldi...nasıl bakkaldıysa hep kilitli tuttum kapıyı:)))))...bakkalda sorun yok..sorun bende...ve başıma bela olan bu Kâzım'da..evet hâlâ Kâzım...nereye gidersem gidim bu adam karşıma çıkıyor...zaten nereye gidebildim ki bu manyağın yüzünden?...çünkü bakkal da mahallede...e mahallede de deli Kâzımımız var bizim...kızların korkulu rüyası...biraraya gelince bırakın erkekleri Kâzım'ı konuşuyorlar...Allah seni inandırın bakkalı açtığım gibi adam pür dikkat gözlerini bakkala dikmiş öyle bakıyor...hiç kıpırdama yok...yahu bu adam öldü mü kaldı mı...bak sormayı unutuyorum hep amcamlara...aslında bi heykelini dikmeli mahallenin ortasına...hak etti bu adam canım...neyse yine eskiye dönelim şimdi...ne diyordum...ha bizimki biraz tepede kalıyor bana bakış krokisini böyle çizebilirim ancak...zaten beynime kazılmış...ne yapsam da silinmiyor...her sabah aynı sahne...her sabah aynı duruş ve her sabah aynı korkunç bakışı var...ve her sabah aynı giydiği sarı takım elbise...ben bu adamı başka bir kıyafetle hiç görmedim...sen gördün mü...?.

Kâzım yine bana bakıyor...ben masanın altına saklanmışım...hahahaha...ama bu sefer elimde koca kasap bıçağı var na'ber?...hadi sıkıysa yaklaş bakim Kâzım!..zaten yaklaşamaz kapı kilitliiiiiiiii...müşterisi de fazla yok Allah'tan Veysel amcanın...yani benim de canıma minnet...üzgünüm ama işin gerçeği de bu Veysel amca ne yapım...sana dedim "git bu adamla konuş...manyak mıdır nedir beni dikizliyor hergün...sen oralı bile olmadın"...Tanrı da seni öyle cezalandırdı...kepenkleri bir iki ay sonra indirdin ne güzel...valla sanırım ne Veysel amcayla...ne evde iki tane tosun gibi delikanlımız var ne onlarla ne de babamla konuştum...erkek gibi kızım valla vurduğum mu oturturum:))))

yahu eskiden çok maceralı bi çocukluğum olmuş benim...düşününce güler misin...ağlar mısın...ama şimdi gülüyorum...o sahne...o tiyatro bazen aklıma geliyor...ve ben kuzu kuzu sessizce o perdeyi aralayıp oyuncularını arıyorum...

sahne boş...herkes evine gitmiş...herkes terketmiş mahalleyi...yabancılar gelmiş yerleşmiş...çocuklar büyümüş...Kâzım da belki ölmüştür garibim...nur içinde yatsın...sen de adamı hemen öldürdün...belki ölmemiştir...bak aklıma bu takıldı şimdi...ya herneyse işte...sağsa da umarım kimseye zarar vermemiştir..bigün de onun Meleği kaçırışını anlatım...gerçi daha çok şey var anlatacak...yaz yaz bitmiyor Fate...yoruldum...hani bi kere de sizin mahallede görmüştük...kız tekken bile korkmamıştım bu kadar...adamı beş yüz metre uzaktan gelişle nasıl tanıdım ama...niye çünkü adamın kendine has bi yürüyüşü vardı...fişek gibi çıkıyordu ortaya...yine fişek gibi kayboluyordu...var ya bu adam boşuna kendini böyle harcadı...aslında maratonluğa katılabilirdi...hızı...gücü gayet yerindeydi...sadece kafa sıyrıktı biraz...onu da anlayışla karşılardı n'olucak...kim sıyırmamış ki zaten?..

eskiden sen bize gelirdin...dünyalar benim olurdu Fate...sen gelince aydınlanırdı yeryüzü...bütün gezegenler ve galaksimiz...ama sen bilmezdin bunu...gölgen herkese yeterdi de sen hiç görmezdin ışığını...

sana bi tüyo verim mi cane?

elma dersem çık armut dersem de yine burda ol gülüm...elimi uzattığımda sana hemen dokunabileyim...bize oyun-moyun lazım değil gülüm...saklanılacak delikler inini bulsun...bizden ırak olsun... "zam-bak zum-bak...dön arkana iyi bak!"

eskiden ne çok arabesk takılıyormuşum meğer...

şimdi özgür...özgün ve üzgün adlı arkadaşlar edindim sadece...

bahçemizdeki sardunyalardan soldu Fate...gökgürültülü yağmurla çalkalandı sesimiz...

mini mini bir kuş doğmuştu...ellerime konmuştu...onu içeriye aldığımda yüreğim kafeste donmuştu...

mer@lgül...

Hans'la sokak ortasında el ele tutuşan iki çift göz kontağı

Hans'ı şu pencereden görebiliyorum...sokağı karış karış yoklamaya çıkmış gibi hali var yine...bazen bu adamı gece gündüz ayırımı yapmadan ve hiç üşendirmeden yollara düşüren nedir diye merak ediyorum...altmış beş-yetmiş ya var ya yok...üzerinde mavi jeans pantolon...rengini güneşte günbegün solduran, zeytin yeşiline çalan ve yaka kısmı içeri hava geçirsin diye kasıtlıca açık tutulan ama diğer cephelerin düğmeleri sıkı sıkıya özenle iliklenmiş olan, gelin görün ki; üstünden hiç çıkarmadığı yine aynı parkayla, topuklarını kaldırımlara sürte sürte aşındırarak kalıbına sığmayan aynı yorgun adımlarını dışarı taşırmış ayakkabılarını göreceğiz bu adamın birazdan...bir de iki elini kalça kemiğinin üstünde birbirine kavuşturacak olursa arkadan, tıpatıp Marcus'a benzeyecek haberi yok...nerden olsun ki...biri genç...öteki yaşlı...biri efendi ağası...öteki köle mağduru havasını veriyor tanımayanlara...sadece yer ve zamanlama hatasından birbirini iskalyorlar...biri erkenci, dışarda tedirgin ve zan altında zoraki tutuluyor sanki...öteki içerde geceden kalma ağır ve yorgun voltasıyla, emirler yağdırmakta illa ki...

Hans'ı ilk görüşte hemen kendini ele veren tek kusuru, ısrarla aynı yöne kafasını çevirip durması olmuştu...üstelik birbiriyle çelişen adımları onu mecburi bir istikamete zorluyor gibiydi...uzaktan kumandayla yönetiliyormuşçasına iki-üç adım attıktan sonra tekrar aynı merkezde ayaklarını birleştirip, aynı noktada buluşturuyordu gözlerini...aynı çizgiyi geçmeyen bu rutin hareketlerini günde kaç kez tekrarlıyordu tanrı bilir ve bu durum onu bir hayli yoruyor olmalıydı...öyle ya da böyle doğuştan veya sonradan edindiği bu tikli hareketlerine bakılırsa şikâyetçi olmadığı da gözlenebilir...hatta mutlu olduğu bile gönül rahatlığıyla söylenebilir...çünkü her sokağın başından, her lambanın altından, her arabanın dikiz aynasından başını uzatıp, gülücük dağıtırken, etrafındakilerin meraklı bakışlarına yakalanırken buluyordu kendini muhterem...bazen de yoldan geçenlere selam işareti verip elini havaya kaldırıyordu...bazen de bir korna sesiyle silkelenip yolun ortasında rehin tutuluyordu...bizim Hans anlaşılın namını dört bir yana duyurmuştu çoktan...herkes onu yakından tanıdığına göre uzun bir yol hikayesi de olmalıydı mutlaka...birgün eli yüzüme yanlışlıkla kayıp beni de selamlayacak olursa, ona daha önce kimseyle papaz olmamış bir zafer işareti yapıp -eyvallah eksik olma yoldaş!- diyeceğim...

biz de gel zaman git zaman Hans'ı işte böyle farkettilik...daha doğrusu pederi biz değil de, bu dağınık haliyle bir canlı bağlantıya bağlanır gibi gölgeli bir ekranın başından, ne yapıp edip görüntülemeyi başardı bize kendini...unutulmuş kimliğini gizli saklı köşelerde arar gibiydi bazen... bazen de tel örgülü rutubetli bir duvarın dibinde kederini ve efkârını ütuleyip; siyah-beyaz rengiyle çerçevelettirirdi herkese resmini...ya açıktan açığa, ya da üstü kapalı vaziyette hüznün dumanını yaşlı göğsüne derin derin çekip, ya bir arabanın camında beyazlamış sakallarının dikenli hali; yüzünün suretine elinin tersiyle değince, ya da bir dükkânın boy aynasından kamburu gözüne çarpınca demli demli havaya üflerdi fazlasıyla ihtiyar...

Hans'ı şu birkaç adımlık yerden çok iyi görebiliyorum...kapının önünde daha bu sabah göz göze geldik...dedim ki: -hayrola Hans yolculuk nereye? imsak vakti kiliseye mi? gel atla gideceğin yere bırakım seni- "yok" dedi "sağolasın bacım mazot kokusu midemi havaya kaldırıyor, yürümeye alışmış bir kere bu ayaklar, kaldırımların tozunu ciğerime doldurmadan, siyatiklerimi azdırmadan beni uyutmaz haspam"...

-uyumadığın her halinden belli- dedim...cin-peri gibi her yerden çıkıyorsun karşıma...allah iyiliğini versin az kalsın yüreğime inecektin...insan önceden geleceğini haber verir-

"kaç basamaklı peki?" dedi

-anlamadım?-

"yüreğin diyorum...yüreğine giden yol yokuş mu, yoksa düz arazi mi?...oraya vize almadan, merdiven dayamadan kolayca gidip gelebilecek miyim sence?"

ellerimi nereye götüreceğimi şaşırıp, yüreğimi yokladım sessizce...evinde yoktu yine...soluğu kesik kesik buharlı çıkıyordu havaya....belli ki o da yorgundu...ona bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüp, yüzüne bakakaldım ihtiyarın...hazırlıksız yakalanmıştım...sandığımdan da çetin ceviz çıktı peder...öte yandan beni rahatlatan bir bakışı yayılıyordu yüzüme...kimseye çaktırmadığı bu normal hareketleri huzur veriyordu içime sanki...

-yüreğim hangi masada meze bilmiyorum- dedim...-yeryüzünde bir yerim olmadı ki zaten, yüreğimin de başını uzatacağı yeri olsun...o yüzden hiçbir yere sığmıyor...o yüzden dalından düşen yaprak misali ufak bir rüzgar sarsıntısıyla ordan oraya savrulup duruyor-...

"anlamıştım zaten" dedi... "şaşırmamak gerek...bu saatte yola düşenlerin ayakları yerden kesilir...ve yüreğini yeryüzüne kaptıranlar güzergâh boyunca gittiği her duraktan bir düşü gelişi güzel esir alır."

-ama benim bir ayağım bu ukurdaysa diğer ayağım da ggn kapısında rehin tutuluyor- dedim...bu işkence daha ne kadar sürecek böyle?-

"gözümden kaçtı sanma...hani sen ayazı yemiş ellerini koyacak yer bulamamıştın ya az önce, o ellerin kanatlanmış, pır pır havada uçuyordu da senin, farkında bile değildin...ama ayaklarını birbirine kötü dolamışsın...bak bana boşuna mı müdavim gibi dönüp dönüp aynı yere geliyorum sanıyorsun?..gediklisi sayılırım bu çıkmaz sokakların...aniden mahalle baskısına uğrasak, her taşın altından bir glgeme arparsınız muhakkak...hadi Şimdi sıra sende...ayaklarının zincirini söküp atma vaktin...bak gökyüzü kuağını açmış seni öylece çıplak bekliyor...üstelik her yıldız evinin kapısını ardına kadar açmış, gülen yüzü nasıl olsa bedava herkese!"

Hans'ı büyük ihtimalle yarın da göreceğim...yine sessiz sessiz birbirimizin yüzüne bakıp, gözlerimizin solo albümünü oluŐturacađız...o yine gülümseyecek...ben ne kadar çok konuşmak istesem de, yine mesafeli durup, nezaketen de olsa kk çaplı bir buseyle uzaktan izleyeceğim kendisini...en geç bir-iki adım attıktan sonra sanki takip ediliyormuŐçasına -u- dönüŐü alıp bakacak arkasına...hazır dönmüŐken de, sıralı duran her binayı, her canlıyı, her arabayı, her dükkanı, her bulutu, her kuşu ve her çocuğu kırpılmış gözleriyle tarayacak istemeden...

iyi ki Hans var...laf aramızda bu onun takma ismi...gerçek adı belki Helmut'dur, belki de Robert bilmiyorum...ama onu kod adıyla daha samimi buluyorum...

-ee Hans yarın yine aynı saatte, aynı yerde görüŐmeye ne dersin..? yine korkuluk gibi aniden dikilme önüme sakın, kalpten götüreceksin birgün...malum o saatlerde karanlık işler döner..sen oyunu bozuyorsun...bu halinle komediye çeviriyorsun herŐeyi-...

"bacım unutma -gel gelelim ki; namuslu adamların diline doladığı bu terimi Hans bir müslümandan ödünç almıŐtır da dili srerek söylemiŐtir farkında olmadan- insanları güldürmek de sanattır!"

mer@lgl...

eskici dükkânı

fırçayla yeterince karıştırılmadığı için; rengini dış cepheye tam oturtamamış, gölgeli pembe badanası ile birçok bölmesinde çatlakları hemen göze çarpan dikdörtgen okulun; içine kırk dokuz kişinin sanki aceleyle öylesine çarpık yerleştirildiği ve senelerce yan cephelerle göçebe hayatı sürmesinde sakınca bulunmadığı; nefes almanın bir hayli zorlaştığı havasız sınıflarından birindeyiz...öğretmenlerin bir an önce dinlenmeye çekilmek ve her hâlükârda tedbiri elden bırakmak istemediği emektâr odanın direkt karşısında kalıyoruz...buna rağmen kapatıldığımız hücre hem kalabalık hem de doğal olarak gürültü çıkarıyordu biraz...sivrisinek enselerine yapışıp kanlarını emecek olsa bizden bilecekler o derece yakın markajda tutuluyor ve tehdit altında hissediyoruz kendimizi...küçükken olduğu gibi belki ayak uçlarımızla basmayı becerebilseydik zemine ve dengeyi ayakta tutabilseydik, farkına varılmayacaktık kimsenin...ama komşu sınıflarla bir olup, hocaların gözüne batmak için göstermiş olduğumuz üstün performans göz yaşartacak cinstendi gerçekten...sınıfta kimler yoktu ki...her kafadan, her kutuptan farklı çıkan ve ses uyumunu bir türlü yakalamayan veya kıl payıyla yandan iskalayan biz gençler...

Bora vardı örneğin... çok severdi Metallica'yı dinlemeyi...teneffüs oldu mu kulaklığını takıp, dış dünyayla olan bağlantısını hemen koparma isteğini duyar ve herkese de öyle tıkarı kulağını...anlamazdık onun dünyasını ve içindekileri...ama ingilizcesi çok iyiydi...başı sıkışan Bora'nın yanında bulurdu hemen kendini...bir-iki kez bana da dinletmek istedi...birkaç dakika zor dayandım..."nasıl dinliyorsun bu gürültüyü ?" diye sordum..."bu belki senin kulağını tıkamak istediğin sesli thrash metal, benim ise bastırmaya çalıştığım sessizliğim" dedi...sonra kafama takıldı...içimden "deli bu çocuk!" dedim...yıllar sonra Bora'nın ne demek istediğini anlayacaktım...eskiden renkli düşünen, renkli konuşan, çok renkli bir sınıfımız vardı bizim...birgün Dilo ile Zafer'in çok heyecanlı bir şekilde tartıştıklarını gördüm...yanlarına gittim...Zafer el kol işaretleriyle birşeyler anlatıyordu...en son "ülkücülerin de işareti var" dediğini duydum ama ne yazık ki ilk heceyi kaçırmışım...meraklı meraklı "türkücülerin de mi işareti varmış ?" dedim..."sağır duymaz uydurur" o mesele...yerlere yattı ikisi...hiç unutmam hâlâ gülerim aklıma geldikçe...

o zamanlar sağlıklı-sollu ayaklanmaları olurdu gençlerin...okul koridorlarında ana avrat sövüp birbirlerini kovalar, okul çıkışında da yumruk gösterileri yapılırdı...biz nereli olduğumuzu söylemiyoruz, korkak davranıyoruz...bu korkaklığımız da dayatmadan geliyor...aile baskısı-çevre baskısı-itilış-dışlanma ve yargılanma korkusu v.s...çok uzun bir süre bu işkence sürdü...aslında bütün dünyaya haykırmak istiyorsun ama okul çıkışında evin yolunu gitmek var...o eve sağ-selim varır mıyım endişesini taşıyor ayakların...epey uzun bir yol üstelik...hem bu korkaklığımı kendime yediremiyorum hem de içimden herkese küfür ediyorum..."beni olduğum gibi sevsinler...dilimin...dinimin ve tenimin rengini bilmeseler de olur...olur ama ötekiler köklerine varana kadar soy kütüğünden girip çıkıyorlar rahat rahat...bi endişeleri yok...sansür uygulamıyorlar oynadıkları repliklere..biz ise her şeyi ayrıntılı düşünüp, tartarak konuşmak zorundayız...ağızdan kaçıracağın en ufak ayrıntı arkadaşlarınla bütün bağlarını koparır düşüncesi, psikolojik travma uyguluyor beynin içine..."yeter ulan yoruldu artık!" diyesin var ama diyemiyorsun...yalnız Dilo ve ben yaşıyoruz bu dramayı ve kendimiz oynuyoruz...öyle sanıyoruz...meğer sayıca fazlamışız da haberimiz yok birbirimizden...Sinan...Tülay...Ayten...Barış...Alev...Ali ve Vedat bizim gruptan...ama kimseye çaktırıp, köklerimizi dışarıya uzatmıyoruz...sessiz sessiz içimizde suluyoruz geldiğimiz toprağı...

birgün Dilek'le kaptırmışız kendimizi bizim köprüden bahsediyoruz...köprü dediğimiz evimize ana yoldan ikinci kata girişi sağlayan on metrelik garip görüntülü yamuk çıkıntı..."dün akşam köprüye çıktık, çay içtik...amcamlar okey oynadı" filan anlatıyorum böyle...kızlar bilmiyor nerden bilsinler...bizim sıcak evimiz onlara batakhane gibi görünebilir...yanlış izlenim bırakmak da istemiyoruz...birgün evimize davet edemedik ya şu kızları düşündükçe burkulur hâlâ içim...her neyse birgün Ebru bize dönüp sordu "siz hangi köprüden bahsediyorsunuz?"...güler misin ağlar mısın..."Fatih Sultan Mehmet Köprüsü, babamın adı da ordan gelme" diyesin var diyemiyorsun...Dilo ile birbirimize bakıp gülüyoruz...bizim renkli evimiz...yarısı turuncu, diğer yarısı çimen yeşili...bir çeyreği de ziftle kaplanmış...rutubete karşı alınan eski bir yöntemle karşı karşıya kaldığımız bu görüntü aramıza giriyor hep, kızları eve çağırma engel oluyor...onlar görkemli sitelerinde oturuyorlar...görseler alay konusu olacağız...belki de olmazdık ama o günkü şartlar elverişli değil...öyle düşünüyoruz..."bir garibanın halini yine bir başka gariban anlar" deyip geçiştiriyoruz...birgün Dilo ile bizim eve geliyoruz...birkaç yüz metreden evimiz öyle iştihamlı çarpıyor ki gözümüze, gözümüzü alamıyoruz üstünden..."düşünsene meral farzedelim kızları davet ettik, ben düşünmüyorum bile, heralde daha görür görmez saklanacak delik ararlardı"...

sonra Sinan arkadaşımız vardı...Sivas'lı...saz çalıyordu, sesi de çok güzeldi...yapılı aynı zamanda sağlam ve iyi yürekli bir çocuktu..bir de Mustafa vardı...bodygard vücudunu kızlara göstermekten hoşlanırdı...ilk başlarda çok itici bulmuştuk kendisini...havalı bişey...bize göre değil yani...bir türlü sırrını çözemediğimiz ve çıkaramadığımız gizemli bir yanı vardı sanki delikanlının...ilginç görüntüsü ve aynı zamanda tuhaf hareketleriyle kısa zamanda büyük bir hayran kitlesine sahip oldu sonunda...çok sonra bizim de...birgün Dilo ile ben Musto'yu ziyarete gittik...okuldan arkadaşlardan bahsettik...o dönemde biz mezun olmuşuz...eskileri yadediyoruz...dedim ki "musto ulan sen tuhaf adamdın...kapıyı sert açar, sert kapatır ve bunu sanki orta merkezde durmak için kasıtlı yapardın...sana kızlarla aramızda bir lakap takmıştık" ...baktım musto kulaklarını dört açmış ve belki kendisini havalara sokacak sihirli

sözcüğü duymayı birazdan...o hali gözümün önünden hiç gitmiyor...Dilo karşımdaya sert ve şaşkın hareketleriyle göz-kaş işareti yapıyor "meral sakın, sakın ha!" der gibi beni uyarmaya çalışıyor...

"ee meral söyle bakalım ne derdiniz bana?"

-spastik derdik...manyak manyak hareketlerin vardı be oğlum...ne denirdi ki sana başka?-

Dilo'dan çıt yok..musto şaşkın, beklemediği bir cevap vermişim çünkü...ben de şaşkınım işin gerçeği...bi pot kırmışım ama geri dönüş yok...delikanlı kızız...sözümüzün arkasındayız...

"eeee meral!!! başka ? başka ne derdiniz arkamdan?"

-yok valla başka kötü bişey düşünmezdik senin için!-

sıkıysa söyle musto istese beni dilim dilim doğrar oraya indirir...zaten kereste malzemelerinin arasındayız...marangoz dükkanına oturmaya gitmişiz üstelik:))))))))))

bir de ayten ile tülây vardı...ayrılmaz ikili...sınıfın iyi notlarıyla hocaların gözüne girmek için çırpınan şu kızlar...huylandırdık biraz..."ama hocam derse dönsek?" nakaratlarıyla dersi hiç kaynatmayan akıllı kızlar...biz de yarış halindeyiz onlarla ama hem matrak grubuz hem de inek grubuna giriyoruz...iyi notları onlardan kapalım diye sürekli karşı taarruzdayız...okulun son dönemi yaklaştıkça sınıf daha da kaynaşiyor birbiriyle...buna ayten ve tülây da dahil...bir de resimleriyle herkesi büyüleyen bir kız daha vardı...adını unuttum...ben de güzel çiziyorum ama bu kızın elinde bi hüner var...dokunduğu herşey anlam kazanıyor sanki...kendisine hem hayranım hem de gıcık oluyorum benden daha güzel yapıp gözümüze soktuğu için...

sonra bir de Rifat vardı..sınıfın felsefe hocası...sayısal derslerde arka sıralarda kestirir, sözel derslerde ise can kulağıyla dinlerdi...tartışmayı severdi...sık sık hocaları çileden çıkardığı olurdu...sorgulayan-düşündüren karizmatik bir yapısı vardı bu çocuğun...onun sırrını da hiç çözemedik...yeni yeni anlıyorum Rifat'ı şimdi...hep aynı kahverengi kadife pantolonunu giyer ve aynı ceketle sezonu kapatırdı delikanlı...cesur ve yürekliydi arkadaşımız!..birgün okul gezisindeyiz...otobüste ayakta şiir okuyor bağıra bağıra...o günü de hiç unutmuyorum...bir insan bu kadar kaptırır mı kendini...edebiyatı iyiydi...şiirleri güzel okur, kendi de amatörce karalardı bişeyler...bunu da çok sonra çıkardığımız yıllıktan öğrenecektim...işte onlardan bize uyarlanmış Rifat versiyonu şiirler:

"yalvarsam kopya verir misin yazılılarda
cevapları yazar mısın kağıdıma ellerinle
bilmezdim senin bu kadar bencil
sorularınsa bu denli kazık olduğunu
yazılıya girmeden önce
bakıyorum. görüyorum
fakat hiçbir sorunun cevabını bilemiyorum
evet kitap altımda
yavaşça elimi uzatıyorum
YAKALANIYORUM!"

gezide güzel sesiyle okuduğu o efsane şiir ise Osman'dı...

"Osman bir deli oğlan 17 'sinde
bir tek iyi notu yoktu ilk dönemde
Osman tembel, Osman garip
Osman bir deli oğlan
Osman sahipsiz, Osman kafasız oğlan
Şerife bir çalışkan kız 15 'inde
Şerife ay parçası
Şerife elma yarısı
Şerife müdürün kızı
Şerife hoca kızı
Şerife kim kopya vermek kim derler
derler de araya girer sınıftaki inekler
sana geçemez dediler Osman
salak, ahmak dediler Osman
kopya çekmek neye gerek
seni oyuna getirdiler Osman
gel büyük sözü dinle Osman
hani kan kardeşтик Osman
o kız sana kopya vermez
yazılı vakti dellenne Osman
yakalanırsan ayvayı yersin Osman
koca sınıfta kopya çekecek
bir kız mı kaldı Osman
destur de tövbe de Osman

yüz bin kere tövbe de Osman
hoca bu tarafa geliyor aman Osman
dur Osman....
durrr çekmeeee!
Osmannn!"

bunlar esinlenerek yazılmış şiirler tabi...kendi şiirleri de var yıllıkta Rifat'ın..."bir kağıt...bir kalem...bir çift sevda sözü...sonra gözlerin...özgürlüğün yeni şekli"...

Cem vardı bir de...gözleri hep buğulu -gözlükleri demek daha doğru- başkalarıyla sürekli maytap geçer, sınıfta da böyle otlanıp geçimini sağlardı deli çocuk!..çileden çıkardığı olurdu bazılarını...az da olsa kendine çeken bişeyleri de vardı yine...vardı da korkuturdu başına buyruk bu hareketleri...o yüzden gözleriyle bulduğunuz vakit, aranızdaki mesafeyi koruma mekanizması hemen çalışır; güldüğünde de kısa devrede kopan hatlardan ötürü, ne yapar eder yüzünüze de bulaştırırdı yağlı boya tebessümünü...hani tel örgülü bir sınırla yerinizi sağlamlaştırıp, kendinizi çembere almak da istesenez veya önünüze tertipli yüksek duvarlar da örseniz; o bölgeye izinsiz dalmayı bilir, elini kolunu sallaya sallaya koğuş ağası gibi girerdi yine o kapıdan içeri...öyle gözü kara...vurdumduymaz ve rahatın teki...dünya bana mısın demiyor arkadaş!..

-her sene ağustos' un ikinci pazar günü buluşmak dileğiyle- iyi huylu birkaç temenni ile vedalaştık arkadaşlarla o gün...o gün son gün oldu gerçekten...bir daha ne birbirimizin yüzünü gördük, ne de bir haber alabildik!..

"beşin olmadığı karnede, dörde abdurrahman çelebi derler"
"müzik ruhun gıdası, fizik allah'ın belası"
"kopyasız öğrenci olmaz, kopyamla sev beni"
"birlik olmayan sınıfta, hakim hocadır"
"öğrencinin boyu kara tahtada belli olur"
"küçük iple kuyuya inme, kopyasız yazılıya girme"
"yazılılarda boş kalkan, eylülde tekrar oturur"

son sözlerimiz oldu... kıçı kırık sıralarda karşılıklı oturup güldüğümüz...

mer@lgül...

duvarın a'starsız yüzü

yusuf'u rüyamda gördüm...dipdiri karşımda öyle güzel gülümsüyordu ki bana...eskiden de öyle yapardı...başını hafiften öne eğip mahzun ve biraz da mahcup halde selamlardı herkesi...soruyorum -kan sonuçların belli oldu mu?, -evet temiz çıktı, hiçbirşeyim yokmuş merak etme- diyor...'neme lazım sen yine de manuka balını ye, hastalıktan koruyor çok iyiymiş' diyorum...başını sallıyor...yusuf'u hep başını sallarken görüyorum zaten...yine öyle mülayim...eskisi gibi herkesle uyumlu...

bazı akşamlar oturmaya gelirdi bize...hoşuna giderdi bizimle vakit geçirmek, televizyon seyretmek vesaire...abimler şakayla takılırdı bazen...karşılık vermezdi...gülürdi sadece...o hali bazen bir şerit filmi gibi dakika dakika gözümün önünden geçer...olmasın ki bir kere de o tutuklu yarım gülüşüyle beni selamlamadan geçsin...hiç unutmuyorum bir gün yine bize oturmaya gelmiş, saat gecenin bir vakti...hafta sonu olmalı ki o saatte ayaktayız...korku filmi var ekranda...lambalar açık, kimse cesaret edemiyor yerinden kalkıp loş ışığı söndürsün ya da düşüncesi bile ürktüyor o an insanı....birden bire ayağa kalkıp fırladı...yine öyle gülerek ah yusuf ah!.yine öyle gülerek bize!- "ışığı söndürüm mi öyle daha heyecanlı olur" dedi ...ne kadar gülmüştük... zaten gerilimi fazlasıyla yerinde olan bir filme -freddy'nin kabusuydu galiba- iyice dozunun üstünde bi heyecan yükleyip, nerdeyse küçük dilimizi yutarak, altımıza kaçırarak oluşumuzu da görmezden gelip üstelik, korkuyla karışık sempatik bir profil yüzünü çizip bize, farklı bir boyut kazandırması mimiklerimize aman tanrım yok böyle bi şey!..."iyi madem çok istiyorsun söndür sonra eve tek başına gideceksin ama?" demesi peşine abimin...sanki nereye gidecek o saatte...üst kata birkaç basamak çıkacak o kadar...bir de huy edinmiştik...kim lavaboya ilk önce giderse, -genelde abimlerin aklından böyle kurnazlık geçirdiği duvarın veya kapının arkasına saklanıp, "böööhhh!" veya buna benzer bi ses tonuyla karşısına aniden dikilip yüreğini ağzına getirmek...genelde işlerdi bu oyun...bildiğimiz halde -ki en çok bana yaparlardı bunu- yine de her seferinde bunu yutar ve çığlık atardım...annem de yataktan fırlar gelir bi ton azar da ondan iştirdim:))...

hatırlıyorum yusuf...daha dün gibi hatırlıyorum...üstünde çizgili bi kazak...diz kapakları yontulmuş mavi jeans bi pantolon...ve yine yüzünde o sadık gülüşün vardı...sonra kalktın ve kapıyı çekip gittin...giderken son kez yüzümüze baktın...o an farkettim... gülüşüne icra konmuş, yanağındaki çukura da gayriihtiyari hüzünler gelip çökmüştü hemen...

yusuf'u rüyamda gördüm...öyle güzel gülümsüyordu ki uyandırmaya kıyamadım...aramızda kalsın ama seni öldü biliyorlar yusuf...sen ki her gün gökte parlayan yıldızımısın...nasıl da görmezden geliyorlar seni...

p.s: yazın gittim yeni evinize gözüm...daha modern daha şık daha göz alıcı ama bence bişeyler eksik bu evde...nereye gidersem gidim...hangi köşk, hangi malikânede otursam oturim, eski evimizdeki huzurun yerini hiçbir şey doldurmuyor...bir zamanlar beraber yan yana oturduğumuz o eski kanepeli bodruma kaldırıp, yerine fiyakalı koltuk takımı da alsalar ...siyah-beyaz televizyonu başka bir muhtacın, garibanın eline de verseler -o da yeni sayılmazdı ikinci eldi zaten-...yamalı ceplerden düşürdüğümüz misketleri bulup çöpe de atsalar ya da parmak aralarından kayıp kanalizasyon suyuna da karışsa; dolu dolu geçen o çocukluk günlerinin yerini dolduracak başka güzellikte hiçbir şey yoktur...sen şimdi yanımızda olmadıktan sonra şu dört duvarın sıvası yeni vurulsa n'olur?..astarı çekilip rengarenk boyansa n'olur?..koltuk kumaşlarının avrupadan gelişi seni bize mi getirdi sanki ?..cılalı parlak mobilyalar....büyük yemek masası da tam on kişilik, oturma odasını biraz sıkıştırmış...yüreğim gibi sıkışmış...yüreğim gibi tıka basa dolu anlayacağın oturduğum her yer...biz eskiden yerde sofraya kuruyorduk hatırlıyor musun?...dizlerimizin üstünde...ben beceremezdim ayaklarımı birleştirmeyi...senin haberin de yoktur şimdi! artık ekranlar daha büyük ve daha renkli gösteriyor film karelerini..plazmasıymış...hd'sisiymiş yanına kâr kalsın...söylesene yusuf! senin olmadığın yerde her yer parlarsa, göz kamaştırsa n'olur?..

ç.alımlı evinize gittim...sırtımı sağlama alıp konforlu koltuğunuza şöyle yayıldım...yok sen ne dersin de! bi şeyler hâlâ eksik bu evde...bi şeyler boğuk...bi şeyler kemiklerime batıp duruyor sürekli..nasıl anlatsam...bişeyler saplanıp çıkıyor şurama durmadan...boğazımdaki yumrunun suyunu elimle sıktığım halde; kolay kolay yutulmuyor yine de gözüm! üst azı dişlerinin yanından sokulup, tükürük bezlerinin ağzımın içine salgıladığı leş sıvı...başka nasıl tarif edilebilir bu boşluk hissi bilmiyorum...sonra birden karşı cephenin, açık yavruağzına boyanmış tonu dikkatimi çekti...senin orda asılı bir resmin duruyor...o içi boş kolonda; senin çerçeveye sığmayan cüretkâr pozunu görünce koyuverdim kendimi...daha demin o geniş koltuğa holden gülümseyerek geçip az evvel oturmuştum...üstelik beş dakika bile olmamış nazarlı boncuğun altından boyumu eğeli...benim çıplak gözle gördüğüm manzara ise senin o içi gülen yanakların...gül kokusuyla aralıksız sulanan avurtların...sanki yalıtımlı duvarın başında her gün yirmi dört saat nöbet tutup, bahçeli yüzünü himayesine alıp üstüne kanat germiş...oysa boydan boya çitlerle kapatıp önünü, izole ederek; kasıtlı geçirmemişler sesini o sütundan karşı tarafa... ne güneşi içeri almışlar...ne de gökyüzünü seyretmene müsaade etmişler gözüm...ömür boyu cezaya çarptırılmış bir mahkum gibi; duvardaki hücrede göz hapsinde tutarak seni, öyle boynu bükük bakmanı istemişler bize taş örgülü betondan...

yengem soruyor: "meral hoş geldin!..nasılsın?"...temeli sağlam şu karşıkı duvara boş boş bakıyorum hâlâ elimde olmadan...demek içi delik s.ağır bir tuğlayı sana layık gördüler öyle mi?..kendi aralarında aldıkları ortak bir kararla, kesinleşmiş infazın önceden verilmiş bile gözüm...gönül rızan alınmadan, son arzun sana sorulmadan o soğuk betona yıllarca çivisiz asılmak ve vücudunun tüm parçalarından sonsuza dek ayrılmak için çok müsait bir yer olarak görülmüş orası...sen en çok orda boğulursun halbuki...en çok orda göğsünü delip geçer duvar dipleri...ah yusuf ah! bilmiyorlar mı en çok orda ölür insan...

yengem cevap alamayınca tekrar sorma gereği duyuyor: "meral nasılsın?"...başımı hafif aşağı eğiyorum tıpkı senin gibi...titreyen dudaklarımı zaptetmeye çalışıyorum ama bunun da bi işe yaradığı söylenemez...yanımdakilerin bu tavrıma bir anlam veremediklerini iç güdülerimle sezip, gözyaşlarımı ulu orta sererek içimi burkuyorum büsbütün...-ki sevmem aslında herkesin yanında böyle sızlanmayı (konuşmayı da)...kimse yokken, kendimi hiç ses geçirmeyen, sessiz bir odaya kapatır ve rahatlayana dek saatlerce oturur ağlarım...ağıza alınmayacak en sustalı küfürlerle boşaltırım içimi..sağır sultan bile duyar sesimi öbür taraftan...hatta tekniği sıfır gelişigüzel yumruklarla bi güzel sallarım o parazitli duvarı...kafa attığım bile olur bazen-
delinin ayarı yok n'aparsınız...

ne kadar geçti bilmiyorum...kaç saat...kaç parçalı bulut...hacimli kaç sağnak yağmur üstümüzden...hep bildiğin kapalıydı işte gökyüzü...kör düğümle iki kolunu birbirine dolayıp, sıkı sıkıya ilikleyerek düğmesini önünde; güneşi göstermemeye yeminliydi her ihtimale karşı başımızı yaslayacağımız göğsü...düşündüm sonra kendi kendime... kim bilir? çok kaba bile görünmüş olabilirim o an herkese...ama yengem perişan halimi anlamamış gözüküyor ve anneme endişeli bi ses tonuyla karışık ısrarla sorup diretiyor...sabırsız kadın cevap almadan rahatlamayacak o da...-n'oldu Allah aşkına korkutmayın beni!-...

yusuf! dedi annem..."yusuf'un resmini şimdi gördü ya ondan"...

bilmiyorlar yusuf bilmiyorlar!...seni her gün gördüğümü...her gün konuştuğumu nerden bilsinler gözüm!...

oysa ben seni bulanıksız, gayet net ve öyle iyi görüyorum ki yusuf...üstünü iyi örtmemişler... üşürsün şimdi orda...orda yani her yerde, dokununca kaptığımız bulaşıcı parmak izin var avucumuzda...bir de alyuvarlarla akyuvarların fazlasıyla suyunu çektiği kan örnekleri; tek tek yolunan takvim yapraklarında çarpı işaretiyle gözümüze batıp duran geriye kalan sayılı günlerinin...öyle ki hiç vakit kaybetmeden, oksijensiz soluğu tükenen yarı açık boynundan; çıplak duvara mihlama gereği duymuşlar çabucak, pansumanlı gövden yere düşer korkusuyla...masaj etkili koltuktan aşağı sarkan ayaklarını düzeltip toplamaya kimsenin eli varmıyor yusuf'um...her iki omuzun da taşımaya gücü yetmiyor seni, bir eliyle koltuk altından destek verip, diğer eliyle de başını yukarı kaldırmaya...her gün üç öğün kurulan sofradan gölgen karşılıklarına dikilecek diye, masanın jilet gibi parlayan aynalı üstünü sade bir muşambayla örtüp, buruşturuyorlar yüzünü ütüyeye gerek duymadan...her taşın altından bir çığığın yükselecek diye herkes yüreği ağzında dolaşıyor yusuf...o solgun ve belirgin yüz hatlarıyla aniden buluşacaklar diye evin içinde ecel terleri döküyorlar bütün gün...dantel işlemeli perdelerin; her örgüsüne nüfuz etmiş serum kokuları ne yıkamayla çıkıyor, ne de sabunla...burunlarını delip geçerken ilk yardım nöbetleri...panjurlu camda uykusuz astığın buğulu gözlerin hep uzaklara ayarlanmış sanki... yakınında seninle birlikte solup gidenleri hiç görmüyor...o mesafe mayınlarla döşeli patlamaya hazır tetikte bekliyor her an... o kapalı gökyüzünde kim bilir, kaç tipi fırtınayla boğuşup, tek başına göğüsledin hüznlerini ...hangi birini sayayım yusuf...yerinde duruyorlar mı diye hangi birini elimle yoklayayım...konuşsana gözüm! hangi birini çocuğum gibi kucaklayıp b.ağrıma basayım...değil mi ki zaten dokunduğum her şey elimde kusurlu kalıyor...belki de onun için önüme bu kadar duvar örmeyi marifet bildim hep...

öyle güzel uyuyordun ki yusuf, içim el vermedi kaldıramadım seni...dokunmaya kıyamadım başışla!...

üstünü yıldızlarla sıkı ört emi üşütmeyesin sakın orda!..sevgiyle ısıtsın yüreğini açan güneş, çakılırsa göğsüne kanı bozuk bir şimşek!..

...

[italik]kanadı birkaç yerinden kırık meleğimizin güzel anısına sonsuz sevgimle...

mer@lgül

aforozlu düşlerle çatışma

yaşadığım yerde bugün babalar günü gülce...Christi Himmelfahrt...Jesus' un Tanrı' ya ulaştığı tahmin edilen ve öyle kabul edilen gün incil'e göre...ne düşündüm biliyor musun? Tanrı' nın huzuruna çıkabilmek için kaç kilometre gitmeliyim daha? oysa gideceği yerlere varmak için son sürat yol alan sabırsız biriyim...saatte ortalama iki yüzle kovalarım aklımı, hep benden önce mi varır namussuz!

aynı zamanda bugün resmi tatil...ama dün makineciler grev yaptı...sendikacılarla bir uzlaşmaya varılamadı anlaşılan...o yüzden mektuplar karma karışık geldi...üstelik sadece yarısı bize ulaşabildi...grevin yarın da süreceği söyleniyor...bu demektir ki hem dünden kalan eksiklik hem bugünün mektupları hem de yarınkiler toptan gelirse zor ve terli bir gün yaşayacağız...

dün Marcus'la da konuştum "sözleşmemin bitimine iki hafta kaldı durum nedir?" dedim..."seni elimizde tutmak istiyoruz...çok memnunuz senden...sen yukarlarda bi yerdesin gülce!"...bla..blaa...blaaa...Marcus bu cümleyi kurarken gerçekten de gözlerini yukarıya doğru kaldırıncaya; çok kısa bir süre için de olsa kendimi harbiden bulutlarda hissettim...benim orda bir yerlerde yerim yurdum var mıydı?...Tanrı' yla aramızdaki mesafe kısalmıştı da benim kör gözlerim mi göremiyordu acaba?...hep aynı şeyi yapıyorlar...ilk önce göğe fırlatıp şişirerek ayağını yerden kesiyorlar, sonra da eros'un yayını gerdiği gibi oku tam kalbine saplayıp; karbondioksitli yüreğinin iki oksijen molekülü parçasıyla birleşmesine mani oluyorlar...zaten yerde sağlam bi yerimiz olmadı hiç bari gökte tutunacağımız elektronlu birkaç dalımız olsun...

altı sene olacak hala sözleşmeli çalışan bir elemanım...sendikacılarla da konuştum...adı Wolfgang...sendikacıların başı...çok sempatik ve güler yüzlü bi adam...sorunumu avukatla konuşup nasıl bir adım atmamız gerektiği konusunda bilgi alıp bana haber verecek...Meryem'le büroya gittiğimizde Wolfgang bize dönüp "çok yorgun görünüyorsunuz yatmadınız mı siz? diye sordu...biz de "grev yaptık ya kaç gündür mektuplarla boğuşuyoruz...hem yorgunuz hem de uykusuz" dedik...kafasını salladı güldü..."çok yormayın kendinizi eve gidin dinlenin"...

ben de dinleniyorum...ama dinlenmek de yoruyor bazen...kafamın içinde biriken dağınıklığı toplım derken daha da iç içe katıyorum beynimi...bi gün şu beynimi fazlalıklarından boşaltmak istiyorum...çöplüklerinden arıtmak...kaç konteyner dolar merak ediyorum...gözü açık uyumak nedir kuzum?...yorgunum...betonlaşan ayaklarımı kırarım korkusuyla kıpırdatmak gelmiyor hiç içimden... kaç ton taşıyorum ağırlaşan vücudumda o da belli değil...

annemi babamı aradım...köydeler...orda olmayı isterdim...hem de çok isterdim...o güzelim dağların eteğinde -eğer ayı-yılan korkusu da olmasaydı- sabahlayabilirdim belki...kafamı toplayabilirdim...babamın sesimi duyabileceği ayarda "babalar günün kutlu olsun baba...Allah sana sağlık. huzur, mutluluk versin" diyebilirdim anca...telefonu kapattıktan sonra da sessizliğime gömülüp içimden kendime: "seni çok seviyorum baba! güzel Tanrı'm seni başımızdan hiç eksik etmesin" dedim bir gün onun da aramızdan gideceği gerçeğini kabullenip içim titreyerek...

aklıma dünden beri o çınar ağacı takılıp durdu tarla kuşum...belki çınar değildi bilmiyorum...ama yıkılmayan bir ağaçtı sonuçta...bütün fırtınaları arkasına almış bizi de dört-beş metre karelik gölgesiyle serinletmek istiyordu...babam kestirme bir yol bulmuştu bize...kümes kadar iki odalı bi okul lojmanından çıkıp, amcamların kaldığı eve gitmek için gözüne kestirdiği sakin sessiz bir güzergâhı bir-iki saat boyunca yürüterek ayaklarımızı, tabanlarımızı güçlendirmek istiyordu...annemin hazırladığı bir yolluğu da sırtına atıp, peşine daltonlar gibi dizerek, iki noktadan bile geçemeyecek siyah çizgilerin hizaya gelmeyen görüntüsünü, zoraki üstümüze giydirmeye çalışıyordu..."hadi düşün önüme bakim!"..yok öyle değil babam gerçekten severdi yürümeyi...taşlı ve tozlu yolların vazgeçilmez adamıdır diyebilirim babam...her kaldırımda bir ayak izini illaki bırakmıştır miras olarak...sonra bu huyunu herkese bulaştırdı...

küçük boyumun yanında filinta gibi duran o ağacı işte bu yüzden unutmuyorum tarla kuşum...unutmadığım ne kadar çok şey varmış meğer...aslında unutkan biriyim...günleri, tarihleri, okuduğum kitapları, hikayeleri, kahramanları çabuk unutan ve birbirine karıştıran biriyim...bunları niye unutmuyorum abuzer?...sen de haklısın sana ne? sen nerden bileceksin?

gövdesi sağlam kadim dostumuzu unutmuyorum çünkü yolu yarıladığımızı işaretleyen bir semboldü, bir ışıktı bizim için...straplezli gölgesinde dinlenmek ve annemin tereyağlı çökelek sürdüğü ekmekten bir lokma yiyebilmek, soluklanmak için tek kurtarıcımızdı o...bu yüzden de çok değerliydi gözümde...her gün o yolu tepmiyorduk ama en azından sıcak havalarda, bir hafta sonu etkinliğini biz işte bu şekilde değerlendiriyorduk...amcamlar beş kardeş tek katlı evin üstüne, üç kat daha çıkıp herkesi huzura kavuşturmak ve bir arada olmak adına bunun daha iyi olacağını düşünmüşlerdi...babamın da bu ortaklığa katılacak maddi gücü olmadığından, hiç değilse hafta sonlarını inşaatda çalışıp bu şekilde kollarını-pazularını şişirerek bir işe yaramak istiyordu...öyle beleşten istemiyorduk bir tapuyu...

ev bitince o lojmandan taşındık...o dar evde çok güzel günlerimiz oldu...hani "yokluk karın doyurmaz" derler ya

bazıları...oysa bizim fazlasıyla doyuyordu...yanıdaki koca okuluyla beraber üstelik...babam sınıfları süpürürken ona yardım ederdik akşamları...ne tozları yuttuk biz abuzer...kaç sınıf vardı hatırlamıyorum ama eğlenceliydi...abim bir üst katta müdürün odasına damlar, ben de aşağıda çatık kaşlı Vasfiye hanımın -müdür yardımcısıydı- şişirilmiş rahat deri koltuğuna yayılarak ahizeli telefonu elime alıp onun gibi hava atardım...ohh canıma değsin Vasfiye hanım! inanmazsınız belki ama sizinkine fark atıp sollayacak kadar hatıralarım olmuştur o okulda....masanın üstünde jilet gibi parlayan kalem setleri gözümüzü kamaştırırdı...sanki dosyaları imzalıyormuşum gibi masustan kağıt üzerinde gezdirirdim boş boş...demek benim kağıt-kalem merakım ordan gelme...kağıt, defter dayanmıyor mübarek...onlar da kaldıramıyorlar hüznümü n'apsınlar...

bir gün yine yaz tatili Vasfiye hanım çocuklarını da beraber getirmiş okula...bir kız bir de oğlan, isimlerini hatırlamıyorum...hanımefendi odaya kapatmış kendini, çocukları da ortalığa salmış, garibanların canı sıkılıyor ne yapacaklarını bilmiyorlar...ben de acıdim tabi...insanlık adına dedim alim okulu gezdirim, birkaç oyun oynar hiç değilse onların da sıkıntılarını gideririz...sonra baktım bu oyunlar bunları kesmiyor...kız cebinden iki üç tane sigara çıkarıp elime uzattı 'hadi içelim' dedi...bak sen! heralde annesi ayakta uyurken çantasından yürütmüştü...ben de ayıp olmasın diye bu ahlâksız teklifi kabul edip bi güzel oyununa geldim mi...sonra da pöfür pöfür karşılıklı dumanı çelimsiz suratımıza üfleyp caka satmaya başladık mı bir güzel...hiyar oğlu hiyar huylanmaya başladı mı bu durumdan...kara kaşı, kara gözü duman altında kalınca; kendisini mafia filmlerindeki kabadayların ortasında, bilelenmiş keskin usturaya kelleyi kaptıran talihsiz bir kurbanın hazinli sonunu gözünün önüne getirmiş olacak ki o an böyle sağlığa zararlı şeyleri kullanmaya yanaşmıyor, akıllı çocuk! biz de dokuz-on yaşlarındayız henüz:))))...baktı olacak gibi değil, kendisini adam yerine koyan da yok delikanlı damarı tuttu mu bizim artistin "anneme sizi söyleyeceğim! bittiniz kızım siz bittiniz!"...oğlum dur celallenme hemen! sakın ol bişey yapmıyoruz...yok! bu kudurdu...aklıncı gözümüzü korkutup ispiyonlayacak bizi...yok "siz görürsünüz gününüzü, annem bi duysa sizi mahveder" daha buna benzer bir sürü şey zirvalayıp kulağımızı götürdü mü bücür...o bodur boyuyla bi afra-taфра o biçim sorma gitsin...biz iki kız ne yaptıysak zapt edemedik bu veleti...başa çıkamadık bacaksızla...tehditleri peş peşe sıralayınca beni de bir telaş sardı mı sonra...eyvah eyvah! dedim ayvayı yedim! tabi kıza çaktırmıyorum, içimden de fokur fokur kaynatıyorum azarla karışık terbiyelediğim ihtar ışıklarını...neyse ki Vasfiye hanım zahmet edip ayağına kadar çağırmadı ama eskiden tanışık olduğumuz o cengâver haliyle yine öyle ters ters bakınıp durdu etrafına...konuşmaya ne hacet! kadının gölgesi yetiyordu da artıyordu bile saklanacak delik aramamıza...bir daha da tövbe! ne çocukların yüzünü ne de sıfatını gördüm...kadına bak be!..az kalsın kızın beni yoldan çıkarıyordu bacım! ne ayaksınız siz?..sonra babam gülerken yanıma geldi mi...kızım siz ne yaptınız öyle anlat babana bakim? diye sordu mu ben de "valla baba ben bi şey yapmadım masumum! fırlama olacak o kızın, başının altından hep çıktı bütün muzurluklar" deyip güvenilir savunmamı yaptım...babam da "yalnız hoca bir daha kızına yaklaşmamanı ve kendisinden uzak durmanı tembihledi" deyince; içimden "ulan ben de çok meraklıydım sanki size!" ünlemine öfkeli bir biçimde dilimin ucunda kendi kendine çarpışırken buldum...o günden sonra da Vasfiye hanımla yıldızımız hiç barışmadı...kadın bişey demiyordu ama bakışları yetiyordu cancağızım...zaten gökten zembille inmiş vaziyette karşımda parladığında her sefer, başımı bi suç işlemişim gibi yüzüm kızarıp öne eğiyor, alnıma suçlu damgasını yapıştırarak kendimi açığa vuruyordum hemen...

bu arada okulun spor salonu da bütün donanımıyla emrimizdeydi...koyu yeşil süngerli muşamba yataklarını yere dizip tepinirdik üstünde...insanın talenti yoksa yoktur arkadaşı! doğru dürüst takla atmasını bile beceremezdim...normal bir öğrencinin yapabileceğinin yüz misli kadar antreman yaptım bi amuda kalkmasını bile öğrenemedim...ama masa tenisinde iyiydim...iyiydik...yalnız şu sert falsolu vuruşları abimler ne yaptıysa da öğretilmediler bir türlü...onlar bazen müdür ve öğretmenlerle maçlar yaparlardı bütün hünelerlerini sergilerlerdi...hatta yendikleri bile olurdu...

bir de bir iskelet vardı bir sınıfta...oraya tek başıma girmeye cesaret edemezdim...çok korkardım sanki canlanıp üstüme saldırarak ve beni çiğ çiğ yiyecek sanırdım...iskeletora benzetiyordum onu...kötü tarafta saf tutmuş da iyi insanları temizlemek istiyordu sanki...bu düşünceyle onu da okul süresince düşman belledim kendime...oysa en çok ceset kokuyordu...en çok toprağı hatırlatıyordu bana...

daha buna benzer bi sürü şeyler oldu tarla kuşum...sanırsın ki o okulda ne evrimler geçirdik...ne mutasyonlara maruz kaldık x men gibi...üç gündür yatağa bağlı ve monitara kilitlenince duyguları kabarıyor insanın...bazen yönümü şaşırıyorum...çıkamaz sokak gibi geliyor her köşe başı...insanın kalbi sadece kan pompalamaya mı yarar?..yetmiş kilo ağırlığındaki bir insan beş litreye yakın kan taşıyor vücudunda...oysa ben daha fazla hayal etmiştim...kendimi bıçakla birkaç yerimden deşersem dünya tek kişinin kaniyle da boğulur, bu kahpe saltanatı sona erer sanmıştım...öyle değilmiş gülce! sen de kalbini mezar yapma benim gibi olur mu?...yoksa boğulursun içinde...

keşke gömme bir dolabın içinde saklayabilseydim kendimi ve gerekmedikçe çıkmasaydım dışarı...işte bazen bu hüznü mektupları; kendi elleriyle üstünü sıkı sıkı örtmeye çalışan nemli toprağa benzetiyorum...birkaç çivisi paslanmaya yüz tutmuş, birkaçının da ters çakılma sonucu başını öne eğen görüntüsüyle muhtemelen her gün yüz yüze gelmek zorunda kalacağım ve ziyarete gelenlere keyfimin sanılanın tersine gayet yerinde olduğunu ispatlamak için sabırsızlanan ve görünüşe bakılırsa kapağı kasıtlı açık unutulmuş rutubetli ve haris bir tabutun içinde; kanatları körelmiş, yassı vücutlu tahta kurularıyla boğuşurken beni bulmalarını sevinçle karşılayacağım...kireç tutmuş yüzümün ve ilaçlanmış çatal göğsümün yeraltı böceklerinin tek geçim kaynağı oluşu ne garip! "ne garip şey ölmek anne!"

gül cemalini cansız bir ekranda görmek, ağırlaştırılmış müebbeti yemek gibi bir şey sanki gülce!...hatırlarsan Âşık

Veysel "hergün aklımdan geçiyorsun, insan bir selam verir" demişti...biz selamdan geçtik gülüm...o selamların sırat köprüsünden, rütbeli yüksek duvarlarından da geçtik...bi aşağı atlamadığımız kaldı...Marx' ın dediği gibi "zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok" nasıl'sa...bak herkes yalnız...bak herkes körkütük aşık...herkes "en iyi ben ölürüm" diyor...biz daha Mümtaz' ın hikayelerini, Muhsin' in güzel sesinden şiir ve türkülerini dinleyeceğiz...üstelik her akşam kayra' nın zihinsel ölümünü gerçekleştirmesi için tanrı'ya yalvarmam gerekecek...işkence görüyor çocuk...bana da ediyor kavat...ölsün de artık kurtulalım...ölüm böyle bi şey işte...kuyruğa sokuyor insanı...dinden imandan çıkarıyor...kendi elinle kendini bilinmeyene teslim etmek...x denkleminin çözilemeyen sırrı sanki anasını satım...ne gök...ne de toprak...örtmez ki hiçbir şey çıplak üstümüzü kuzum...

bol nane...bol zencefil...bir limonun dağılan çekirdeği...ki limon derken her seferinde sulanan dilimin dudağıma pervasızca ettiği taciz...ve saatte 220 kilometre hızla üstüme gelen hüznlerin altında ezilip büzülüşüm...

"Ey iki adımlık yerküre; senin bütün arka bahçelerini gördüm ben." ...büyüksün Nilgün...bizim ön bahçelerimiz tedbiri elden bırakmayan yüksek duvarlardı sadece...arka bahçemizde ise solan güller vardı yalnızca...kuruyan dallar ve yapraklar...

"Beyinlerimiz savaşsın isterdim, ama görüyorum ki siz silahsızsınız bayım." (Kafka)

görünen o ki; geri çekileceğiz yine...her şeyden ve herkesden...

yüce Jesus! çok rica ederim vücudumdan afroz edilen kollarımı, ayaklarımı bana geri ver!

kod adı Gül'ce...

paradoks düşünceler

uydu görüntüsüyle evin -eh hali:
-el el üstünde olur, ev ev üstünde olmaz!-

'vatandaş abuzer' sesleniyor içerden: "n'apıyosun gecenin kör saatinde?"
-hiiiiç! yerdeki sürüngenleri öldürüyorum!-
"sen kafayı mı yedin?"
-bilmiyorum ama hakkımda ileri sürdüğün iddiaların henüz kanıtlanmamış olsa da ve aleyhimdeki deliller yetersiz bile görünse; içimden bi ses bu savın gerçeklik payının yüksek çıkacağını söylüyor!"
"vallahi kafayı yedi kadın!"

onu duymamazlıktan geldim ve karanlık koridordan mutfağa geçerek; türüne daha önce hiçbir yerde rastlamadığım böceklere basıp kafalarını ezmemiş olma umuduyla o loş, yavan ışığı yaktım...gördüğüm manzara karşısında nedense hiç şaşırmadım...küçük yavrularıyla aile gezintisine çıkmış taze çift yerdeki kırıntıları süpürüyorlardı...korku ile şaşkınlık arasında yüzümde bocalayan mimiklerimle kendi kendime hayıflandım...-ama olmaz ki böyle! senelerdir evin kirasına hiçbir katkıda bulunmadan sırtımızdan geçinip bedava yiyip içiyorsunuz!- bunları beslemekle iyi mi ediyorum sanki! yarın öbür gün işkembeyi iyice büyütüp samsa gibi koca yaratığa dönüşecekler ve bir gün evde yiyecek bi şey bulamayınca üstüme atlayacaklar!..inanır mısınız mösyö büyük baş hayvanlardan bu kadar korkmuyorum desem yeridir...tiksinliyorum da ayrıca...

öyle kıvraklar ki! de ki; lambanın düğmesine basar basmaz, gözlerim karanlık retinasında henüz ışığına kavuşmamışken, siz nasıl böyle atik davranabiliyorsunuz ? sağa-sola kaçıp nasıl bir taktik uyguluyorsunuz bana söyley misiniz lütfen ?..eminim ki önceden kendi aranızda görev dağılımı yapıp, sonra buluşma yeri olan karargâhınızda toplanarak parmağımı sokamayacağım iğne deliği kadar küçük bir oyukta yerden yürüttüklerinizi ortaya döküp çilingir sofrası kuruyorsunuz kendinize...pes doğrusu!..içimden bir ses "bırak hayvanları kırk yılın başında toplanmışlar kendi aralarında alem yapıyorlar sana ne zararları var?" dese de huzursuzum yine...varlıkları beni tedirgin ediyor mösyö elimde değil !

şimdi kara fatma ya da kırkayak olsa hadi neyse! terlikle ezer geçerim...din kitaplarında örümceklerin kutsal ve öldürülmesinin günah sayıldığı taa küçüklükten öğretildi ve kafaya öyle yerleşti -sakın öldürme yazıktır!-...e uğur böceği desen zaten adı üstünde berekettir uğur ve bolluk getirir eve..göz göre göre mutluluk havadisleri getirenlere haince saldırmak ne erkeklige şıgar ne de kadınlığıma!..kelebekleri çok sevsem de önceki halleri yine gözümü korkutuyor...yani ne bilim o kaygan yeşilimsi derinin büzüşmesini gördükçe iğreniyorum sanki...mecburen onlar da ölücek!..hadi bi ihtimal belki yavaş sürüngenlerin hayatlarını kurtarma girişiminde bulunabilirim...çok istemesem de bunu yapabilme yetkisine ve gücüne sahibim...ayaklarına ince bir kağıt parçasını uzatırım...hayvanlar meraklıdırlar...ilk başta naz ederler belki ama dört bir yandan etraflarının sarıldığını ve kapana kıştırıldıklarını anlayınca tıptış tıptış kendi ayaklarıyla gelirler tuzağıma...sonra da öldürülmediklerine şaşırıp son sürat gaz verirler o kağıdın üstünde...mendille zor oluyor bazen elimle almayı göze alamıyorum...çünkü mendilin elimden kayması veya büzülerek yere düşmesi sonucu kaç sefer başarısızlığa uğradım...öyle olunca da hemen tüyüyorlar ortadan...bulamayınca da huylanıyorum bu sefer...

sadece ayaklarımın altında cirit atsalar neyse!..çok affedersiniz mösyö bir de saçlarımın dalgasına dadandıkları oluyor bu dürzülerin!..gel de kaşınma!..kıvırcık saçlarımın dalgaları arasında alabora olduklarını düşündükçe onları labirentten çıkamayan şu beyaz labor farelerine benzetiyorum...sonra da acıyorum hallerine ve saçlarım kıvırcık olmak zorunda mıydı diye de kızıyorum üstelik...

birkaç sefer bu oyuna geldim mösyö...tam makasla gelişi güzel rötuşlar verecektim ki abuzer son anda bileğimden kavradı elimi...gözdağı vermek uğruna hazırda duran saç makinasını kaptığı gibi "saç öyle değil, bak böyle kesilir!" demesiyle hemen kafasına vurup kazıttı köklerini gerzek...bir hafta pul pul kırmızı benekli dolaştı öyle inek gibi ortalıkta...soranlara da "aceminin teki sakat etti bıraktı!" deyip üstten geçiştiriverdi...tedbiri elden bırakmamak için de n'olur n'olmaz diyerek makası ve keskin aletleri el altından kaldırdı çabucak...odur budur saçlarım makas yüzü görmedi ama hava sıcak ve gereğinden fazla terliyorum anlıyor musun mösyö ?..kuaförleri sevmiyorum...doktorları da...ya biri seni güzelleştirip işinin erbablığını ispatlayacak diye kibar ve nazik vuruşlarla o makası-tarağı, erkeklik organı gibi sallayıp duracak saatlerce gözünde ya da; daha önce hiçbir moda dergisinde hiçbir starda görülmemiş harikulade bir şah eser yarattığını düşünüp egosunu okşayıp duracak aynanın karşısında...öteki desen ayrı terane!..tutar herkesin orasından burasından çıkardığı aletleri ya sana sokar ya da cırlıçılak vücudunda boş boş

gezdirebilir...sanki mayınların yerini tespit etmeye çalışıyor pezevenk!..bi şey bulamayınca da yüksek dozlu-yan etkili bir torba dolusu ilacın reçetesini eline tutuşturup dosdoğru psikoloğa sevkeder..."biz bi şey çıkaramadık bir de orada röntgenlesinler sizi!"...işte bedeninize lâyük bulunan saçma sapan bulgular mösyö!..bunların benim vücudumda hüküm sürecek bi yerleri yok...parmak izlerini dahi görmek istemiyorum deri altlarında...uyanıklar ama eldiven takıp ip ucu bırakmıyorlar....

tıpkı yerdeki bu sürüngenler gibi...nasıl ki onların gücü bir tek bana yetiyorsa ben de hincımı bu maymunlardan çıkarmalıyım...nasıl ki ezince hışırdayan bir ses çıkıyorsa terliğin altından ve bağırsakları dışarı fırlıyorsa aynı o şekilde yere kusmalıyım olan öfkemi...bir nebze de olsa bu şekilde rahatlayabilirim belki...huzura kavuşmam için de kuytu bir köşede sinsice oturup karanlığın üstüme çökmesini beklemeliyim ...neticede akıllı hayvanlar bunlar!..gündüzleri ayak altında dolaşıp tehlikeye atmıyorlar canlarını...orospularda olduğu gibi onlarda da gece başlıyor mesai...ekmek kapısı n'apsın, kime gitsin ?..bunlar da beni insan bilerek kapının altındaki üç-dört milimetrelik boşluktan faydalanıp içeri sızmışlar...penaların keşmekeşliği de yok üst başlarında...öyleyse anlamadığım gecenin bir vakti davetsiz misafir edasıyla evin kapısına niye dayandınız muhterem ?..hadi üç beş kişi olsaydınız idare ederdim belki sizi ama böyle hazır ol komutunda sıraya dizilmiş askerlerin güneşten kavrulmuş, benzi atmış o mahmurluğuyla başımda toplanıp medet ummuş olmayasınız sakın...elebaşınız kim lan sizin! çağırın gelsin!..kozumuzu er meydanında paylaşalım...el mi yamanmış bey mi haddini bildirelim şu hergeleye! keza arkalarını sağlama alanların haytallığı bariz biçimde yüzünüzden okunmasaydı sizi de *ok yolunda harcamam gerekmecekti!..yine de paşa keyfiniz bilir tabi...ölmeğe var dönmek yok! deyin susma hakkınızı kullanırsanız sizi anlarım beyler!..bir de kim kime dum duma dolaştığınız kadar kör kütük aşık olanlarınız da öyle çok ki rahatsız oluyorum muhterem...tamam aşıklara saygım sonsuz eyvallah!..ama bari geceleri yapmayın bunu..hem de kendi evimde...bakıyorum da pek bir rahatsızsınız..oh ne güzel yaylanın öyle bütün mallar ortada üstelik!..ben bile yatarken pijama falan giyiniyorum...bakın doktorlara bile güvenmediğimden ötürü sizi de ilaçla zehirlemek gibi zerre kadar kötü bir art niyet taşıyorsam içimde namerdim...bu kadar müsamaha göstermeme rağmen sizin her kuytu köşede işi pişirip, hiçbir koruma metodlarını uygulamadan duvarlara spermlerinizi, deliklere de yumurtalarınızı bırakmanızı anlamış değilim açıkçası...iğreniyorum sizden mösyö !..ben ki taa çocukluğumda kara fatmalardan yeterince nasibini almış biriyim... zaten canım burnumda bir de siz musallat olmayın lo !..valla tek tek çeker vururum sizi!

saat: 03:03...bu zamanlamayı istesem de tutturamazdım...tahminimce yerde üç dört günlük bir yavru, ondan yaşça büyük bir abi diğeri de sıska kızkardeş olmak üzere -yalnız cinsiyetlerini-cibiliyetlerini tam kestiremediğim için aşağı yukarı bir tahminde bulunuyorum yanılıyor da olabilirim- tam tamına üç leş serdim arkamda...bir delikten onlardan daha iri yarı bir ayı attı kendini ortaya....zannımca anneleriydi...biran tutulmakla davranmak arası soğuk terler boşaltıp kısa bir tereddüt yaşadım ve afalladım....anne yüreği işte! gece yarısı atmış sokağa kendini köşe bucak yavrularını arıyor...hiç acımadım çektim kaltağı da vurdum...-alının ortasına demek daha fiyakalı olucaktı belki ama bunlarda alın malın ne gezer!- sen misin çocuklarını tek başına sokağa bırakan...acımayacaksın böylelerine...gözünün yaşına bakmayacaksın!..mecburen karnına birkaç tekme sallayacağız artık...oysa anneler çocuklarından önce ölmek isterler mösyö!..hanım! hanım! öğretmediler mi sana bu altın kuralı!..yoksa babasız mı bıraktım garibanları!..içimi kemiren bir başka soru...lütfen yalvarıyorum! yarın olur da su içmek için ayaklanır, patavatsızlık edip mekânınızı dağıtırım falan ya benim gözlerim çıksın ya da siz saklandığınız delikten hiç çıkmayın...uzatmayın dışarı öyle antenli kafalarınızı...yok yani bana bi şey olmaz...istersek el birliğiyle gül gibi geçinip gideriz sizinle!..bu yaşta rezil kepaze etmeyin ulan beni!..-olacağım kadar olmuşum zaten-...ahiret günü canını-ahını aldığımız, günahına girdiğimiz her canlının tekrar dirilip üstümüze çullanacağı veya yürüyeceği yahut suratımıza tüküreceği -hoş bu daha makbule geçerdi ama-, "bunu neden yaptın? iyi ama neden yaptın ?" gibisinden türlü türlü sorularla yüksek makamların huzuruna çıkacağımızı düşündükçe gözlerimi açacak yer bulamayacak oluşumdan ürküyorum peder!..çok fena şeyler dönüyor dünyada anlıyor musun ?..hani bi cehennem ateşinden bu kadar korkmuyorum dersem günaha gireceğimi de biliyorum ama aklımdan geçenleri de saklayamam ki mösyö!

sen zaten yabancı değilsin peder...evimizin halini, içimizi-dışımızı çok iyi biliyorsun...bunları yazdırmana da hiç gerek yoktu aslında...laf aramızda sana da dargınım biraz...yapacak bi şey yok...beynimin aniden idiotça düşüncelerin hışmına uğradığı ve altından kalkamadığı oluyor bazen...zaten yediğimiz her haltın yukardan gözetlendiğini ve her düşüncenin kayda geçtiğini biliyoruz...sen de çok iyi biliyorsun...bana öyle masum ayakları yapma peder yemem bu numaraları!

saat: 03:30 yoksa sen bana bi şeyler mi ima ediyorsun...yok yani öyle bi durum varsa hiç çekinme gözüm...derken ışığı yakıyorum mutfaktan yatağa uzanabilmem için hayli bi yol katetmem lazım..koridor uzun...lanet olası dilim ve ayaklarım da...istesem atlayıp geçerim üstünüzden ama yere çakılmış birinizden daha huy kaptım şimdi...boğazlamasam kaşıntı tutar yine...kalleşçe yanına yaklaşım mendille üstüne atladım ama bu sefer hedefi tutturamadım..elimden ucuz kurtuldu şerefsiz!..şerefsizsin işte!..öyle olmasan şu saatte cilveleşip oynaşmazdın benimle!

saat: 03:45 hey güzel allah'ım! nedir bunlardan çektiğim...paranoyaklaştım iyice...uyuz köpekler gibi kaşınıyorum resmen...susuzluktan gebereydim de kalkmaz olaydım nedir bu başıma gelenler!...her yeri istila etmiş namussuzlar! her göz göze gelişte fingirdeşip duruyorlar ayıptır yahu!..arsızlar sizden başkaları da yaşıyor heralde bu çatının

altında!..

saat: 03:56 bu sefer yandan ıskaladım şıllığı...die blöde insekten!..hanıım! sana demedim mi el el üstünde olur, ev ev üstünde olmaaaz!..nah şöyle teneke bağlarlar adama yoksa!

p.s: bu sabah terlik altında kabuğu çatlayan cesetleri kürekle toplamayı unuttum...ölüler gömülmek istemiyorlar azizim!

-hayvanları sevelim-

meral gül...

Do.9 Juli 04:05

kuş.ātma

merhaba...ben yerli escort hüzün...~a~ dört kağıdında ancak mikroskop altında zor bela görülebilen, haritanın karlı doğusunda boylu boyunca yere uzanmış vaziyette, ayrıca avrupa standartlarından ve sizden çok çok uzakta sıradan elit bir hayatım var...hafif balıketliyim ve genelde saat başı bir el daha çeviriyorum hüznümü...yaşamımın kısıtlanışından ve gülme hakkımın elimden alınışından bu yana asık suratlıyım ve bu yüzden de unutuyorum tebessüm etmeyi zaman zaman....dünyanın derdinden-tasasından fırsat bulabilirsem eğer; ~ki mümkünatı yok~ kısa süreliğine de olsa yüzümün kaslarını gevşetebiliyorum ara sıra...size çekici gelmeyebilir ama hiç yoktan iyidir!..en çok da çocuklara bakarken gerçekleşiyor bu dediğim...buna rağmen; yerleşik, köklü acılarıma zamanın bölünemeyecek kadar kısa sayılan bir diliminde hemen çabucak geri dönüyorum...bir milyon manik depresif kaygı ve endişeyi her gün yüzümde taşıyorum...sonra da herhangi bi statü ve sınıf ayrımı yapmadan, sokakta gördüğüm herkesle, karşılık beklemeden eşit paylaşıyorum...anam öde öde bitmiyor ki taksidi acıların!..azalmasının gerekeceği yerde nasıl oluyorsa ikiye katlanıyor kederim..."astığım astık-kestiğim kestik" bir düzende, balta girmemiş ormanların varlığı söylentisi kulağıma çalınırsa hemen oraya da damlıyorum...ama en çok adı daha önce hiçbir yerde geçmemiş, güzide bölgeleri tercih ediyorum...

merhaba...benim adım sessizlik...vakur zarafetimi göğsümü gere gere herkese göstermekten hoşlanıyorum...zaten insanlar içinde barındırıp, besledikleri bütün mikroplarını-parazitlerini gittikleri her yere bulaştırırlar...öyle yaparak bi nebze de olsa rahatlayacağını düşünürler ama ters teper bu kazık oyun...lâkin ben sadece biriyle tokalaşırken yapıyorum bunu...öfkemi ve nefretimi beslemek için ihtiyacım var onlara..ruhumun sadık köpekleri canımsınız!..iyi ki havlıyorsunuz yirmi dört saat!..uygunsuz kaçabilir belki ama kadıköy'deki kanalizasyonla ilgili adamın biri bi laf etmişti bi zamanlar: "şimdi bu insanlar nereye sıçacak?" diye bas bas bağıyordu herif...haklıydı bence...klozetlere sığamayan dötünüz kabızlık çekmeden, aşağı çekebilmeliydi kolayca pantolonunuzu...t.c.avüz elini kolunu sallaya sallaya her delikten girip çıkmalıydı rahatça...siz şimdi bu cümleyi okudunuz...ve sanki üstünüzden ağır yük taşıyan bi tır geçti değil mi?...ha işte onu diyorum ben de...her gün gıcır gıcır parlayan o jantlı lastiklerin, ondüleli bi izi kalmalıydı kadınların üstünde...bi damla gözyaşıyla her seferinde tazelemeliydi rengi kaçan makyajını...

merhaba...ben guguk kuşu...bazen uzun uzun ötüp duruyorum oturduğum yerden...gövdemi taşıyabilecek bi dala henüz rastlayamadım...dünya kendi ekseni etrafındaki turunu daha bitirmeden, ben dönmüş oluyorum yeryüzüne...kapılarınızı, pencerelerinizi bu yüzden açık tutun...tıpkı valéry'nin yaptığı gibi kanatlarımı dostça çırparım belki omzunuza..."meğer yaranız da tam oradaymış" derim sonra...korkarım ki bu söylediklerimi hiç yaşayamayacağız sizinle...kalbimle bağlantımı kaybettiğimden beri susuyorum çünkü...mutlulukla yasak ilişkisini kesmiş kadına ne derler örneğin? bilmiyorum...hüznümün metresi miyim? yoksa gündelik üç kuruşa tutulan, kiralık ruhumun kapatması mı? sahi neyiz ki biz? üçümüz bir arada nikâhsız yaşayıp gidiyoruz işte...siz yaşamak için çırpınırsınız, ben de kanatlarımı yolmak için...yastık altı düşlerinizde beni öldürmeyi unutmayın emi!..bazen yolsuz bir iki fırt off çekiyorum derinden...ciğerlerimin yerinden havaya kalkışı boşuna değil!..tabutların gitgide küçülmesi...marangozların yevmiyelerini artırıp, boyumuzun kısaltılarak iki büklüm oluşu hak değil...değil dostlar!..bu cehennemde nefes almak hiç de kolay değil...düşünsenize!..yanı başınızda beyaz bayrakla ekmek almaya gidiyor insanlar...hemen yanı başınızda bir mazlumun evini tarıyorlar ulu orta...sofra başında, yani nimetin üstünde bir ananın parçalanışını ve üstüne sıçrayan kanları korkuyla seyrediyor çocuklar...hani az önce pencerelerinizi açın dedim ya, yok canım zahmet olacak şimdi boşuna açıp keyfinizi kaçırmayalım sizin!..zaten kuma gömülü başınızı da uzatamazsınız ki sokağa...o da yasak!...o namussuz nizamettin yok mu? her şeyi yasakladı şerefsiz!..anamızdan emdiğimiz sütü burnumuzdan getirdi mendebur!..çocuklar ölüyor diyorum çocuklar!..ve ne yazık ki burda kuşlar kanat da çırpmıyor artık!..top-tüfeklerle geldiniz...yakıp yıktınız ocağımızı!..cahit abi beni bağışla...her kurşun sesinde senin "bu şehrin çocuklarına ithaf" şiirini hatırlamak zorunda mıyım?

"bu şehrin mahzenleri
irin kokar, kan kokar
şehrin mahzenlerinde
cinayet var, ölüm var

anne girmem bu oyuncak dükkanına
orda toplar, tayareler, tanklar var
seviyorum söğüt dalı atımı
tekme atmaz, ısırmaz

ben yaşamak istiyorum
ağaç gibi sessiz sessiz ve rahat
karınca kararınca değil,
serile serpile boylu boyumca

anne girmem bu oyuncak dükkanına
orda toplar, tayyareler, tanklar var."

...
...

Bazen bu yan yana üç noktanın ağırlığı çöküyor üstüme...ne kadar silkelensem de kalkmıyor külfeti...hani eskiden harp zamanlarında kağıt arabaları iki öküzle çekerdi arkasından, ağır adımlarla topları...tüfekleri...yorgun insanları...öyle bitkin ve de yorgunum işte...arkamdan sürükleyip getirdiğim milyonlarca şey var...onların arasında nokta gibi küçük bi yer kaplayınca ezilip büzülüyor büsbütün kalbim...üstüne yumoş'u döksem kalbim azıcık yumuşar mı anne?...keşke yaralarınızı saracak gücüm olsaydı...keşke size yağın o kurşunlar, benim üstüme boşalsaydı...şu dünyada kibrit çöpü kadar yer kapladıktan sonra; dünyanın yuvarlak oluşunu savunanlara seslenmek istiyorum burdan...attığınız her karış adımın hesabı sorulup, günbegün mezar çukurlarıyla dolup taşacak oluşunun, üzüntüden başka kimseye bi faydası dokunmayacağını nasıl anlatabilirim size?...ere gula min!..varsaydı dünya tepsi gibi dümdüz olsaydı...ondan sonra yüreğimizin çorak yerlerini tırpanla dövüp biçseler de kabulümüzdü...ama böyle değil!..böyle değil!..bu şekilde hiç değil!..

merhaba...benim adım kuduran öfke...dünyadan daha yeni döndüm...hâlâ bir yüzü karanlıktaydı mösyö...siz uyuyordunuz ve cilveli bayanlarla yatağınızı bölüşüyordunuz şaibeli saatlerde...aynasızın teki sizi o tekinsiz halde görseydi; sıkıntıdan yalnız se(k)sinizi kayıtlara geçirirdi hiç vakit kaybetmeden...sokakta inim inim anası ağlarken milletin, sizin gündüz vakti düzgün bir bacak, dolgun bi göğüs karşısında salya-sümük oto.stop çekmeniz de bi şey mi?...size söylüyorum bayım! siz de bakmayın benim böyle bozuk şiveyle konuştuğuma...gırtlığıma kadar borca-harca dayatınca sözcükler ~ki öyle biraz~, arada bir açıyorum fermuarlı ağzımı...fırlatıyorum yüzünüze namlunun ucundan sarkan cesetlerimi...dokunsanız yok yere bin ah işitecek küflü kulaklarınız...baksanıza morgların bile eli-kolu bağlanmış...nereye yetişeceğini bilmiyorlar...cemile'yi annesi kaç gün derin dondurucuda saklamıştı mösyö?...çaresiz bir annenin...acılı bir annenin çocuğunu kucaklayıp, cansız ama daha sıcak bedenini eve getirişini ve yerde buz parçalarıyla soğutmaya çalışmasını, yorgana sarılı çocuğuna kendi imkanlarıyla evini morga çevirme gayretini bi anlayın...anlayın artık çocuğunu koynunda yatırıp, yüreğinin lime lime edilişini!..hani biri söylemişti ya: "artık size çocuklara güzel bir dünya bırakın demiyorum, dünyada çocuk bırakın yeter!"..yani siz şimdi diyosunuz ki artık eve buzdolabı alırken, derin donduruculara sığıp sığmayacağımızı önceden içine girip saçma sapan bi teste tabi tutularak alalım öyle mi?...yani siz şimdi beyaz bayraklarla sokakta cenazesini sırtında taşımak zorunda kalan insanların ``acısını görmez, lafını etmezsen bunların hiçbirine gerek kalmazdı`` diyorsunuz öyle mi?...haklısınız mösyö!..size hiçbiri diye hitap edemeyeceğim kadar bu dünyada sürgünsünüz!..öyle eliniz-kolunuz bağlı...o derecede zincirlere vurulmuş yüreğiniz...sağa-sola kıpırdama özgürlüğünden dahi yoksunsunuz...

merhaba...be hey insanlık!...eğer tabi bir yerlerde hâlâ nesliniz tükenmediyse ve her nerde yaşıyorsanız...korkmayın canım! sadece konuşacağız...etten ve kemikten yaratılmışız sonuçta...şu yitirilen vicdanların kan kaybını da saymazsak, arkasında durduğumuz fikirlerimiz dimdik ayakta çok şükür!..bana kalırsa tanrı kıyametini boşuna uzatıyor, boşuna dar ediyor dünyayı bize...bence hemen şimdi kopmalı kopacaksa...insanlara bu kadar toleranz tanıdıktan sonra, hâlâ günahların birgün sevaplarla takas edilip; gün geçtikçe iyiliklerle arayı açan kötülüğün zirveye ulaştıktan sonra belki yine birgün bir iyilikle mertebe atlayacağı fikrini düşünmekten artık vazgeçmeli...bu umudunu içinde boşuna sulayıp durmasını...odunu ne kadar ıslatırsan ıslat yeşermez odun kalır...odunsunuz abi odun!..bu dünyaya odun olarak geldiniz...diğer tarafta da yakılıp gideceksiniz...bana kalırsa oranın nizamı da buranın adaletinden farksız işlemiyor...avutulmuş sözcüklerle uyumayın artık... aksini düşünerek daha çok günaha giriyorsunuz...yapmayın lütfen!..tesettürlü escort elif bile hepinizden daha dürüst değil mi?..

bazen uzun uzun susuyorum...dünyayı kaç kez dolaşıyorum hergün bilmiyorum...nordpol ve südpol'da buzların yavaş yavaş erimisinin yanında, insanlarla aralarındaki buzların bi santim bile çözülmeden aynı hizada sapasağlam karşılıklı duruşlarına şaşırıp kalıyorum...eksi kaç derecede yaşıyor bu insanlar, ne diye derin dondurucudan yeni çıkmış mamüller gibi buharını üflüyorlar birbirinin suratlarına ve ne diye yanlarında taşıyorlar bu kar taneciklerini?...inanın bilmiyorum...belki bunun için de her adım başı bi klozet takmamız gerekiyor yere...sıraya girmesinler...rahat da sıçabilsinler!..kıçını çevirip durma mösyö haksız mıyım?...bu geçici yeryüzünde hâlâ yabancılık çekip, yerini yadırgayanlar var neden anlamıyor sunuz?...acaba diyorum dünya yerinde dursaydı, bu kadar çalkalanmasaydı her şey düzelter miydi?...bu düşmanlık biter miydi?...bilmiyorum belki şimdi başınızı her iki yana ya da tulumba gibi aşağı yukarı sallayarak, şu ünlü hemşirenin hastane koridorlarındaki asılı resmine çok aşına olduğumuz pozundaki gibi; işaret parmağınızı dudağınızın ortasına yerleştirip, "beynimizi kemirdin be kadın sus artık susiji" diyorsunuzdur içinizden...ben de öyle düşünüyorum...çok uzak ihtimal bu...düşüncesi bile korkunç!..hani şurdan bakınca bile bi umut ışığı okunmuyor gözünüzden...öyle çok buhar üflediniz ki havaya göz gözü görmüyor bayım!..

vişne çürüğüydü zaman
beyaz bayrakla ekmek almaya giden kızın
o mahmur resmini çizdiğinde beritan
tek tek düşlerim döküldü ağzımdan
topların ucunda çiçek de açar mı bi gün anneç

...

yüreğini ortadan ikiye katladı gül'ce
kapısı hiç açılmayan dolabın bi gözüne
düşlerini
bi gözüne de
ölülerini koydu
sonra da gözlerini süngülü yumdu
rüyasında görünce hemen sordu
daha ölmedik değil mi anneç

...

sıfırın altında sıfır iki... iki bin on altının buz çağı devri
meral gül'mez ki durduk yere mösyö...

biraz kabartma tozu, biraz karbonat

sayıları artan boşluğum hoş geldin!

uzun bir aradan sonra masa üstü bilgisayarımınla dirsek temasına geçiyorum...sanki birden fazla kişinin adına konuşuyorum da peltekler gibi z'de takılıyorum yine...sil yeni baştan yaz şimdi....işte bu beni yoruyor...yengemin taklidini yapa yapa onun gibi konuşmaya başladım...bir gün yengeme eşlik ediyordum veya o bana ediyordu tam emin değilim...minibüse binmişiz ikili koltukta yan yana oturuyoruz...her şey iyi güzel buraya kadar...tam menzile varmışız yengem şoföre sesleniyor: "şoförrr bey! müsait bi yerde inecekler varmış" diyor ve bi kazan kaynar suyu başımdan aşağı döküyor...içimden 'al işte! dokuz kusurlu hareketlerden bi tanesi...gözünü sevim yenge yapma ya!...n'oluyoruz? kaç kişiyiz? kimleri uğurluyoruz?' derken peşine paldır-küldür biz iniyoruz basamaklardan aşağı...haliyle herkes dönüp bize tip tip bakıyor tabi...başım öne eğik, bakışlarımla 'hatun sizin hangi zaman kipinde yaşadığınızın, hangi gezegenden geldiğinizin farkında değil üstünüze alınmayın arkadaşlar!' demeye çalışıyorum ama beni anladılar mı emin değilim...işte ben de böyle bazen yengem gibi birinci tekil yerine üçüncü çoğul şahıslara münhasır yuvarlıyorum ekleri...hele bir de bizim köyden şehre gelen bi abimizin halk arasında evrim geçirmiş başka bi cümlesi var madem söz açıldı onu da anlatım...bu abimiz de bizim gibi motorunun haşatı çıkmış, ikına ikına yolunda seyreden bi minibüsü durdurmuş ve binmiş...bakmış herkes şoföre 'musayip' diyor...'vay be diyor bu insanlar ne kadar cana yakın böyle! hey kurban olduğum doğru yerdeyim!'...oysa ki milletin tekrarlayıp durduğu hep aynı rutin cümle dillerine kundura çivisi gibi çakılmış "müsait bi yerde indirir misiniz?"...bizimkinin de tek hatası insanların samimi oluşlarına güvenip şoföre 'musayip hele beni de köşede indir kurban!' diye seslenmesi olmuştur...fena mı olmuş?...iyi işte...literatürümüze hiç değilse bi canlılık, hareketlilik gelmiştir...

tastatur'u ne zamandır kullanmadığım için iki dil arasında can çekişen harflerin de yoğun baskısı altındayım...düşünce merkezi alengirli bi şeyler üretmeye devam ediyor ama dışarıya salgılamada sorun var...sivrisinek gibi bi şeyler vızıldayıp duruyor kulağımda...hıyarın teki tepemde masasını trompet amaçlı döverken, hergelenin teki de matkapla duvarı deliyor...ulan dele dele bitiremediniz gitti şu duvarı!..her gün beynimi oyuyor bu şerefsizler!...güya bugün küfürlü konuşmayacaktın Gule!..uykusuzluktan oluyor bütün bunlar...uykusuzluk nedir bilir misin?..uzay boşluğu...hem kendi ekseni etrafında hem de saat yönünde ters dönen tek zühre...afrodit çakma ismiyle yunan mitolojisinde birçok kişiyle adımız kötüye çıkmıştır Gule!..hadi bir de gelin burdan vurun gözüm!..

sayıları azalan mutluluk hoş çakal!

konusmayı burda ikiye bölüp yani; dudağın uçurumda kalan tarafını terbiyeledikten sonra imha edileceği tamponlu bölgeye sevkedip, geri kalan bölümü de; felaket haberlerini getirecek ve kurşun askerlerle döşenecek mayınlı bölgeyle sınırlandırırız; yalnızlık tek kişilik kadroyla s.ağır odalarda ayakta konser veren ve gelirini bir hayır kurumuna bağışlayan halk türküsü olur o zaman...ve barış insanlara vahiy yoluyla inecektir birgün, varlığını hiçbir zaman ıspatlayamadan...işte böyle bazen tetikçi birkaç harfle taranıyor göğsüm...annem hala beni yedi yaşında sanıyor ona saçlarımı ördüğümü söyleyince...fitili ateşlenmiş o dinamit kuyusu gözlerinde saatlerce oturmak vardı şimdi anne!..babamın üstünden çıkan 9 mm'lik hüznünü bu seferlik ödünç alıyorum yazıda kullanmak için...hani yaşımdan büyük gösteren, çocukluğumdan beri sırtımdaki kamburum...genzimi yakan o çılgılık hala on dört yaşında ve otuz beş günlük bir sevincim var sadece annem!...talebimi sunuyorum beyler: beni unutun!..beni unutun!..böyle acılar bel tirmik ister!..

aslında bıraktığım gibi duruyor her şey...sadece aşırı özgüveniyle birkaç tükürüğü fazla duvarın...kırılmak mı bayım?..estağfurullah paramparçayım!..hangi makamdan girmemi istersiniz abi?..bir küfürden öbürüne yatay geçiş hakkımı kullanabilir miyim?.."küçükken havuz problemini çözemeyen çocuklardan" kalkmış dünyayı kurtarmalarını bekliyorsunuz sonra...bazen bi spatula ile diğer yüzünüzü yassılaştırıp çevirmek istiyorum kızgın bi tavada...hedonistçe acıların kesif kokusundan süreceğim yüzünüze...kantarın topuzu kime kaçarsa artık!

kendimi sarı süngerlere benzetiyorum...sponge bob'un tersine kırmızı yanakların yerini, zamanla hissiz ve donuk, "on adım ileriye sabitlenmiş" o bilindik yüz hatları aldı...içime o kadar sulu şey çekmişim ki...o kadar yağmur ve fırtına...ıslak ve de kaygınlı ki...bu dalsız budaksız; bu samanlı gövdemde çiçek açacak mı bir gün anne..? bu tırpılıp biçilen, dövülüp öğütülen gövdem; çalı çırpıdan ibaret olup verimsiz kalıyor hep...bazen de diğer ihtiyaç sahipleriyle birlikte; mutluluk için sıraya girdiğim bile oluyor...biliyorum bugün de elimiz boş döneceğiz kuyruktan...ucu bucu görünmeyen o uzun kuyruk...eskiden halk ekmeği için -ki ta o zamanlardan başlamıştı sınıf ayırımı- arka arkaya sıra oluştururken, bugün beyaz bayrakla sokağa çıkıp bir lokma ekmeğin için canını tehlikeye atan, hatta vurulan insanların yanında elbette benim böyle bi şey talep etmeye ne hakkım ne de yüzüm var...

mutlulukla ilişkisini kesmiş kadına tecrübeli derler bayım
kulaklarınız kapalı otopark
dudaklarınız tünel alt geçit kalacaksa hep
varsın bizden irak olsun ab-ı hayat

gule...

bir taşla iki münferit kuşa yedirilen intihar süsü

zifiri karanlık...kuş dahi uçurtmuyor hava...tel tel dökülen yıldızlar ışığını veren umuttan yoksundur şimdi...gecenin bu kör vakti en güzel çürüme saatleridir matmazel...giyotine güçlü bir rakip daha çıktı anlayacağınız...yazık ki tarih kitaplarında adı hiç geçmeyecek...gökyüzüne açılan bi pencereyiz olmayacak belki...perde arkasında yüzünü gelin gibi saklayan bi tebessüm..ya da sol gözü seğiren buluta ısmarlanan bi düş...hepsini içimizdeki mezara gömeceğiz...sizi ne kadar sevdiğimi bilmeyeceksiniz örneğin...evet çünkü sizi türk dil kurumu bi cümle içinde gerektikçe kullanıp, özneye alet ettiği için zavallı zamir konumundan kurtulamıyorsunuz hiç...çekim eklerinizi çoğalan hüznelerinizden alıyorsunuz durmadan...hatta bazen hiç ağızda söylenmeden, şöyle bi parmak işaretiyle çağırıyorlar adınızı...ya da ucu kesik tiz çalınan bi ıslıkla...köpeğe yaraşır bi sıfat da cümleye dahil burda...

dişlerimdeki dolgulara benzetiyorum hayallerimi bu yüzden...yer yer oyuk olmakla birlikte arasında biriken yemek kırıntılarında dört beş kürd.anı feda edip kanatıyorum diş etlerimi...onlar da benimle çürümeye mahkûm...içerde de aynı bulantı aynı sürenmede tikanan valonlu hava hakim...dışarda bulunamayan, eşgali çizilemeyen huzur içerdeki mecliste tartışma konusu oluyor sürekli...bazıları gömülmek istemiyor mesela...bazı ataist ve budist kardeşlerimiz kendi inançlarıyla ayrılmak istiyorlar aramızdan...halkın iradesine ve direnişine burda da ihtiyaç duyulduğu gözleniyor...ama sör charles'ı görebileceğimiz şekilde tabutun üstü açık ve samanlarla tutuşturup yakarak, yeni bir bulantıya yol açan bambaşka bir havayla ebediyete uğurladık...memnun görünüyordu giderken...dudağının kenarındaki tebessüm henüz ölmemişti...ama bulutların etrafı közleşmiş etin o kesif kokusuyla sarılmıştı...o saydamsız tabakayla burnumun direği bütün gün sızlamıştı...ona bakarken şöyle düşünmüştüm: yalnızlığını bize emanet edip öyle gitti şerefsiz!..ne yaparsak onunla...atsan atılmaz, satsan satılmaz...oysa ben yalnızlığımın da aile mezarlığına gömülmesini isterdim...sessizlik de yeraltında çürümeli...bazıları günah çıkarmaya gider...bazıları küflü odalarında sevişmeye...bazıları da gayriihtiyarî susmaya...ama bazıları sadece ölmeye giderler mösyö...vasiyetimidir mezar taşına siyah harflerle not düşülsün...p.s: einzelhaft'da çürümeye gitti sinyorina! bir saate kalmaz döner allein aranıza...

o değil mi ki hindistan'daki zerdüştler ölülerini akbabaların yemesi için açıkta bırakıyor...ne acıdır ki akbabaların çoğu da insan ve sığır leşi yemekten ölüyor...bir hayvana bile bu kadar dokunuyorsa kokuşmuş et geride kalanlar n'apsın peki?..yeterince havaya hidroklorik asit, sülfür ve karbondioksit karışmadı mı sanıyorsunuz?...isveç'te ise ekolojik defin rağbet görüyor...sosyal hakları gibi vicdan yönüyle de bizden çok çok öndeler...ölü bedeni sıvı nitrojenlerle dondurup, mısır nişastasından hazırlanmış özel bir tabutla toprağa gömüyorlar...daha mantıklı tabi çevreyi temiz tutmanın, toprağı kirletmemenin derdindeler...ama madagaskar yerlileri ölümlerin kemiklerini toprağın altından çıkarıp kasabanın etrafında bir tur gezdirdikten sonra tekrar gömüyorlar...dünya gözüyle son kez görün halimizi...siz kurtuldunuz muhterem! bakın biz neler çekiyoruz burda? bu rituelin adına"famadihana" diyorlar...bir de 19.yüzyılda mısır'daki demiryolu şirketleri toprak altından çok sayıda mumyayı çıkarıp lokomotifler için yakıt ihtiyacını gidermiş...yaşarken bi işe yaramadınız bari ölünüz bi işe yarasın der gibi...halbu ki embriyoların gelişmesi sürecinde organlarımızdaki bazı hücreler kendi kendini yok ediyormuş zaten...yoksa genetik arızalarla doğabilirmişiz...vücudumdaki darbe izlerine bakıyorum ve gülüyorum... hatta embriyolarımı iyi iş çıkarmadıkları için sorumlu tutuyorum...komple baştan aşağı bi hata ürünüyüm ben...her tarafım arızalı mösyö...bu saatten sonra ne dirimin ne de ceset torbası görüntümün size bi faydası dokunacak...ama ben inadına sancı dokumaya devam edeceğim size...elimden başka bir şey gelmiyor mösyö...bağışlayın! neticede bi *oka yaramayan asosyal'in tekiyim ben!..gözyaşlarınızı boşuna israf etmeyin...başka ızdıraplı günlerinize saklayın lazım olabilir madam...

karşı evlerin balkonuna bakıyorum...gökyüzünü bizden daha iyi görüyorlar sanki...küçük bir ricamdır size...lütfen arada bir güneşe çıkarıp havalandırın beni...farkındayım konuştuğça mide bulantınız artıyor ve duvarlara kusmamak için zor tutuyorsunuz kendinizi...ama bence çıkarın o siyanürlü asitleri içinizden...rahatlayın...olmadı sonra zehirlersiniz yine psikolojinize daha uygun bi dramla...biliyorum bu hüznler havayı bozuyor...aramızdaki gerginliği büsbütün ikiye katlayıp artırıyor...hep bir önceki acıların tesiriyle sarsılıyor yerinden gökyüzü...güneşi kapatıyor...hani masallarda deli divane aşıkların hilesiz, hurdasız sevgileri olurdu ya; benim de haddinden fazla hile ve hurdaya dönen ağrılarım var mösyö...balkondaki tele asmaya kalksak ipin boyu atmosferden çıkıp uzaya yerleşecek nerdeyse...buna rağmen dikkat ediyorum...içerde acıklı bir sahne gösterimdeyken bir başka travmayı odaya almıyorum... misafir odasında yeni değiştirilmiş çarşaf ve yatak yüzlerinin güzel sabun kokuları arasında tekrar spermlerini salgılayıp kirletmeyi güden av müptelası hayvanlar gibi beyaz çarşafı kana bulamanın sabırsızlığıyla kıvranıp duruyorlar...

ah her şey eriyip gidiyor da, toza dumana karışıyor da yalnız bu cümleler can veremiyor bi türlü...oysa odada bi tek ben varım...yanımda konuşan biri de yok...yani ruhumun ortadan ikiye bölündüğü falan yok...ben ve müdavimi

olduğum şu duvar arkadaşlarım...çoktan ölmemiz gerekirdi...beynimdeki ur gibi aksine çoğaldık olabildiğince...
p.s: burda kısa bir ara veriyorum... anlaşıldı bu yazı uzayacak ve kuyruğu uzayda bi yerde kopup kendini imha edecek...böyle programlanmış zararsız bir mikrop işte paşa hazretleri...sanki meramını yeterince anlatamamış olmanın derin izlerini taşıyor üstünde...öyle olmalı...yoksa çoktan çürümüş ve fosilli toprağa karışmış olması gerekirdi...

p.s: tastatur bozuk...tepeden tırnağa yanlış her şey...gereğinden fazla nokta türedi ve şapkalarını çıkarmak zorunda kaldı bazı imtiyazlı aristokrat sülalesinin aramızda hâlâ varlığını sürdürmekte olan harfleri...

siz yine bana vazoda hiç solmayan plastik çiçekler getirin mösyö...suni tenefüsle hayata döndüremedikleri gülüşümün hiç olmasa yapay kokularla yanaklarıma yeniden yerleştirilmesini istiyorum...yanında kibritle çakılmış bir de bahtiyar mum olsun...babaannemin her perşembe yatmadan önce yaktığı mumlar, ettiği dualar aklıma geliyor şimdi...mübarek saydığı tek gündü ve bütün iyi niyetlerini o bir güne saklıyordu...benim de eriyen bu mumlardan farkım yok...ve kibritin tutuşurken boynunun kavis çizerek öne eğilme pozisyonuyla kırılmaya eş değer durumdayım...ama mum gibi erirken vaks'ımı da her yere bulaştırma konusunda ustayım...içimdeki zehirli asitlerden ötürü solunum yollarımda tıkanıklık var ve biraz da boğulma hissi...yine de şanslı sayıyorum kendimi yağlarımdaki enerjiyi hüznlerime harcamak zorunda kalırken...vücudum da ona göre fazla nötr lipit salgılıyor normal insanlara nisbeten...belki de bu yüzden insanların ağız kokularını daha iyi alıyorum...bunaltı veren bir başka his: zulamızda yine bir ceset var...kaburga kemiklerine yediği darbelerle diyaframı yırtılmış...göğüs kafesi birkaç yerinden kırılmış...sağda ve solda birleşemeyen toplam yirmi dört kemiğinden ötürü artık uçamayacak bu yeryüzünde...

tıpkı helin'in kırılan göğüs kafesi gibiyim...içerde tutulan bağı açık ve yanık sesi...yayları koparılan ve yumruklanan şu gitar...piyanonun öfkeyle birbirinden ayrılan tuşları...mozart'ı, beethoven'ı dinleyememek gibi... havaya uçurulup boynu bükük komponistsiz bırakılan notalar gibi...bundan böyle grubumuz yorum'unu çalgısız a capella seslendirecek sizlere...acılar tıklım tıklım gene ayakta konser verecek...parmaklarınız tetikte olsun...mendillerinize davranmanız gerekebilir sö...

güftesi ve şivesi bozuk buruk bir havayla edebiyata uğurluyorum sesimi...sizi öldürdüğümü zannetmeyin matmazel...böyle kolay ölüm, 'tabutta rövaşata' her yerde bulunur...madem gebermeyecektiniz öyleyse dörtlüleri yakıp açsaydınız gözünüzün farlarını ve dinleseydiniz hüznlerin ayaktaki kanserini...

"ah beni yaşamak öldürüyor!" ama gelin görün ki henüz ölmedik majör...ve molozların arasındaki acılara taze kan arayışı sürüyor boyuna...çağırın bütün kepçe ve buldozerleri gelsinler...söksünler göğsümden kefensiz gidenleri...ah ben de gömülmek istemezdim mösyö...tellere takılan kuşlara sözüm olmasaydı...örsteki demir gibi dövülmeseydi bu yüreğim...

meralgül

p.s: "ah! beni yaşamak öldürüyor."
~Simone De Beauvoir~

çürük bir düş hikâyesi bizimkisi

sevgili h. sevgili k. ile bi akranlığın yok biliyorum ama içimden sana böyle seslenmek geldi bugün. hani nicedir susuyorum. susuyoruz. neresinden kopacaksa kopsun hayat boşverliğine sarıp kendi ipimizi çekiyoruz. günlerin devinimi birbirine benzer aynı ağırlıkta kaldığı yerden devam ediyor. bu kürek mahkûmlarına su taşımaktan bezmiş ayaklarımız. onların gerilen kaslarından ördük o imlekleri boğazımıza. dedim ama söken olmadı.

artık gördüğüm rüyaları da unutmuyorum biliyor musunç bugün annemi gördüm. yanağından öpüyordum. saçları küttü ve gürdü. bulaşıkları yıkıyordu yine eliyle. 'Allah senden razı olsun. Gulê olsaydı bardağını şurdan şuraya tepretmezdi' dediğim yerde uyandım. hayıflandım sonra rüyaların bu oyunlarına. 'annem olsaydı' dedim şimdi kendi eliyle alırdı ateşimi. ah annem olsaydı dedim. dedim ama annem duymadı.

ondan önceki gün de babaannemi gördüm rüyamda. avurtları gitgide çukura gömülmüştü. yanağımı öpüp mıncıkladı beni bi güzel. takma dişleri ağzında yoktu. iki gündür öptüğü yerde açıldı o koca çukur. bir de yerine getirilemeyen kıkırdak sesleri. afakanlar bastı sonra uyandım ecel terleriyle. babaannem yine bırakmıştı oyunumuzun en güzel yerinde bizi. ah! dedim babaanne! ara ara rüyalarımaya çaktırmadan gelip böyle yüreğimi hoplatıyorsun. ölümümünden haber verecekti heral dedim meral kızım yolcusun. son bi isteğin, arzun var mı şu dünyadan söyle kınalı kuzum içinde kalmasın. dedi 'de haydi acele et!' dedim 'yok yok!'

sevgili h. yataktan bugün yeni çıktım. rüyaların biri gitti biri geldi. takip etmekte bi hayli zorlandım. nabzım normale döndü nihayet. sadece dişlerim zonklıyor. sevgili Stephan'a hergün düzüyorum gelişigüzel. öyle bir diş yaptı ki sağolsun rahmetli babaannemin bile dikkatini çekti. 'ah gulemin! bunları hangi kuroya kerpetenlettin kızımç bak bana! şu takma dişsiz halim bile sanırsın ki dilbere dersim!' dedim 'babaanne buraya bana moral vermeye mi geldin, canımı almaya mı tanrı aşkınaç bi karar ver artık'. dedi 'çena kutik! o azı dişlerini görmeden önceydi. bu halle seninle şu karşı köprüye bile geçilmez hadi bana eyvallah kuzum!' dedim 'dur gitmee!' dedi 'yok yok!'

sevgili h. işte böyle. eskiden dilo'yla bi araya geldiğimizde siyah noktalı dişlerimize pek aldırılmazdık öyle konuşurken. hatta bana öyle gelirdi ki birbirimize hava atıp yarıştırdık ayak üstü. annem doktora götürmüştü bi hal çaresini bulmak için. ama doktor da sağolsun 'yapacak bişey yok! bu kız fazla tükürük salgılıyor' deyip atarlanıp eve yollamıştı şerefsiz! bazen bu diplomayı bunlar nasıl alıyor? nasıl bir kasaplıktır bunların yaptığı aklım almıyor. ah elime bi fırsat da geçmiyor ki alim şunların aklını! ertesi gün dilo'ya anlattım dedim 'kızım bak böyle böyle bu meretin tıpta bi hâl çaresi yoktur. umudun varsa hâlâ kuşa kurda ver yesinler. boşuna güllü duvaklı hayaller kurma gülüm. mezara kadar götüreceğiz bu siyah noktalı gülüşlerimizi n'apalım!' yüzüme baktı inadına iyice gerdi alt ve üst dudağını otuz iki dişini göstermek için. zaten bende kala kala yirmi sekiz diş kalmış kılaniyorum gıcığa. neyse baktım bi de ne görüm inci gibi parlıyor haspamın dişleri.

'kız dilo bunlar ne? hangi fırçayla cilalattın yavrumç' güldü 'anlatırsam dalga geçmek yok ama!'. 'kız yok ne dalga geçicam deli misin. namussuz doktor bile hakkından gelememiş tazı dişlerimin bu ne diyor'. dilo ise kıvırtıp at gibi kişneyip duruyor karşımda. bi naz bi çalım sorma gitsin. doktorun diplomasının içine tükürmüş de gelmiş sanki -sıfatına tükürdüğüm doktor!-

'yok valla söylemem kusura bakma gülüm! bilmez miyim seni herkese reklam edersin şimdi!'
-ulan şerefsiz! hangi sırrını dışarıya verdim de böyle konuşuyorsun? hoşuna gidiyo demi beni yalvartmak!-
'annenin üstüne yemin et kimseye söylemeyeceksin ama!'
-lan manyak annem odur sağ! annemi ne karıştırıyorsun işin içine deli midir nedir! söyleme kız söyleme! söyleyen şurdan şuraya adım atmasın!-
'off iyi ya söylicam çatlama uyuz!'
-yedi sülalemin anasını ağlattın be! utanmadan bir de çatlama diyorsun yazıklar olsun sana! ben de seni insan bilmiştim-
'hop dedik! ayıp oluyor ama!'
-yalan mı?-

dilo böyle uzun bir süre anlatmakla anlatmamak arası gitti geldi. sonunda suratımın asıldığını görünce pes etti. kıvrıta kıvrıta da olsa kerpetenle söküp çıkardım azı dişlerinden sihirli sözcükleri.

'kız kırk yıl düşünsen aklına gelmez bu icadım yeminle'

-kivirtma da söyle bakalım neymiş o guinness rekorlar kitabına girecek müthiş buluşun.

'kız bizim tencereleri parlattığımız şu bulaşık teli yok mu? bi gün tencerenin dibi tuttu. annemden yediğim fırçanın siniriyle tencereyi kalaylarken aklıma geliverdi aniden. dedim bu zıkkım bunu temizliyorsa benim dişlerimin hakkından da gelir kör olasıca! tencereyi öyle lavaboda bıraktığım gibi koştum banyoya. kalan şu telle de kendi işimi görüm dedim bari. annem peşimden koştı geldi kapıyı tekmeledi de açmadım. 'dilo aç! dilo kız kime diyorum aç kapıyı!' ben de tık yok tabi. garip anam ona kızıp kendimi kapattığımı düşünüyor n'apsın. kim bilir intihar edeceğimi falan düşündü heralde. 'güzel annem git başımdan işim gücüm var!' diyorum yok karı bekçi kesildi kapının ağzında kuş uçurtmuyor. 'yoww ana küveti temizliyorum rahat bırak beni' diyorum hatun iyice huylanıyor. 'daha dün temizlediydin kızım sende bi haller var bak korkutuyorsun yavrummm! hadi aç bak valla babanı çağıracağım ha! gelsin de tartaklasın seni dünya kaç bucakmış görürsün o zaman!' hey güzel allah'ım bi ağız tadiyla hacetimizi de gideremiyoruz iyi mi? coğrafya dersinde öğrendiğim koordinatlar yetmedi bir de babamın ve allah'ın unuttuğu hangi köy-bucak varsa başıma bela oldu. kariya bak be! küveti temizle bir de işin yoksa. bir elimde tel. bir elimde cif. ayaklarımdan terler boşalıyor. annem de sıralayıp duruyor hâlâ kapıda. elim ayağıma dolaşmış. bi yandan anneme mi yetişim. küvete mi? yoksa dişlerimde paslı vagonlara benzettiğim siyah noktalara mı? hangi birine yetişim şaşırımdım kaldım. annem baktı benden köy-kasaba olmaz kapıyı yumruklamaya başladı sonra. cam zangır zangır titriyor nerdeyse tuz buz olacağız beraber. benim etim ne budum ne! annemi biliyorsun yüz kilo basıyor. su aygırı gibi eli de ağır bizim hatunun. bazen babamı bu ağırlığın altında düşününce hergün yataktan sağ çıktığına şaşırıyorum dersem yalan olur. ee napım haksız mıyım ama sen söyle!'

-eee sadede gel sonra? valla baydın ha!

'e ki e işte. zar zor ufak sıyrıklarla işimizi gördük. annem bir iki yumruk boşluğa sallayıp hedefi tutturamayınca tabi iyice kudurdu sinirinden. bizim komşuya zor attım kendimi valla. dönünce kafama fırlattığı terliği kapıya çerçeveletmiş gibi bir hâli vardı ki görecektin hâlâ burnundan soluyordu. kadının gönlünü almak için mutfağa girdim. bütün hamaratlığımı sergiledim. bi tepsi kol böreği açıp, bi de kakaolu kek fırına sürünce anca yumuşayabildi!'

-ufak at da civcivler yesin. çoban salatasını doğru dürüst yapamıyorsun kız sen hangi ara hamur açmayı öğrendin yavrummm!

'ulan istesem sofrayı öyle bir donatırım ki şaşarsın!'

-tabi tabi ne demezsin!

'aha da bak buraya yazıyorum. haftaya gel bize sana on çeşit pişirmezsem şerefsizim!'

-lan yürü git! sallama niyazi'yi de geçtin sen bakıyorum.

sevgili h. dilo'yla olan bu sürtüşmemiz ne kadar sürdü bilmiyorum. onun dişlerindeki beyazlığı avuçlayıp hemen eve getirdim. doğru mutfağa koştum. hay aksi! evde de misafir vardı. annemin başı kalabalıktı 'kızım gel bi işin ucundan da sen tut!' dedi hiç orali olmadım. dedim hazır ağır misafir takımı gelmişken dişlerimi parlatım de rahat rahat gülerim karşılarında belki bizim de bahtımız açılır. anneme çaktırmadan birkaç bulaşık telini koparıp dilo gibi banyoya kapaklandım. kapıyı üstüme kilitledim. neyse ki annemin bana laf yetiştirecek vakti yoktu. misafir odasında puflu koltukta oturuyordu halihazırda kadıncağız.

ah o güzel cıfcaflı misafir odaları. koltukların pufu inmesin diye çocukların yüzüne kilitlenen kapılar. yirmi dört taksitle zar zor alınıp misafirden misafire masaya senede iki hadi bilemedin üç sefer yan yana dizilen ünlü kütahya porselen yemek takımları. kristal bardaklar. jumbo tencereler. aksu tombul çaydanlık...çatal-bıçak setleri. ben çinko tabakta yerken siz nerdediniz gözüm! her hafta kullanılmayan yüzünüzün tozunu alır, parlatırdım. her ay o ikinci elden olma, eski saray koltuklarına benzer oymaların arasına şişe sarılı ıslak bi bez geçirip bin küsürlü işlemeye yaktığım ağıtlar ve ah'ları düşündükçe içim sızlar hâlâ bugün. koltukların pufu muhtemelen yokluğumda da hiç bozulmamıştır. yüz yirmi metre karelik çöl gibi evde n'apılır ki? bir baş bir traş annemle babam kalakaldılar duvarlarla bir başına. babam uyanır uyanmaz açmıştır gene alaturka teyibin kısık sesini. rençber'in yanık sesinden dinlemiştir kafasını iki yana sallayıp dilo dilo'sunu. ah anne şimdi yanımda olsaydın evin halini görseydin suratıma tükürürdün belki. çok affedersin evi *ok götürüyor *ok!

dişlerimi telliyorum. epey bi kurcalamış olacağım ki tuhaf bi karalık birbirine bulandı. ya bu tel adiydi. ya da dilo bana püf noktalarını anlatmayı unutmuştu. neyse dedim fırçalarsam geçer. diş etlerimi kanatana dek baya bi uğraştım namussuz çıkmıyor. tersine gitgide karardı. dilo yanımda olsaydı saç başa girişirdik heralde. ulan bu oruspununki inci gibi parlıyordu ben niye böyle vampirlere döndüm! diye söyleniyorum kendi kendime. zifte koyup çıkarmışlar gibi vahim bir haldeyim anlayacağın. şu ünlü vampir serilerinin aranan katili gibi ne idüğü belirsiz profilimin aynada yirmi sekiz dişinin karalar bağladını görünce, kerpeteni elime geçirip kökünden söküp atmak istiyorum o derece dünyam

ters dönmüş. ben de dilo gibi kan ter içinde kıvraniyorum. ulan dilo senin aklına sığım emi! lan kuş beyinli dişlerin bulaşık teliyle cificiflendiği de nerde görülmüş? hadi onun şansını yaver gitmiş. lan gerizekalı sen ne diye her şeyin üstüne atlıyorsun mankafa! aklını peynir ekmekle mi yedin hadi çocukken ekmek çökelek çok tükettin anlıyorum da katır kadar kız oldun az çok bi şeyler biliyorsun dilo'nun aklına ne uyuyorsun sapa!

böyle uzun bi süre söylendim durdum. annem içerden seslenince çıkmak zorunda kaldım tabi. misafire de ayıp olmasın 'evin genç kızı tenezzül edip yanımıza gelmiyor hele bak bak kız sakınaz ne ayıp! hey allah'im ne günlere kaldık!' ve buna benzer bir takım dedikodu kazanlarını fokur fokur kaynatıyorlardır şimdi bizim hatçe teyzeler. bu vampir dişlerimle kimsenin yüreğine indirmesem bari. yerin dibine geçeceğim ama ne fayda dudak altından, dişlerimi göstermeden konuşurum artık n'apalım. öncesinde mutfağa gidiyorum. vücudumdan dökülen tuzun dilimi dudağımı nasıl da kuruttuğunu farkediyorum. gözüme coca cola şişesi çarpıyor hemen normalde cola'nın yüzüne hasretiz. o da misafir gibi senede iki üç kere numunelik sofraya konulan mamüllerimizden! bi bardak doldurup içiyorum hiç değilse çikan tansiyonuma belki bi faydası dokunur. ulan dilo senin sıfatına tükürüm! sofrayı donatsan n'olur kızım beni maskara edip bıraktıktan sonra! yemişim senin sofranı!

yine banyoya dişlerime bakmaya gidiyorum son durumlarında herhangi bi değişiklik var mı diye. insan dara düşünce tanrı yardım ediyor bazen demek ki. ya da kola'daki asite mi borçluyum bu mucizeyi. dişlerim dilo'nunki gibi bembeyaz olmuş bakmaya bile kıyamazsın. oh dedim içimden dünya varmış! arada bir gelip gittim banyoya mucize bozuldu mu yoksa yerinde duruyor mu hâlâ diye. yok büyü'nün bozulduğu falan yoktu koca karı yöntemleriyle sağlık problemimiz çözülmüştü. dilo'nun dediği kadar varmış gerçekten. içimden bu sefer de dilo'ya bildiğim bütün duaları ettim. 'dilo biliyorsun kızım ağızımız bozuk ama yüreğimiz temiz bizim bende yalan yok! sana başta çok küfür ettim. ana avrat dümdüz saydım. ama sonra da çok dua ettim 'allah ne muradı varsa versin, tuttuğunu altın etsin!' dedim. daha bir sürü duayı da inci gibi boğazıma dizdim yüzüne haykırmak için'. dilo güldü bi şey demedi 'tabi tabi bilmez miyim seni!' sinden başka söyleyecek bir şeyisi yoktu garibanın. sarıldık birbirimize sonra ayrıldık. iki ay falan sürdü bu beyazlık. sonra tek tük siyah noktalar patlak verdi yine ağızımın çürük yerlerinde. dedim 'tövbe et kızım şeytana uyma sen!'

işte böyle sevgili h. hani nicedir susuyorum. en iyisi "şeytan aklıma diğer seçenekleri koymadan" ben gidim. gregs tagebuch'daki gibi "alles kâse!" bizde de.

kendine iyi bak!

babamın istanbul'u gölgede bırakan gözleri

uyudum. ve uyandım. tuhaf bi rüya gördüm. tuhaflığından olsa gerek ben de huzursuzum şimdi. yine bizim eski evdeydik. bi curcuna vardı. bi kalabalık. ve daha önce hiç karşılaşmadığım yabancı yüzler. rüyanın içinde de sancılarım devam ediyordu hâlâ. bu kadar kalabalığın içinden illa ki çıkacaktı iki üç tanıdık simâ. beş günlüğüne iznim varmış, soluğu İstanbul'da almışım. zil çalıyor. uzun dar koridordan mutfığa geçince annem kapıya denk gelip açıyor. yoksa büyük ihtimalle babam açardı o kapıyı. aşağı katta oturan kemal abimiz paldır küldür dalıyor içeriye. görgüsüz herif insan bi sorar müsait miyiz diye. yine de severim bu abimizi. bi kemal abimiz daha var aynı binada o da üst katta oturuyor.o da rakı içmeyi sever. ikisini birbirinden ayıran en önemli özellik birinin uzun, diğerinin ise kısa boylu oluşu. bu uzun boylu cüsseli olanın saçları da gür, diğeri ise keltos. ikisinin de çenesi düşük ama diğeri kafayı bulduktan sonra daha bi hoş olur, sırayı kimseye kaptırmaz. öbürleri saygı gösterip mecburen elini kolunu bağlar vaziyette, uyku basana kadar iyice bi çabalarlar. bazen haşatları çıkar böyle. içlerinde en sessiz olanı babam. babam da bi konuştu mu patlayıverir aniden. senelerdir çözülmeyi bekliyormuş gibi benim babam. ezilmişliğinin dışında pek de kayda değer anlatacağı bi şeyi yokta işte yine de onları güldürecek bi şeyler bulur hep. genelde tercihini ya üç senelik askerliğinden ya da eski komik anılarından yana kullanır. anlatırken de kendi de katıla katıla güler. ve onun bu hali öyle sempatik görünür ki; olaya hiç muvafık olmayan dışardan biri yanından geçecek olsa dayanamayıp gülüverir hemen. babam ya benim. dünyalar tatlısı bi şey. bugün bile hâlâ gözlerinin yeşil mi yoksa mavi mi olduğu hususunda tereddüt yaşadığım ama ona hiç söylemediğim. ah babam! o sendeki favori renklerimin içine dalsam ve hiç çıkmasam o derinlikten. gözlerine doya doya bakmayı öyle özlemişim ki anlatamam! ben de senin gibiyim biraz işte. daha çok kendi hayal dünyasında yaşayan ve orda huzur bulmaya çalışan. arada bir denk geliyorum böyle trende falan. bi grup gülüp şakalaşüyor kendi aralarında mesela, ben de onlarla gülüveriyorum. işte de öyleyim. ve gülmek iyi geliyor bazen. insan sadece uyku hapı almamalı. gülme hapları da piyasaya sürülmeli bence. kapitalist düzen bizi niye sürekli uyutmaya çalışıyor ki, amaçları ne bunların? kendi kendine gülmeyi biliyorsan bunu da arada kendine sormalısın .

oturma odasında fıstık yeşiline çalan ve yatılır cinsten bi koltuk takımı olmasına rağmen abim; zaten dar olan odanın ortasında bir de iki yanı desteksiz tahta bir sedirin üstüne uzanmış, ince de bi örtü örtmüş üstüne. ev hâlâ kalabalık ve kimsenin de evine gitmeye niyeti yok anlaşılır. bi taraftan annem, diğeri taraftan ben abimi dürtüp uykusunu bölüyoruz. miskin uykumun içinde başka bi uyku daha. ama abim pas vermiyor bize. eskiden de öyleydi. uykusu hep ağır ve derindi.

...

eskiden üç divanımız vardı bizim. demirden. döndükçe gıcırıyordu meret. ben de yüzü koyun yatanlardanım. çok önceleri sırt üstü de yattığım olurdu. abimler yetişkinler artık ben de söylemesi ayıptır ergenlik çağına gelmişim. büyük abim de çok kötü horluyor. manda gibi çok affedersiniz :). velhasıl bir gün yün döşeğimi ortadan ikiye katlayıp -yüreğimi de böyle katlar, buruştururum bazen- koltuğumun altına koydum. o gün bugündür de hep yolcuyuz bi yerlere. koca misafir salonu da zaten ziyaretten ziyarete, aydan aya kullanımlık, bomboş serin yayla gibi serili duruyor içerde. dedim ki tek başıma yerdeki yünlü döşeğin üstünde de rahat rahat yatarım kendime. dertsiz gamsız güzel rüyalara dalmıştım, sonra ne olduysa kan-ter içinde uyandım. gecenin bi körü öylesine bir ağırlık çökmüş ki üstüme acayip bi şey. kaç ton geliyor bilmiyorum. gözlerimi açmaya da korkuyorum. dilimde sığındığım ve ezberlediğim birkaç duayı peş peşe okuyorum ama göreceksin kalbim o an nasıl pompalanıyor, nasıl atıyor. adını bilmediğim garip şeyle bu sürtüşmemiz kaç dakika sürdü böyle bilmiyorum ama gebermek üzereyim o derece çullanmış var gücüyle üstüme namussuz. en nihayetinde o da benim ağırlığıma dayanamadı baktı benden hayır yok geldiği gibi kalktı gitti zirzop. ama o an kuş tüyü gibi bi hafifledim, bi hafifledim ki sorma. sonra bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğu konusunda kararsız kaldım. birine anlatsam mı anlatmasam mı çelişik bir durum da yaşıyorum böyle. dedim neyse zararı yok anlatım en iyisi. belki bir akıl verenimiz olur falan derken bazı arkadaşlar bunun meğer karabasan olduğunu ne bilim işte şöyle gözleri vardır, şu renkte, bu büyüklükte abuk subuk bi şeyler soruyorlar ben de 'yok' diyorum 'gözlerimi açmaya cesaret edemedim ki'. yani ne duyduğum bir ses ne de görüntü var aklımda sadece tarif edemediğim bi ağırlıktan bahsedebiliyorum. ilginçtir abazan mahlûkun gittiği sıra hafifleyen vücudum, bir daha da eski dengesini koruyamadı. o ağırlığın kaç misli musallat oldu bana bilmiyorum. sülük gibi yapışıp kaldı öyle üstümde hırto. kanımı uzun bi süre kimseye çaktırmadan emmeye devam etti. ne kalkmayı bildi. ne de benden uzağa gitmeyi. benimle ete kemiğe bürünmek ister gibi bi çabası, bi umudu vardı sanki bizim hanzo'nun. henüz bilmiyor içimdeki zehirleri veya yabancı maddeleri er geç kusacağımı ve sonsuza kadar kurtulacağımı ondan. oysa varlığını bugün de içimde sürdürmektedir benden bihaber. biri şu dangalağa divanı harp'te olduğumuzu hatırlatsın lütfen!

odur budur hayatta sırt üstü yatmam. sadece kitap okurken, keyif niyetine birkaç dakikalığına eğer gözlerim açıksa.

hani deliksiz bi uyku çekebilme hayaliyle döşeği koltuğuma alıp uygun marş salonun yolunu tutmuştum ya yine aynı o şekilde tıpış tıpış abimlerin yanına pataatsızca damladım. "hayırdır n'oldu kız gece vakti?" diye sorduklarında "sormayın ya neler geldi başıma mecburen artık yanınızda yatacam n'apalım" dedim neyse ki ses etmediler. yalnız benim diğer mekâna taşınmamı fırsat bilen annem o bir divanı gözden çıkardı hemen odanın daha geniş daha ferah görünmesi için. hiç dert değil dedim yine yerde yatarım. kara fatmalarla beraber. bir de başımın belası bu haşaratlar vardı akşam oldu mu avare gibi dolaşıp yerde cirit atıyorlardı. hain abim korkuturdu beni hep. "kız ağzını sıkı kapa sakın açma valla yutarsın bunları boğulursun sonra" diye. ikinci bi huyum da işte o zamandan yine kalma. yorganı böyle iyice üstüme çekerim. sadece bir köşesinden burnumu çıkartırım dışarı. dalgıçlara benzetiyorum kendimi bazen. sanki denizdeyim, dalgalarla boğuşuyorum ama hortumu ağzıma tıkmışım öyle nefes alıyorum kalın yün yorganımın altında. korkarım ki; köpek balığı da dahil olmak üzere, en küçük cüsseli olanları dahi dönüpte bu zırto suratıma bakmaya bile tenezzül etmesin. işin gerçeği bu sizden saklayacak değilim. bugün de bu pozisyon değişmiş değil. her gün karın aşağı ve kafam görünmüyor, içeri gömük. burnumun sivri tarafını uzaya bi yere fırlatmışlar sanki. fena fikir değil. yedi gezegenin bulunduğu da söyleniyor madem. dünyanızı da beğenmiyorum. sizin de beni salladığınız yok zaten. her iki taraf için de en hayırlısı.

farkındayım çok uzattım. nalet olsun ya! -bizim dilde lanet'in ikizi olur muhterem- bir divan sözcüğü beni aldı nerelere götürdü. üzgünüm ama daha bitmedi. işte benim eski divanın tarihi dönemlerinden bir kış günü; yine yünlü döşeğin üstünde, yünlü kalın yorganımla beraber yüzü koyun uzanmışım. bir şey gelmiş beni sıkıştırıp duruyor yan taraftan. duvara yapışıp kalmışım kolon gibi. yine öyle zor nefes alıyorum. bi baktım benim şaşkın uyur-gezer abim hiç üşenmemiş, kalın yorganını da almış yanıma gelmiş. tek kişilik yatakta, iki kalın yorganla hem sınır duvarlardan karşı tarafa geçmeye hem de sığınmaya çalışan garip mülteciler gibi durumu idare edip kurtarmaya çalışıyoruz anlayacağın. sonra havasızlıktan bir ara gözlerimi açtım baktım abim horluyor yanımda. keyfi yerinde gibi görünüyör mışıl mışıl uyuyor kendine. uyku sersemi halimle o an çatkapı davetsiz bir misafirimizin geldiğini ve yer sıkıntısından yanıma gelmiş olabileceğini düşündüm. uyumaya çalıştım yine. zaten bi bu haltı biliyorum ben. derken sabah oldu artık uyanma vaktimiz odaya da aydınlık çökmüş. hiç unutmam o halimizi. hele ki abimin o şaşkın gözleriyle ilk buluşmamı. o büzüşmüş mahcup hali bugün de hiç gitmez gözümün önünden. bana ne dese beğenirsin?... "benim ne işim var burda?"))) diğer abimle kaç gün onu kızdırdık böyle. takılıp durduk.

söylemesi ayıp bir gün de babam uyanmış sabah sabah evin içinde deli gibi tuvalet pompasını arıyor. hem didik didik ediyor evi hem de kendi kendine söyleniyor "ya hızır! ya hızır! hayret bişey ya! sır mı oldu nereye gitti bu sıçığım pompa? siz gördünüz mü? soruyor bize bir de. biz de gülüyoruz tabi pompa dediğin tuvalette olur nerde olacak başka? "baba tanrı aşkına ne işimiz olur tuvalet pompasıyla bizim?"

velhasıl çıldırasıya aradığı o pohlu pompa nerden çıksa iyi? abimin yatmış olduğu divanın altından. sanki orda gizli bir kanalizasyon deliği keşfetmiş de farelerin yolunu tıkamak istemiş gibi tam da ortaya dikine güzelce yerleştirmiş eliyle, verdiği bi mola ihtiyacı sonrası muhtemelen. de ki nerden aklına böyle şeyler gelir? ne diye o pohlu pompayı alırsın eline ve taa odanın içine, yatağının altına hangi maksatla koyarsın? derdin ne senin güzel abim?:) işte bunu da hiç unutmam. epey bir süre de bunun için takılmıştık abime. ah bu şaşkın uyur gezer abim yok mu benim? çok özledim! onu ve o güzel eski günleri!

kafanızı şişirmeye ne hakkım var benim. bazı şeyleri niye içimde tutmuyorum ki. bu hikâyeyi anlatınca rüyanın geri kalan bölümünü iyi ki bulanık hafızamdan silmişim diyorum. allah muhafaza! neler anlatacaktım kim bilir!

meral gül...

"taksitle ölüm"

bugün cuma. yine akşam oldu. alacalı bulacalı karanlık karabasan gibi üstüme çöktü. gökyüzündeki ayın hep aynı yüzünü görüyoruz ama en azından karanlıktaki yüzünden bi mutluluk haberini yeryüzüne vahiyle indirmesini beklemek bu saatlere anca bu kadar masumca yakışabilirdi. bazen diyorum ki "yeryüzünün lanetlileri" arasında bulunduğun sürece hiçbir şey değişmeyecek! karanlık yine aynı zifirî karanlık.

duvardaki-kapılardaki-pencerelerdeki gözetleme delikleri yine aynı korumanın altındaki güvenlik tedbirleri sayılırken; unutacağız yine biz; yüreğimizdeki kuşkuyu yaratanın da, içimize kurt düşürenin de yine bu güvensiz, yine bu duvara hapsolmuş gölgelerin sayesinde olduğunu. ne var ki kapıya nisbeten duvarın soğuk yüzünden daha medet umar insan. çünkü bilirsin bütün kinini, nefretini en iyi betonlaşmış bi taşa kusacağını. o kör noktaya baktığın sürece daha iyi görürsün ağırlaştırılmış müebbetini. ordaki kemikleşmiş anıların artık bi fosilden geriye kalan ipuçlarından ibarettir.

...

tavan arasındaki çatlaktan başıma sızan yağmur damlalarını biriktirdim de geldim waye. bilesin ki azıcık zerre kadar çarpmıyor bu tütsülü kalbim. ama oturduğum yerde yavaş yavaş çürümeye başladım sayılır. leyla'nın saçlarındaki bitleriyle yaşamayı öğrenmesi gibi ben de alışıyorum, işgüzar karıncalarla irtibat halinde olan kurtçukların sessiz sedasız beynimi kemiriyor oluşlarına. dolayısıyla pek yakındır kalbura dönmüş kalçalarım da larvaların sürtüne sürtüne gezinecek oluşları. bizim burda güneş hiç açmıyor ki waye!..ince bir zarla örtmüşler güneşin mimli yüzünü. seremoni öncesi iyi ve kötü günler için çiftlerin ettiği içi boş yeminlere tanıklık eden aradaki o "ve" bağlacı adeta güneşle husumet içersindeki ikiye bölünmüş bir sis bulutuna benziyor. heran üstümüze boşalmayı bekleyen tetiğin ucundaki sinsi düşman. koptu kopacak, yağdı yağacak sanki. ah waye! yağmur da olsam bir damlalık yer kaplamıyorum ki şu lanet yeryüzünde!

biz efsunlu göğe ilk temeli böyle hüznü atarken, babam aklıma geliyor yine. şans oyunlarındaki uğurlu sayı gibi üç kardeş, üç katlı binanın temelini atarlarken, 'âdettendir!' deyip kendi aralarında ortaklaşa aldıkları bi kararla iyi huylu dileklerini toplu halde ve ışık hızıyla Tanrı'ya ulaştırmak adına kurban kesip, kan akıtmışlardı alelacele. babamı ilk o zaman elinde bi satırla görmüştüm. ondan sonra da bizim tören günlerimizin ilk aranan saygın infazcılarında biri olup çıktı babam. kanlı bıçak adeta elinde şangırdatıp durduğu bozuk para gibiydi. çevre civarda dilek tutan kim varsa soluğu babamın yanında alıyordu hemen. bir babanın görevi çocuklarının ellerini tutmak, saçlarını okşamak değil midir?..babamın kocaman elleri vardı oysa ama hep meşgul ve doluydu. onu hiç tanımayan biri bu ellerin sadece et doğramakla yükümlü olduklarını rahatlıkla düşünebilirdi.

...

Frau Wolf oflaya puflyaya da olsa paskalya yortusunu ısrarla bana hatırlatmaya kararlı gibi görünüyor. bu kutsanmış cuma gününün gelip çattığını, merdivenleri süpürüp sildiğini, dış kapısının girişindeki paspasın üstüne serdiği ıslak bezden anlıyorum gene. entipüften cuma günlerine ille bakir bi üst giydirmeye çalışması da cabası. ama bu sefer hiç ummadığım bir şeyle karşılaştım. evet ıslak ve kirli paspas yine her zamanki gibi çamurlu ayakların üstünde gezinmesini bekliyor havasında ve kapı komşusu olarak bu hazinli duruma on beş senedir alışmış yalnız bu defa Frau Wolf (bana jest olsun diye sanırım), paskalyaya yakışır derecedeki tahtadan yontulma iki tavşan heykelinden bir tanesini; benim geçen sene iki kapının arasında bitişik uzanan müttefik duvarın orta yerine diktiğim süslü Noel çanağının yanına büyük bi özenle her sabah bizi selamlaması için güzelce yerleştirmiş. ilk görünce doğal olarak şaşırıldım tabii, insan yaşlanınca daha bir düşünceli oluyor demek ki dedim içimden. düşünsene bir sabah uyandıgımda Frau Wolf de sırta kadem basıp gitmiş olacak. ne acı bir şey değil mi waye!

...

bugün cumartesi. aynur'u okuyorum. zaten ben okuduğum zaman aynur hep yağmurlu bi cumartesi'ne denk düşüyor. ve bu müzmin cumartesi güne açılış saatlerini genelde bulutlu ve karanlık bir havadan seçmeyi de ihmâl etmiyor. lanet olsun!.yine fazlasıyla kederli üstelik. ne diyim aynur'a şimdi?.yağmuru doluya çeviren şu kıt aklım ve

duygularıyla şemsiyesiyle geldim ayağına beni içeri al mı diyeyim?. kapıyı aç aynur! hüznüme sarıl ve dizlerinde bi lori'yle usulca uyut. aynur annesinin çatkısıyla, anaç yüreğiyle beni karşılıyor oysa. utanıyorum ona söylemeyi. dört köşeli duvarlarımla geldim. acaba beni görüyor mudur?. yani ben et ve kemikten ibaret değilim ki görmesi gerek. etrafımın yalnız duvarlarla sarılıp çevrildiğini ve içime temelini yine bi gece yarısı attıklarını bilmesi gerek. bu beyaz badanalı yüzlerin yağmurla her gün ıslandığını ve üstüne sıçrayan çamurları ince bi çorapla silip, o mum suratlarından lekeleri çıkaramadığımı anlaması lazım ve her gün slayt tekniğiyle acıların boş bir sahnede gözüme sergilendiğini. bazıları sert havayı yumuşatmak veya ne bilim ne kadar romantik olduklarını sevgililerine ispatlamak için kullanır. yani duvarları da yeri gelince güzel kullanmasını biliyoruz.

...

dokunmak! elektrik tellerinin yüksek gerilim hatlarına kapılmak gibi tehlikeli bir bölgeydi artık babamın elleri! kanı görmüşlerdi bir kere, parmaklar birbiriyle kan kardeş olmuşlardı. üç kişiden oluşan ölüm mangası tozu dumana katıp, infazı gerçekleştirmek için hayvanı yere yatırmışlar, ayaklarını ve gözünü bağlamışlardı. biri ayaklarını tutuyor, diğeri boynuzlarını, öteki de bi bacağını hayvanın karnına dayayıp tekmeleyip kıpırdamasının önüne geçmeye çalışıyordu. iyi niyet temsilciliğini üstlenen babam bileylenmiş bıçağı kurbanın boynunda ha bire gezdiriyor ve en keskin etkisiz bi yolla can damarını en iyi nerden keser diye yoklayıp duruyordu. bir hafta önceden alınmış zavallı koçu bahçedeki yeşil yapraklarla besleyip avcumuzu yalatmıştık oysa. o günaha biz de bulaşmıştık bir kere. her sene kesilen koçların, koyunların ah'ları üstümüze sindi kaldı öyle. bir de Meleğin dumanla beraber havaya karışan kesik kesik dilinin ucundan yuvarladığı o çığlıkları. "katil! katil! dokunma bana! öğreniyorum senden! nefret ediyorum!" hakkı vardı belki. onun gözünde; babam gözü dönmüş canavarın teki, acımasız ve zalimdi. "git başımdan! sakın dokunma bana katil!".

...

kapıyı açıyorum. çıkacağımdan değil, bizim kapının önüne saksı gibi sabit konmuş; çiçek basmalı elbisesiyle şirin mi şirin dişi tavşan elindeki havucu bana uzatsın diye gülümseyerek. ilk defa cansız bir hayvana dokunuyorum ama içim rahat. en azından kesilmeyip, yenmeyeceğini bilmek huzur verici. Frau Wolf'ün kapısında bekçi kesilen tavşan da erkek. sanki tarlada sebze, meyve toplamaya gidecekmiş gibi bir hali var, beline hasırdan bi sepet bağlanmış. sepetin içinde de yine oyuncak bir tırpan el altında kullanmaya hazır vaziyette. baharın geldiğini hatırlatıyor bize. eskilere gidiyor yine aklım. kim bilir şimdi bizim bahçede çiçekler tomurcuklanmış, güller boy verip açmıştır. ağaçlar serilip serpilmiş, dallar budaklanmış. bi tavşan kadar olamadınız ya ne diyim. şu kuru tahta sıska tavşan bile yediğini bölüşüyor benimle. ya siz hüznü seviciler? insan hep mi kara bir bulut parçasıyla böğürür durur içinden?..hep mi acılı hatıralarıyla sendeleye sendeleye, yalpalayıp geçer sokağı?

...

yüzüklerin efendisinde yaşlı bir ağaç vardı hani aynur, insanlarla konuşuyordu. gür ve tok sesli. sesi taa duvarlardan yankılanıyordu. aynur'a nasıl söylerim bu ağaç gibi bu rutubetli duvarların da kadim dostum olduklarını?.asırlık köklerini derimin altına kazdıklarını ve beni mezara çevirdiklerini nasıl söylerim? nasıl! ah unutmadan o yüzü buruşuk ağaçla birlikte gabriel'in yüzyıllık yalnızlığını da alalım koynumuza. céline "insanda iyilik ve kötülük dengelenmektedir..." diyor. ben miyim sadece çamurla beyaz çarşafa yüzü koyun uzanan? ne yani bi tek ben miyim görmüş-geçirmiş o müsrif ağacın oymalı karnına adınızın baş harflerini teskin tırnaklarıyla kazıyan. ey insanlar! sizi içime gömmüşüm ben. bir yüzüm ay gibi bu yüzden hep karanlık.

...

yeşil bahçemize bakıyorum. koçu yatırdıkları yere. biz üç kardeş, beş de kuzen, yatak odasının bahçeyi gören camından, çizgi film kahramanları daltonları andıran kaçak görüntümüzle; yan yana dizilmiş ve pür dikkat ölüm mangalarının az sonra gerçekleştirecekleri infazın halka açık arenasında meraklı seyirci sıfatıyla sırayla perdeyi aralıyoruz durmadan. ne yapsakta hayvanı kurtarsak şu zalımların elinden. ah waye ne yapsakta kurtarsak!.."katil...katil...azılı bir katilsin sen! çek o pis ellerini üstümden!"...öfkeli ve nefret dolu bu sözleri mezara değin ömrüm billah duyacaktım artık. Melek susmak bi tarafta şöyle dursun gitgide kinle kusuyordu babama doğru. ah baba ah! o bıçağı niye eline aldın ki sanki! ne diye tahta kürsüdeki zanlı gibi boynumuzu yere büktün?

...

kapıyı sessizce tekrar aralıyorum. öyle şekerler ki! bir çocuğu bağrına basmak istercesine kucaklayası geliyor insanın. erkek tavşanı bizim bahçeye dökülen yaprakları toplamaya yollasak ordan mahcup ve üzgün bi yüz ifadesiyle aramıza döneceği kesin. bir zamanlar kaderin sürekli muhafız bekçiliği yaptığı ve rengârenk çiçekleriyle gıpta edilen bahçemizin kanaatkâr kökleri birkaç kere kanla sulandırılmıştı maalesef. nasıl ki koçun gözleri bu acıklı sahneye

tanıklık etmesin diye önceden bağlanır ve tekmeleyp duran ayakları da sıkı sıkıya bir iple birbirine tutulduysa; bizim güzel bahçemizin de eli kolu bağlandı bir nevi. dili tutuldu ve konuşmaz oldu. aileye verdiği itaatkâr yemini bozulur korkusuyla, sesini alıp koynunda beslediği o derli toplu mezarlara gömdü.

...

aynur'un titrek gölgesi yağmur gibi cama değil aksine duvara vuruyor hep. ona söylemiyorum yoksa kızacak. bu seferlik şu kazma duvarda çerçevesi resim gibi dursun. ona yakışan pozu ve güler yüzüyle beraber yeri gelince duvarın baş köşesine asacağım. ah aynur granüllü kahve gibi acı acı içimde eriyorsun sen de. oysa bizi yaşadıklarımız değil, gördüklerimiz öldürüyor be gülüm. varsayımlarla uçları birleştirilecek olan usturalı kemiklerine adli tıp uzmanları şöyle üstten bi bakıp; hâlâ gülmekte olan dişlerinden kayıp yaşını ve kimliğini sorun çıkarmadan vermeni isteyecekler. oysa sen de biliyorsun önemli delillerin anında yok edileceğini. bi bez parçasıyla çeneni bağlayacaklarını ve giderken de yine susturmaya çalışacaklarını. aslında yanlış kişiyi deşip duruyorlar. cesedine değil, duvara sormaları gerekirdi önce. o kadar çok tırnağın-çentiğın izi kaldı ki. o kadar halet-i ruhiyetden ters yüz doğma çılgılık. her kolonda, her bölmede hatıra resimleri gibi asılı kaldı. altında oturacağı taburesi yok. boynuna bağlayacağı yağlı organla kendi yükünü taşıyabileceği sağlam bi tavan boşluğu, ya da beyin ölümünü gerçekleştirecek bi lamba. elinde taksiratı henüz affedilmemiş bir takım sabıkalı ve sakıncalı düşlerle aranızdan geçerken o müstakbel bayan duvara hacimli son bi kez tükürün ve deyin ki:

'daha önce tanışmış mıydık sizinle madam? sanki gözüm ısıyor sizi bi yerden ama çıkaramadım bağışlayın!' -yanışınız var sinyorina! gözlerimden değil, beni ellerimden sormalısınız! size anlatacaktır saçlarında kaç k.ayıp cesedinin s.olduğunu.

...

korkarım ki Frau Wolf seneye de çarmıha gerilmiş bir İsa heykelini duvara çakacak. insanlar günah çıkarmak pahasına ölüme gönüllü adanmış bir kurbanı aralarında oy birliğiyle seçip, ruhunu hakk'a teslim ettikten sonra da tapmaya başlarlar bu sefer. Tanrı da İsa 'yı her sene bu zamanlarda göğe çekip, insanları bu ulvi olaya şahit olsunlar diye etrafına topluyor işte. içime kıymık gibi batıp duran şeyler var daye! İsa'nın tahta üzerinde kıyılmış mangal yüreği gibiyim. ve kilisenin çanları tekeline bir cesedi daha almak için sabırsızlanıp duruyor. Allah'ın bir pazar günü de ne var ki çalması şu meret.

...

Yusuf gibi "yağmurları biriktirdim anne". ah Yusuf kınalı kuzum, meleğim! sen ki yüreğimde çarmıha çivilenen İsa'm gibisin. seninle hep sağnak yağışlı bir günde ve aynı durağın altında karşılaşıp duruyoruz. eğer "göğe bakma durağı" diye bir yer varsa o da kuşkusuz senin mahzun gözlerindir. canımın içi bitanem! biliyorum ki göğümde dal budak pare pare açan güneşsin!

...

Melek kızımızın Beethoven'ın dokuzuncu senfonisinden girip, Bach'ın Ave Maria'sından sağlam ayaklı bir nota tutturamamış olmanın kızgınlığıyla bir çıkışı vardı ki görecektiniz. bıraksaydık, tasmanya canavarına benzettiği babamı çiğ çiğ yiyecekti alimallah!..dokuz doğurdu kızcağız tepine tepine bağırmaktan . biri hayrına sustursun şunu allah aşkına. koçla birlikte can çekişiyor resmen. oysa babam ne boylu posluydu, ne de irikiyim ama gelin görün ki cüssesinin üstünde bir performans sergileyerek bizi şaşırtmaktan da geri kalmıyordu. Ahmet amcanın kaşla göz arası eline sıkıştırdığı çok cüzi bir rakamla bu işe talip olmuştu bir kere. o çukurlu yoldan eve dönüş yoktu bi daha. nerden bilsindi ki babam, her bir çizgisi bi hikâyeye açılan alınının ortasına çocukların katil damgasını vuracaklarını?.. normalde gözü tok ve sapına kadar onurlu olan babam, o gün galeyana gelip, hiç değilse bayram harçlığıyla 'çocukların gönlünü alırım' umuduyla gururunu ayaklar altında çiğnedi ne yaparsınız ki. umut bazen de kirli ve yapışkandır. bunu taa o gün anlamıştık. babam nerden bilsindi? nüfusta baba adı Ahmet, ana adı Esmâ diye kayıtlara geçen Melek adının taaa alamanya'da gurbet ellerde yastığa baş koyarken, memlekette kendi uykusunu ortadan ikiye bölüp; uzaktan uzağa ettiği beddualarla kâbus gibi her gün üstümüze çörekleneneğini. nerden bilsindi babam? değil Melek, feleğin işi olmalıydı bütün bunlar.

...

babam kürekle kazmayı eline almış su yoluna benzer küçük bir havzayı açıp, ordan hayvanın kanını akıtmayı düşünüyor. saygıdeğer koçumuz ruhunu yukarıya havale eder etmez muhterem 'ya bismillah!' deyip bir iskele kurarak, kadavrayı o cılız bacaklarından dar ağacına asıp taze derisini yüzebileceği rahat pozisyon arayışlarına girecek. annem de yününden yastık yapacak büyük ihtimalle. bizim evdeki yastık ve yorganlar da zaten ya bir koyunun ya da bir koçun yünündendir. bizde çöpe kolay kolay bir şey atılmaz yani, annem kelle-paça hepsini pişirip yediyor bize sağolsun. bağırsaklarını da iyice temizleyip, on kere kaynar sudan geçirdikten sonra leziz bi işkembe çorbası yapıyor ki tam ağzınıza layık. ben de parşömen derisine öykünür dururum böyle. ne garip şu insanoglu. biz daltonlar buğulu bir camın ardında ayakta dikilmiş öyle gözümüzü hiç kırpmadan pür dikkat; aylardır evine bir lokma et girmeyen bu garibanın boğa gibi yerde güreşip kan ter içinde kaldığı şu perişan durumundan biran önce kurtulup,

hayvanın yağlı postundan kilolarca et çıkartıp tepsi dolusu eve getirmesini bekliyoruz. bizi teselli eden de işte buydu!..hayvancağızın satırla doğranmış kaburgalarına hepimiz talipdik. koçun sağlam tarafı yani pirezola kısmı malum, beyzadelere ayrılıyordu. malın iyisini onlar götürüyordu...

...

hayvancağız ruhunu Azrail'e teslim etmedi henüz. hani denizdeki bir balık solungaçlarındaki kılcal damarları sayesinde sudaki çözünmüş oksijeni alıp, vücuttaki karbondioksiti suya bırakır ya, işte bu hayvanın burun delikleri de tıpkı balığın dolgun dudağı gibi bir açılıp, bir kapanıyor. öyle soluk ve gevşek nefes alıyor ki bir ayağı düzlükteyse, bir ayağı da bu çukurda. yüreği kaç basınçla vuruyor allah bilir. onu öyle görmek acı veriyordu. daralan çemberde hepimiz kapana kısırılmıştık sanki. kurbanın gözleri bir süre fıldır, fıldır kendi etrafında döndükten sonra bir daha açılmamak üzere kapandı. son çırpınışlarından, hayata kısa süreliğine gelmiş olmanın pişmanlığı okunuyor gibiydi.

oysa ben içimde hâlâ kibrit çöpü kadar yer kaplayan bir umut kırıntısıyla, babamın Bardamu gibi mangal yüreğiyle kendini meydana atıp "kimseyi öldürmeyi istemiyorum!..ben zaten kavga işlerini de hiç sevmedim, barış zamanında bile..." demesini bekliyordum. her şey için artık çok geçti. babamın eline tarlayı sürmesi için tavşanın hasırlı sepetine benzer bir tırpan ya da bir canlının ruhunu uykuda bile rahatlıkla böleceği güçte ve işkenceyle hakk'a kavuşturmak babında bir satır ya da bıçak gelişi güzel tutuşturulup, altından kalkamayacağı ağır bir vebâlle de boynunu bağlamışlardı. talihi kapalı kara alın yazısının kılıçlı muhafızı gibiydi babam...

Céline de diyor ya hani "bu tür cürümleri işleyen kişi genellikle yoksuldur ve bu zaten başlı başına vahim bir utanç vesikasıdır!" şehirde değil de köyde olsaydık ya davarları güdüyor, ya da teke sakallarını yoluyor olurdu şimdi babam. oysa sert bıyıkları ve çatallaşmış yüreğiyle birazdan, deyim yerindeyse divanîharp'ten çıkmışçasına; şu kapıdan içeri girip hiç bozuntuya vermeden dosdoğru banyoya kapaklanıp, lavaboda gazi musluğun bozuk sesi eşliğinde; dakikalarca üstüne sıçrayan kanın izlerini yok etmeye çalışacaktı beyaz bir sabunla. ne de olsa kurbanın yürek atışlarını bahçedeki hortumla gözlerinde nasıl pompalandığını ona bakarken görmezden gelecektik. aşağı yukarı hüznlerle anlaşmamız hep bu yöndeydi. üstüne su geçirmez etten bi duvar örmek ve etrafını uzun boylu çitlerle çevirmek. bütün bu olanlara rağmen ısrarla kimseye hissettirmemeye kararlıydık biz. çünkü bizler bu şölenler için biçilmiş kaftandık ve tıpkı kurbanlık koyun gibi hepimizin gözleri sınımsıya bi tülbentle bağlanmıştı. adaklık koçtan aşağı kalır bi yanımız yoktu yani. efendime söylim velhasıl, koçun "kayış gibi etinden de bizimkinden daha fazla rostoluk malzeme çıkmayacaktı" anlaşılın...

...

göğün ağaran tanyerini kurusıkıyla ateşleyip, uçuracağım düşler vardı daye. kurşunların havada arka arkaya sektiklerini görüp boş kovanları yerden toplayacaktım kimseye zarar vermeden. Aynur'un avuçlarıyla açtığı tümseğin üstüne oturarak babamı seyredecektim ellerimi çenemde bağlayıp. 'seni harcıyorlar baba! bu oyunlara gelme!' diye avazım çıktığı kadar bağıracaktım. nafile babam duymayacaktı beni. serkeş sesimi yalnız muhtelif duvarlar yutup, kimsenin beni duymayacağı uzak bir yere salıp götürecekti. ha bir de bu kaygan toprağa borçlu kalacaktım üstelik. bir fiskiye akıl olsaydı bende bıçağın altına sere serpe uzanır, babamın eline marazi kanı bulaştırmazdım.

...

n'apalım? sen derdine yan dur meleğim! burnunun ucundaki nah şu kadcılık siğiliyle cadalozun teki bi peri masalından çıkıp gelmeyeceğine ve babacığımı da çirkin kurbağaya çevirmeyeceğine göre bu demektir ki babam, yüreğimin baş köşesinde yakışıklı prens gibi tahtını kuracaktır her zaman.

...

aynur'a tümsekli bi çukurdan sesleniyorum. beni duymuyor. duysaydı güneş açardı kesin... mutfağa gidiyorum. bu arada annem kuyruk yağını küçük küçük doğrayıp buzluğa atıyor. soğan, domates ve sarmısak üçlüsünün sivrisineksavar deodorantlarına eş değerdeki kokuları altında kıyacağım bazı şeyler var. onlar için de zor. elden ele dolaşıp, tezgâhta ve sivri bıçak sırtına yansıyan ekşimiş bir suratla yüzleştikten sonra, üzerlerine doğrulup hincımı alırcasına sürekli doğradığım şeyler olacak. her seferinde kıymık gibi içime batıp duran ve cimble tutup çıkaramayacağım şeyler yani.

bugün cuma'nın ertesi. 'ay karanlık'. duvarlarla röveşata yapıp geldim ve dünya kaldığı yerden dönüyordu alışlageldik. bahçedeki mürettebat son hazırlıkları yapıyor, mezbahaya dönen elma ağaçlarından ve asma üzüm yapraklarından kurbanın anatomik yapısını incelemek üzere sağlığı yerinde bi kan örneğini alabilmek için mızızlanıp duruyorlardı vatanperver topraklarında. bizden iyi cenaze levazımcısı çıkardı ya hadi neyse.

...

siz en iyisi hüzünsavar losyonlar sürün mösyö...

p.s: ilham kaynağım Aynur Engindeniz'e sevgilerimle...

yedi düvele yetecek kadar p.azar yağmuru

şöyle bir uyandı. ayak yolundaki aynada önce silik yüzünün dağınıklığını topladı. her iki işaret parmağını tükürüğüyle ıslatıp gözlerinin etrafına yapışan çapak artıklarını sildi. normalde aynı işlemi; yarısının yastıkta, yarısının da dudagındaki kıvrımlarında bulamaç hale getirdiği salya akıntısına da düzenli uygulardı ama bugünlük bunu görmezden geldi. görüş mesafesine denk gelenlere etraflıca öyle bir baktı. görünürde her şey derli topluydu. ama ilk etapta gözüne ilişen -zamanla artık rahatsızlık da vermeyen- zeminde kayan halinin yamuk görüntüsünden ziyade daha derine batsın istiyordu dikenli topukları. aslında her şey külliye yalandı. bunca hır-güç, bunca çırpınma boşunaydı yani! canlı, cansız hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi şu dünyada. hep yarım ve eksikti bazı şeyler. şimdi anlatacaklarım da öyle. Pisa kulesine benzer biraz yamuk ve çarpıktı içindeki taşlar. 'cebimdeki taşlar'dı oysa bir zamanlar Sofya'nın. Murathan Mungan'ın 'mendilindeki taşlar'ına nazire yapar gibi sonra da peyderpey mendilindeki yaşlara dönüştü bu olaylar silsilesi.

bu ucuz ve satılmış pazarda ne zaman ölü olmaya aday gösterildi bilmiyordu. boşluk ve bulantı hissi hep baş köşede saf tutuyordu. Sartre'nin bulantı'sına o derece yakın sayılırdı diyebiliriz. etden duvarları iliğini kemirmeye gece gündüz devam ediyordu . artık hissetmiyordu bazı şeyleri. günler öylesine geçiyordu. geçmesi gerektiğindeki gibi o yılınlık ve ölgünlük nereye kaybolmuştu? Tanrı neredeydi o zaman? ne zaman terk etmişti burayı? haritada unuttuğu sıradan bir kara parçası olarak mı hep varlığını sinik ve pasif geçirecekti böyle? bütün bu yoz düşünceleri unutmak ve sırf uyumak için akşamı ipe çekiyordu desek yeriydi. o da onlardan biriydi sadece. sesini duyurabileceği, birinin dinleyip anlayabileceği, hulasa bi omuz vereceği biri bile yok gibiydi. duvar hariç. mimli duvarı. sıkılan kurşunların izi üstünden sürersek aslında sanılanın tersine iyi kalpli biriydi. sözümona herkes gibi o da yana yakıla barış'ı özlüyordu. bi türlü gelmeyen barış'ı. 1984'te büyük birader 'savaş barıştır, özgürlük köleliktir, cahillik güçtür' demişti. en son slogan hadi bi yere kadar neyse de, ilk ikisi baskıcı ve dayatmacı klasik düz mantık tekniğinin savurduğu yavan görüşler gibi itici geliyordu kulağına ve daha da çok işkillendiriyordu bu durum onu. "oysa çok kısa bir süre önce yalnızca birkaç yüz gırtlaktan yükselen çığlıkta yüreklere korku salan bir güç yatıyordu! neden gerçekten önemli sorunlar söz konusu olduğunda böyle haykıramıyorlardı?" dediğinde Winston, baka baka nefesiyle rutubet tuttuğunu unutacaktı az kalsın buraların.

hangi ara akşam olmuştu? yine fark etmemişti karanlığın iki yüzünü. elinde mandallı lambasını taktığı kitabı. bu saatte kasların kendine çekildiği sırada sayfaları çevirdikçe gitgide ağırlaşan gözlerini istemsizce kapadı. gözlerini kapatınca hep aynı noktada buluşan hayallerine ortak bir gelecek hazırlamaya çalışması ve daha hizaya bile getiremeden hepsinin burun kıvrıp kendi köşesine çekilmesinin altından kalkamaması kâbuslar görmesine vesile oldu. boşuna emek sarf ediyordu. gözlerini açar açmaz, tavan kirecinin yer yer eğimli boşluklarına bakışlarını fırlatıp bir önceki günden hiç farkı olmayan aynı dönüşümlü hareketleri tekrarladığını görünce hiç şaşırmadı. sonradan olacaklar da belliydi ama alışmıştı artık. odadan odaya gidişi bile hiç değişmemişti. ayakları bir şekilde bağırsak sisteminin düğümlü koridorlarından giden atıklar gibi yolunu buluyordu nasıl olsa. onu unutmış olmalıydı dünya ve dışında yaşıyor olmalıydı. kaldırımların müdavim dostu olan hans'ın geçmesiyle bu hayallerinin suya düşmesi de yine bir oldu. yok dedi ayaklarım hâlâ yerde panik yok canım aranızdayım. bu adamın her gün aynı saatlerde sokağa teftişe çıkıp, kafasını vücudunun etrafında saat gibi döndermesinin bir sebebi olmalıydı diye düşündü. ona sormak isterdi. arabasını hep aynı yerde park edip, kaldırımları gel git adımlarla yayan yürüyüşünün ve hep kapıda göz göze gelmenin bir anlamı olmalıydı. sokağın gülüydü hans. bi gün ortalıkta gezinirse hemen fark ettiği ama kendisine dokunmadığı ve de hiç konuşmaya fırsat bulamadığı sadece bakışlarıyla da iyi anlaştığı kanısına vardığı. insana huzur veren biriydi yani. su gibi hava gibi gereksinim duyuyordu sanki hans'a. 'bir gün' dedi 'cehennemde bile karşılaşsak onu hemen tanım!' bazı insanlar çürüyüp gider ama hans'ın gözleri uyurken de açıktı hep. dumanı tüten düşünceler de tıpkı böyleydi işte...

...

boşluktan boşluğa seslenmek ne kadar doğru olur bilmiyorum ama arkamı da dönmek istemiyorum yazıya...

...

Stephan gitti balkon boş kaldı mesela. daha bir buçuk ay öncesine kadar şu saatlerde -daha doğrusu her yarım saatte bir- aşağıdaki balkonda Petra'yla beraber keyifli keyifli sigarasını içiyor olurdu. her gün o boş balkona bakıyorum ve acı veriyor bu. öyle de tuhaf bi harmoni varmış demek ki aramızda bizim. benim elimde hep torbalar olurdu, onların elinde ise mutlaka bi cigara. gözlerinde isli duman ikisinin. bir de söylenirdim kendi kendime 'bunlar yine mi balkondalar! yine mi yakalandım!' ajan gibi gözetliyorlar sokağı sabah yedi akşam yirmi dört devriyedeler!.utana utana dış kapıdan içeri giriyordum hep. hakkımda ne düşünüyorlardı kim bilir. öyle ya benim aklımdan hayınlık

geçiyor ya onlarınkinden..?

öyle ya elim hiç boş durmuyordu. kendime yüklene yüklene onlara da ağır gelmiş olabilirim doğrusu. 'ulan!' diyordum 'ne var yani bari hayrına şu kapıyı açsanız!' ben kimseyi elinde torbalarla falan görmüyordum. ne yiyor, ne içiyordu bu insanlar? bilmiyorum. işin ilginç yanı kimseyi cam ya da balkon silerken de görmüyordum. bi taraftan huzursuzdum. bütün gün sanki yakın markajdan hep birileri beni dikizliyordu. oysa gülerken karşıladıkları olmuştur çoğu kez. benim ise iadeli gülüşüm genelde maskeli ve mesafeliydi. iyi günüme denk gelmişlerse ben de gülüyordum fakat o da yine onlara yakalanmış olmanın mahrurluğuyla ortaya karışık bir şeyler çıkmasının sonucunda olan şeylerdi. camdan dışarı bakmayı ben de severdim örneğin. Hans'ı görmek -ki mutlaka görürdüm- beni çok mutlu ederdi. oysa bu günlük rutin bakışmalar ve sahte gülmeler artık sinirime dokunuyordu.

Petra artık eskisi gibi sık sık balkona çıkmıyor. Stephan'ın gidişiyle bi sandalye daha boşaldı. bazen onun yerine de içiyor mu acaba? diye saçma sapan şeyler sorduğum oluyor. hatta biraz daha ileri gidip 'bak Stephan bu yokluğuna yavaş yavaş alıştı ha!' diyorum. ilk zamanlar bir iki hafta bomboş kalan balkon ve iki sandalye artık yavaş yavaş dolmaya başladı sayılır. bazen Frau Wolf, bazen Natalie, bazen de kızkardeşin senin yerini kapıp, o dolgun kalçalarıyla sandalyeni işgal ediyorlar haberin olsun. ama sen de çok iyi biliyorsun ki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak artık. o balkon seninle güzeldi dostum. çünkü senin ağır bi duruşun, ihtişamın vardı. doğruya doğru sağlam ve başı dik klas bi havan vardı. dağ gibi boyun posunla pek bi yakışıyordun oraya güzel dostum. oysa sen gülmeyi de pek beceremezdin ki benim gibi. dudaklarından belli belirsiz, zar zor okunurdu bi merhaba. onun da bi kısmı bana ulaşana kadar, ağzından çıkan cıgaranın dumanıyla hemen buluta karışırdı. ama gözüpek duruşun yine de güzeldi işte. oraya pek bi yakışıyordun sen.

her sabah Petra'yı balkonda görüyorum ama boşluğa kayıyor sesim. bi türlü o boş sandalyeye yapışan gölgeni kolundan tutup içeri götürmeyi akıl etmiyor Petra. kızgınım ona famsız kadın!..

her gün o boş sandalyeye, o boş balkona bakıyorum. ne zaman götürecekler seni burdan Stephan? Petra alışmıştır belki ama ben hâlâ alışamadım yokluğuna ...

...

rüya görüyorsun. görebiliyorsun bu da güzel. henüz yazılmamış bir şiire imge arayışı içindeymişsin. kısa notlar düşüyormuşsun önce. sonra aklına nerden geliyorsa 'donundan ayrılamayan adamlar' yazıyorsun kıyırık bi kenarına defterin. kapıda parmak seslerini duyuyorsun. başta hafif hafif, sonra uykunu bölecek kadar gürültülü şekilde. hayflanıyorsun rüyanın bölündüğüne. gülüyorsun çıplak duvara bakıp anlamsız...

...

dışarda kopan fırtınaya ayak uyduruyoruz biz de. ağaçların kırılan dalları gibi, sizi tenzih ederim ki bütün kemiklerimi toplasanız bi uzuv bile etmeyiz mösyö. ama yine de biri bana 'ya ben...ben people değil miyim abla?' diye soracak olursa, karpuz kabuğundan gemiler hiç yapmadım ama babamın resmî dairelerden alıp eve getirdiği tarihi geçmiş gazetelerden yapıp biriktirdiğim bütün gemileri annem sobaya atıp tutuşturdu bi güzel ismail abi! bizim bağrımız o günlerden bu yana işte böyle yanık. sonra da nerde senin duyguların diye soruyorlar. nerde olacak? uzağınızda değil, ellerinize bakın yeter. seri katiller hiç değilse parmak izlerini bırakmıyorlar olay mahallinde ve suçun işlendiği yere mecbur kalmadıkça gelmiyorlar kolay kolay. ama münevver'e sorarsanız mutluymuş. elmacık kemikleri hâlâ yerinde duruyor.muş. arada bir ağaca bağlıyormuş sadece köstekli saçlarını zırto kocası.

...

rüyamda dedemi gördüm. ve dedem yeni yeni ölüyordu. onu uykuda bile öldüren ve bizden alıp uzaklara götüren hangi güdümlü hastalığı hatırlamıyorum ama ölüyordu işte. ağlamıyordum bu sefer. sadece mal mal insanların yüzüne bakıyordum. herkese kızgındım ve hiç kimseye de konuşmaya niyetim yoktu. hiçbir şey onu geri getirmeyecekti nasıl olsa. konuşmayı gereksiz ve saçma buluyordum. rüyada bile değiştiremiyordum bazı gerçekleri. sonra cama vuran yağmurun sesiyle uyandım. rüzgar ağaçları yerden yere vuruyordu. bazı kadınlar da böyledir işte. kalbine bi mezar taşını dikip, ah'larla da uzatıp örerken saçlarını usul usul tutar başında yasını. ne anlatırsak anlatalım her şey eksik kalacak. ne yaşarsak yaşayalım her şey yeniden yaşanacakmış gibi duracak...

...

kıl dönmesi gibi içine gömülen seslerin tarifsiz acıları vardı. cansız sueteri ve verev kazağı Uğur'un. annesinin koynunda koklayıp koklayıp kokusunu uyuduğu.

biz mutlu olamayız ki müzeyyen! bizim kanımızda katran karası koyulaşmış meseleler var. müsterih ol müzeyyen! zira azrail canımızı almaya gelmeden çok çok öncesinde kendi rızamızla ölmeyi isteyeceğizdir muhtemelen...

...

atlı şövalye geldi -yoksa şövalye miydi?- her neyse işte geldi prensesi barbarların elinden kurtardı. evde kalmış kızlar da ellerindeki tiğ ve şişlerle örgü örerken bu pembe masallara kanıp, aşklarını yere göğe sığdıramadılar. hepimiz çirkin kurbağasınız işte...hödüksünüz hödük!

...

misto oğlum senin haberin var mı bu internet niye uzayda takılı kaldı böyle? Uzaylı arkadaşlar size de bozuğum biraz unuttunuz beni burada..

...

yollar gitmek, duvarlar konuşmak içindir. sen gidince yaprak bile kıvıldamadı yerinden. ama dalları kırıldı bazı ağaçların. fırtınası desen sabah akşam ellerimi buduyor. bu diyor işte! bir adım ötesi yine bildiğin bostan koruluğu. ve kuşlar da uçmaz oldu buralara. haliyle kırılmayacak kadar kalp'sizim. yaşıyoruz ya, nasıl bir lütuf! ağladıklarım da oldu, güldüklerim de. yine de kırmadım hiç-bir karıncanın kalbini. ama Elis aldatabildi Ben'i başka bir tosun ayıyla. o da orospu işte dedi abuzer. insanmış ya da hayvan ne farkedez? dişiler her yerde orospudur erkeklerin gözünde! oysa Pabs ve Puşki bütün bu olanların dışındaydı. biri anne biri de yavru. öbür kardeşi denizde boğuldu...

bizim sularımız da derin. yine de boğulamıyoruz bi türlü. Clavius'un tereddütlü inancı gibi bir varsın, bir yok. 'beklemek cehennemdir!' öyle der Şekspir. Gule ise 'benim peygamberim varsa o da İsa'dır' diyor. 'hiç değilse o devrimciydi!'. kör inançlarımız yok değil. en çokta ahlakçı söylevler. istesem ben de burma bıyıklarımı büzer, yuva yıkan iffetsiz kadın olurum abuzer. hem de 'yağmurdan önce'. biliyorsun duygularım alınmadan önceydi bazı sindirellavari hayallerim. hatırlanmayan yerlerimi bana da haritada göster abuzer. beraber düzelim güllerle küllerimi!

...

her şeyin çok uzağındayım desem çok tanıdık gelecek bu sefer. oysa annemi en son gördüğümde eli hâlâ havadaydı abuzer. ve bi ingiliz anahtarıyla da kolayca açılabilirdi insanlık. şimdi pencereden bakınca da el kadar küçük hâlâ dünya. kul.aç atılmaz. karanlık ve sığ. kini ve kibiriyle höykürüp duran bir distopya.

ben o bildiğiniz tozlu raflarda, altılık takımların bozulduğu porselen tabaklar gibiyim. ucundan azar azar kemirip, kırdığınız. hep çatallı ağız dilime batan. çöpe atmaya dahi kıyamadığınız. daha ne kadar kırabilirsiniz ki! barbekü sosunu yemeyi bekliyormuş gibi sanki. daha önce bir kenara ayırmış olduğum kargacık burgacık düşüncelerim vardı. şurda yarım ağızlı bir duygu tomağını bile öremeden intihar teşebbüsüne yeltenmemişti henüz.

sorsanız ya ölüyüm. ya da blues. 'a natural woman' yani...

...

yine günlerden bi gün komik bi rüya gördüm. tabi bunu uyandırdığında anlıyor insan. öyle bir maceranın içindeyken o sıra ter dökmekle meşguldüm. güya postane koca bi market deposu olmuş. markus'a soruyorum 'markus ben şimdi tam anlamadım mektuplar nerde?' cevap veriyor peşine takıp karanlık bi yere götürürken beni 'al işte bak bunlar senin bölüme ait evlere bu pampers'ları ve suları postalayacaksın sadece!' hallahallah diyorum içimden millet altına mı sığıyor nedir? bi yandan da kasa kasa içecekleri kutulara nasıl sığdırıp taşıyacağım, nasıl üst üste dizeceğim bunları acaba diyorum. bi karmaşık bi karmaşık ki ortalık kara kara düşünürken 'ne saçma sapan iş bu diyorum iyice suyumuzu çıkarıyor bu pezevenkler!' öyle karman çorman bi ortamda ter döküyordum velhasıl. postane postane değil sanki tımarhaneydi. karanlık depoda ne işler çeviriyorlardı belli bile değildi...

sonra uyandım. belim tutulmuş. rüyada nasıl cebelleşmişsem, kasa kasa ne kaldırırsam artık şimdi de belimi doğrultamıyorum. burnuma kötü kokular geliyor muhterem. postanenin kafasından kim bilir yine nasıl bi ibnelik geçiyor. yakında çıkar kokusu rüyalarım beni yanıltmaz. az ve öz görürüm ama gördüklerim de pek hayırlı bi haber getirmez zaten.

ama ördeklerle beraber uçmayı saf ve temiz duygularla hâlâ beklemekteyim. olur mu olur muhterem. uzak da olsa bi umudum var her zaman.

sen de umudunu yitirme peder.

...

ağzımdaki modüller iyileşmiyor Bedros Bey...'önemli bi şey değil, geçer!' dediğiniz şeyler geçmiyor. her öğün sonrası arka damakta patlak veren ve durduk yere şişen baloncuk dilime takılıp duruyor. o karınıza da söyleyin kendi kendine artistlik yapmasın! asistanlık görüntüsü altında 'doktor bey ilaç yazmıştı' diye sorduğumda telefonla odanıza bağlanıp 'canım, hayatım! hastaya ilaç söylemişsin, bilgisayarda göremedim ben' diyerek havalara girmesin boşuna. hanfendiciğinizin şu canım, cicim üslubunu hiç beğenmedim. özelinizle işinizi birbirine karıştırmasanız daha iyi olur. neticede hastalar oraya keyfine gelmiyor. uzun saçlarınıza da asılacak bi bayan yoktur heralde. kompleksli karınızın hüsnü kuruntusu işte. yok normalde kontrole gelmem gerekirken tipsiz karınızı çok itici bulduğum için kararsız kaldım yani...

'aşkım! tatlım! canım! cicim! demekle ömür geçmez!' benden söylemesi yine de siz bilirsiniz tabii...

...

işe her gün beş dakika geç gitmem kronik haline dönüştü artık. her şeyi son ana bırakmak, son beş on dakikaya sığdırmak gibi bir hastalığım var. ama olmuyor işte!..her anın her dakikası, her saliyesi meşgul ve kapıda kalmış gibi hissediyorum sonra. geçenlerde abuzer söylenip duruyordu hatta köpürüyordu "iki saat vaktin vardı! tam iki saat! gerçekten kasıtlı mı yapıyorsun? merak ediyorum iki saatte nasıl hazırlayamıyorsun kendini!" diye. işte sorun da o ya. şu 'iki saatim var daha!' rahatlığı olmasa her şey güzel olacak. sabahları hep bu öfkeyle işe gidiyorum 'geç kaldım! geç kaldım! bir gün de rahat git, sinirlenmeden, rahat rahat...

yarın iş yerinde Noel kutlaması var ve yetişemeyeceğim diye korkuyorum. ayaz ve kış ortası. biraz da üşengeçlik var üstümde. ve o kahrolası uyuma isteği hep. abuzer de hasta. aslında bahanem de hazır gitmemek için. kadınlar 'ben elbise giyeceğim, içeceğim kafayı bulacağım, şunu bunu yapacağım!' derken ben yerimde hâlâ oturuyorum ve düşünüyorum. her şey fazla ve gereksiz. neyi abartıyoruz ki?

diğerlerinden hiçbir farkı olmayan her zamanki normal klasik bir gün. sadece marifetlerini sergilemek isteyen ve poh pohlu övgü bekleyen kadınların getireceği börekler, poçalar, pastalar olacak masada. müzik, gürültü ve şamata. benimki de havuç salatası olacak. bunu söylemesi bile ne komik geliyor kulağa! hüznlerimi de beraber rendeleyip götüreceğimin ve bunun da farkına varılmayacak oluşu kadınlığımı incitiyor ona bakarsanız. bundan önemli ne olabilir? neden sadece görsel çerçeveden bakıyorsunuz etrafınıza? neden o salatanın başından geçireceği evrimi-yıkımı düşünmüyorsunuz hiç?

evet haklısınız sizin on parmağınızda on marifet olabilir ama benim de kıyılı kıyılı bitmeyen ağrılarım var madam! dokunmanız yeterli. bir parmak arası boşlukta tek başına uzun eşşek oynamaya çalışan çocuğum hâlâ!

aslında kimsenin yüzüme söylediği bir şey de yok benim hüsnü kuruntum aklınızdan geçenleri avcuma eliyor sadece...

bir yandan da gitmek istiyorum. sarhoş olmak istiyorum. dans etmek istiyorum. her şeyi unutmak istiyorum!

neyse dağıtalım madam!..

...

'uyan Gule! burda sabahtır' diyen biri olmalı hayatınızda...yoksa gidin soğuk bir su için mutfakta...battaniyeli adamlar da olur...bu beton duvar kitaplarla arama giriyor hep...kitapsız duvar!..

...

'bağzı şeyler' var anlatacağım, eti senin kemiği benim. bağzı şeyler var susacağım, dudak arasında üvey çocuk muamelesi gören.

...

-sizin orda havalar nasıl anne?

"güzeldi. çok güzeldi. hatta o kadar güzeldi ki yürüyüşe bile gittim. tamam biraz bulut vardı ama çok uzaklardaydı. bana ulaşmaz diye düşündüm. sonra aradan birkaç dakika geçti boşaldı tamamen gökyüzü. baktım arkamda 'güm-zıng' sesler. yakında bir yer de yoktu sığınabileceğim. ben de sırsıklam eve döndüm. başka çok güzeldi. şimdi de sanırsın ki yaz gelmiş, güllük gülistanlık"

...

annem mutluydu sebaste..güneş dışarda değil, sanki sesinde açmıştı. taa bizim buraları bile ısıtacak güçteydi.

şimdi de 'annenize sarılın' havası hakim bizim burda.

...

şimdi Allah'ın gücüne gitmesin ama bir kiloluk ıspanağı soğuk suda yıkarken bu mutfak işlerinin ve hatta bütün ev işlerinin -ve daha bir sürü şeyin- neden sadece biz kadınlara lâyük görülüp bunun nesilden nesile aktarılmasına göz yumuyoruz?. cinsiyeti olmayan tanrı neden cinsiyetçi bir tavır takınmış bunu da sormak lazım kendisine dediğim yerde elim fincana değdi ve bir miktar kahve haliya döküldü. yani bizimki gökyüzündeki rahat yerinden bana diyor ki: 'çok konuşma işini yap!'

...

güzel tanrı'm! söylediğin gibi işimi de yaptım. ama ne var ki, ıspanağı yıkayıp, doğrayıp yedikten sonra kendimi safnaz'ın yerine koymaktan da alıkoyamadım. üzgünüm ama durumlar böyle. bilsen iyi olur diye düşündüm. hoş sen bizim evin halini benden daha iyi biliyorsun ya...

...

yani ben bu konfüçyüs'ü anlamadım..hayır estağfurullah ben de her b.oku bilmiyorum, cahilliğimi bağışlayın ama yani bu adam şimdi gül gibi karısını, çocuklarını niye bıraktı gitti onu anlamadım..tamam barışçıl, hoşgörülü efendi bir adam..uyum içersinde yaşamak istiyor, huzursuzluğun olduğu yerden kaçıyor..haliyle bulamayınca da diyar diyar geziyor bu yüzden, ama gelin görün ki; arkasında gözü yaşlı fedakâr bir eş-anne ve çocuklar bırakıyor..böyle yarım olmaz ki ama...duyarlı bir dünya görüşün olacak böyle sonra da canından çok sevdiklerini ezip geçiceksin..ben kendisine bunu yakıştıramadım açıkçası...

hayır çok affedersin konfüçyüs abi büyüğümsün sana saygısızlık etmek istemiyorum ama niye böyle bir öküzlük ettin be abi!..hani belki de önemli bir ayrıntıyı kaçırmışımdır...belki de hayat-mayat meselesiydi öyle gerekiyordu bilemiyorum...eğer öyleyse sözlerimi geri alma şansım var benim hiç değilse ama senin yok...sen o gül gibi kadını bıraktın gittin artık...mezarda kemikleri sızıyordur şimdi...sen değil miydin "nereye giderseniz gidin, tüm kalbinizle gidin" diyen...ama sizin kalbiniz bölündü, parçalandı be abi bana sorarsanız...

"Karanlığa söveceğine, bir mum yak."

"Ya bir yol bul, ya bir yol aç, ya da yoldan çekil."

"Aşk, dörtnala giden at gibidir, ne dizginden anlar, ne söz dinler."

"İnsanları niçin öldürüyorsunuz, biraz bekleyin zaten ölecekler."

ne bilim böyle ne güzel de sözler etmişsin ama ben hâlâ kadının kırılan o kalbindeyim..."kuyuda kalanlar, gökyüzünü kuyunun ağzı gibi görürler" demişsin ya hani o kadın o kuyuda, karanlıkta seni bekliyor öyle..

...

abuzer okuduğun kitabı bana da sesli okusana ben de uyusam diyor. 'çok merak ediyorum o sarı kalemle üstünü çizdiklerini sonra napıcaksın? yok yani bu kitabı bitirdikten sonra tekrar mı alıp okuyacaksın? beğendiğin cümleleri şimdiye kadar bir daha okudun mu? kitabın yarısını karalayıp çizmişsin zaten. anlamadım ki! hem çiziyorsun hem de yanlarına işaretler yapıyorsun, peki o ne anlama geliyor bana bir anlatır mısın?'

-abuzer kapa çeneni! kitaba konsantre olamıyorum!

'hayır gerçekten merak ediyorum en son hangi kitabı okudun?'

düşünüyorum. düşünüyorum aklıma gelmiyor. tamam o benle kafa buluyor, gırgır geçiyor da ama ben ciddi ciddi aklıma zorlarken buluyorum kendimi. üç ay süren, üç gün önce de bitirdiğim kitabın adını bile hatırlamıyorum ve afallıyorum. hem abuzer'in eline bi koz daha vermiş olmanın hem de bu gafa düşmenin üzüntüsü içindeyim. abuzer üzüldüğümü anlayıp konuyu kaynatmaya çalışıyor ama faydasız. yine dünyayla bağlantım koptu işte. adını hatırlamadığım kitabın sayfalarında altını çizdiğim cümlelere ulaşmaya çalışıyorum ama olmuyor. abuzer muzurluk yapıp anlatıyor bi şeyler ama onda değilim. uzun uğraşlarından sonra pes ediyorum 'sen de haklısın!' diyorum 'ama keşke kitap falan da okusaydın. belki beni daha iyi anlardın.'

'hayatım! bak sen şimdi teoridesin ben ise hayatı yaşayarak pratik bir şekilde öğreniyorum ve böylesi inan bana daha iyi!'

nihayet yaşamadığının farkına o da vardı! ama bunu gelişigüzel sallayarak anlatıyor. düşüncesiz herif! aklı sıra beni kitaplardan soğutacak. ama kalbimin bir köşesi yine ona hak veriyor ve söylediklerini mantıklı buluyor.

eskiden yaz yaz bitmezdi. aklımda daldan dala konan kuşlar. şimdi damdan dama, camdan cama bakan boş gözler var sadece. okudukça duyguların çoğalması gerekirken, şimdi kiraya verilmek üzere içi boşaltılmış ve duvarlarıyla baş başa kalmış bir ev ya da moloz yığını gibiyim. okudukça zihnin açılması gerekirken, tersine trafiğin ortasında sıkışmış ve hiçbir yere kıpırdamayan mahsur vatandaş gibi gözüm köprünün direğine takılmış sadece.

eskiden gevrek simit gibi bir tadı vardı hayatın. şimdi her şey tatsız, tuzsuz geliyor. ve biraz da patates soymaya benziyor günler. filizlenmiş köklerini bıçakla oya oya çıkardığım ve yumru boğumlarında zar zor nefes almaya çalıştığım.

...

'hadi meral bana masal gibi okusana bi şeyler ben de güzel güzel uyum!'

-hasta mısın nesin rahat bıraksana beni!

...

eskiden abilerim, ablalarım vardı. ne kadar çok abi-abela biriktirmiştım. şimdi cinsiyetlerine bakmaksızın varlığıyla yokluğu bir insanlarla dolu etrafım.

nerde benim o güzel abilerim, ablalarım..ç heee söyleyin bakim! nerdeymişler şimdi benim kayıtlardan aniden silinen o abilerim, ablalarım?..

...

insan kendini neden bazen böyle hisseder? yüz sene yaşamış veya yaşayacakmış gibi köklerini toprağa vermiş ama içten çürük elma gibi, kurtçuğun başını dışarıya sağlam gibi görünen ve cam gibi parlayan vücudundan dışarıya çıkarmasını amansızca bekler? kendini kontrol altında tutup, hükümler alıp verirken, aldığı nefes dahi haraca kesilirken onu burda tutan nedir? neye ve niçin bu kadar direnmektedir?

-hayat sen yokken de vardım ama gel gör ki ruhumu azrail bile almıyor!- hissini yaşatan bu 'yüzyıllık yalnızlık' ve çürüme...

...

çantamı restoran'ın sandalyesine asıp sonra da unutup gidiyorum...peki insan kendini neden unutmaz bi yerde?..neden bi sorumluluğun altına girip, komutlara alışık olan kulağı ona sürekli evin yolunu hep hatırlatır?..neden o kadar yükün altında ezilmektedir?..Ali neden frau Wolf'a gömleğini ütüttürsün ki mesela? ayda yılda bir merdiven boşluklarında normalde denk geldiği ve sadece ayak üstü bir 'merhaba'yla yaşlı kadının yüzüne bile bakmazken, kırışık bir gömleği giyme pahasına ve onun yerine alternatif bir çözüm arayışını reddedip, çaresizliğine bu şekilde boyun eğsin..kırk yıl düşünsem aklıma böyle bir şey gelmez:)..akıllı oğlum benim! senin bi anan, bi kız arkadaşın yok mu evlâdım?..haydi kendin beceremedin neden tutturdun illa ki gömlek? Frau Wolf'a bi paket çikolata alim bari..kadının yüzüne nasıl bakıcam artık bilmiyorum.

...

bu aralar her şey terso gidiyor sebasti. dün arabayı vurdum. bugün dışımın dolgusu düştü. ondan önceki gün de rüya gördüm zaten. alâkasız ve birbiriyle bağlantı kuramadığım görüntülerin eninde sonunda başıma bela olacaklarını hatırlatmak istercesine toplu halde gümbür gümbür üstüme gelişlerine bi anlam verebildim mi peki? -hayır. arabayı duvara vurmama ne demeli o zaman? bu tesadüf -yani her yerde patavatsızca karşıma çıkma dengesizliğin fazla değil mi sence? -evet fazla.

çürük düş hikayemizin bir gün gerçekten çürük dış meseleleriyle hemşo olacaklarını da biliyorduk. doktorun zamanında içini oyup dış kabuğunu sadece bıraktığı ve zorla ayakta tutmaya çalıştığı dışten hayır gelir mi peki sen söyle. rüyamda limuzin bi Mercedes sürüyorum. araba yepyeni gıcır ve siyah. tır gibi uzun bi şey. o kadar olmasa da benim kapasitemin kaldıramayacağı boyutta ama. o arabayla bizim eski mahallenin bozuk yollarında dümdüz gidebileceğimi rüyamda bile görsem inanmazdım. nitekim elli metre ya gittim ya gitmedim geri döndüm. çünkü o yol bizim o meşhur san fransisko dizisinin yokuşlu yollarına tıpa tıp benziyordu.

on iki yaşında falandım. külüstür kamyonla bi gün evi taşıyordu annem-babam. beni de aralarına alıp öne oturtmuşlardı. yüreğim ağzımdaydı. çok korkuyordum ama ağzım kilitliydi. bizim sıradan herhangi bir konuda bile sızlanmadığımız günlerdi yani. şoför amcanın pos bıyıklarını da nedense o yokuşla beraber hatırlıyorum. her sabah durağa giderken o yokuşu çıkana kadar anamızdan emdiğimiz süt burnumuzdan gelirdi. diğer kamyonların arada bir ağır ağır sesini duyar oracıkta devrilcekler diye de ödüm kopardı. yolun her iki yamacı da uçurumdu çünkü. 'burdan kimse sağ da çıkmaz' gibi kötü düşüncelere olanak sağlayan elverişsiz bi yerdi velhasıl. bi gün bi kamyon mu bi tır mı gerçekten devrildi. meyveli içecekler, kola fantalar etrafa saçıldı. bizim gibi yoksul bir mahallenin ayda yılda bir gördüğü bir olaydı bu. o gün bayram etmişti çocuklar. şoför öldü mü kaldı mı kimse oralı bile olmadı. ağzımızda şekerin tadı, tatlı bir gündü.

anneme babama bir şey söylemiyorum. kalbim küt küt atıyor. camdan fırlayacak gibiyim. babam pos bıyıklıya ara ara 'bıra yavaş! bıra yavaş devrileceğiz şimdi' diyor. deme gereği duyuyor çünkü bizim gibi yolları tabanlarıyla arşınlayanlara büyük gelir bu numara. o çocuk aklımla kamyonun burnuyla yere çakılacağımızı düşünmüştüm. çok şükür kamyon devrilmemişti ama annemle babamın mobilyacıdan taa eve kadar yayan taşıdıkları o aynalık dolap tam iki kere kırılmış (birincisi çöpe gidiyor gidip ikinciye alıp onu da hallediyorlar üstelik eve yakın bi mesafede yaşanıyor bu uğursuzluk) ve üçüncüyü de birbirini yiye yiye getirmişlerdi. hatırlıyorum morali bozuktu herkesin.

ben de boyuma posuma bakmadan limuzin sürüyorum güya. işte tam o yokuşun önüne gelmişim. yok diyorum 'gıpgıcır araba vururum ben bunu!' yollarda asfalt yok taşlık sırf. yüreğimde biriktirdiğim çakıl taşlarından da aşağı kalır bi yanı yok bizim buraların. geri dönüyorum. ve sonra uyanıyorum. ama o geçici anı solumak bile güzeldi. havalanıyorsun rüyada bile olsa. bi şeye yormadım tabi. altı üstü rüya dedim. zaten bu sayılı rüyalarımın çoğu hep çocukluk yıllarıma ait. bilinçaltında da ters giden bi şeyler olabilir bilemiyorum. hep aynı mekân ve zaman dilimi ürkütüyor bazen.

o sabah da nuray arabasız işe gelmişti. 'otobüs çok dolandırıyor, geçmiyor bizim ordan, senin yolunun üstüyse beni de aliver' dedi kırmadım. o gün eve değil çarşıya gidiyordum aslında hadi neyse dedim 'bırakırım nolcak' ...arabaya biner binmez söylediği söz ' hıııı güzel araban varmış' iki kere bastıra bastıra üstelik. lan araba arabadır işte! ayaklarını yerden kessin yeter. benim öyle takıntılarım yok. aksine yeni arabadansa eski olsun daha iyi diyorum. daha özgür sürüyorsun o zaman. için rahat olur bi yere park ederken -ki kaza da kapalı otoparkta, yerin iki kat aşağısında gerçekleşti. sürekli park ettiğim bi otopark ama o gün ilk kat dolu olunca mecburen daha aşağıya inmem gerekti. ve tıpkı o tika basa eşya yüklediğimiz kamyondaki gibi bi korku içimi kapladı. çünkü labirent gibi dönderip duruyor ve üstelik dar. küçük arabalar için neyse de büyük arabalar için pek de güvenli değil. rüyamda mercedesi bile süremezken kalkmış yeraltlarında ter döküyorum.

neyse vurduk gitti işte. nuray'ın güzel dediği araba çiziklerle dolu şimdi. güzel şeyler söylemeyin zaten siz. bana yaramıyor. ağırlığınız kalıyor üstümde sonra.

rica ederim dışimin oyuğuna da girmeyin...bırakın da dışimin beyazlığı bana, nazarlı gözler de size kalsın.

...

sustuğuma bakma sen, oysa sana uzun uzun konuşmak daha yakışıyor...gidişinden bu yana pek bir şey değişmedi. sadece azrail taraf tutmaya başladı. bazı yerlere ölümleri düzenli aralıklarla ve bir öncekinden daha şiddetli boyutta daha sık getirir oldu o kadar. son zamanda eceliyle kaç kişi ölmüş Tanrı'ya sormak gerek.

p.s: gitgide güzelleşiyor sesin. hüzün mü? dış kapının mandalı. şangırdatıp duruyoruz o kadar ki. kilitli kapılar ardında dönme dolaplar...

...

domino taşları gibi devriliyor sonra insan. yükü omuzlarında değil, en çok içinde. çok çok derinlerde bi yerde. her gün orayı oyup kazıyor çıplak elleriyle ama çıkaramıyor, söküp atamıyor kalbinden. ah! o taşlar ki bi dokunulmaya görsün! bakın karşınızda işte! alın size canlı-kanlı pisa kulesine aday sağlam dediğiniz sözde vücut! nasıl da bir çırpıda yıkılıyormuş görün bayım! kaynak tutmayan kemikleri, alçılı yerlerinden birer birer. siz de teker teker gelin rica ederim muhterem!

Platon'un mağara alegorisi'ndeki gibi kafasını dışarıya uzatamayanlar, dokunamayanlar, o tümseği göremeyenler, dağın ardına bakamayanlar Bejan'ın deyimiyle...iki zıt kutup, iki ayrı dünya insanı her gün birbirine çarpıyor tümsekli omuzlardan.

ama biri zincirlerinden kurtulup o mağarayı terk ediyor. hayatı sorguluyor. gerçeklerin peşine düşüyor. mağaradaki oymalı resimleri gökyüzüne taş kesen nasırlı eliyle çizmek istiyor.

iki sokak sonra başka harabe bir duvar. çıkmaz yol ve dönme dolap gibi aynı dairenin içinde sıkışıp kalan hayatlar. sonra karşı balkona seslenisi geliyor insanın: yalıtılmış sesim sizden uzakta mı birader?

kalbinizi kuşlar sevsin deyip o mağaradan çıkıyorum. ah! lirik bir güz sancısı yine gökteki...

teorik hüzüncü

Servus! güneşin topraktan çekildiği bir gün. göğsümde b.ögüren bir taş. geri döndüğünde evi bildiği ağacı bulamayan Koala gibiyim. ne bir ağaç ne de gölgesi. kurak ve yalnız. sarılacağı kimsesi yok. dünyanın orta yerine gelişigüzel fırlatılmış bir füze gibi ve kimliği belli belirsiz kişilerin açtığı bu tahribatta o da unutulmuş işte. burdan gitmeliyim. yoksa kansızlıktan can verecek bu tabiat ve karanlık patikalardan elime düşen bu girift ahit. adios!

elimin altındaki kitapta 'muhteşem gatsby' yazıyor ama aslında kusmuğu boğazında bir hayat dilimine rastgelmiş ve elden ele tokuşturulan şarap kadehinin kakara kikirisinden bir farkım yok. sadece burda karabasan gündüzleri de üstüme çökme cesaretini kendinde bulabiliyor, ben kendimi doğru dürüst bir yerde bulamazken. Burgess haklı! herkes 'otomatik portakal' dan farksız. hiç tereddüt etmeden -benim farkım bu- diyebileceğim bütün o lükslerin, kibirlerin ve egoların şişirilmiş tekdüzeliğinden de uzakta ve artık sanırım gözüm hiçbir şey görmüyor. Josê'nin körlükten kastı buysa ben cehennemim dibiyim o zaman.

annem beni su döküp yıkamadan götürsün burdan. müstehcen organlarımı örtmeden. beyaz bir çarşafın önemini anlamış olur böylelikle herkes. ibreti alem için görsünler. tiryakilerin günahları altında ezim büzük belini doğrultamayan o koton şeffaflığı olmadan da derim kemiğime dayanmıştı. annem rahatlayacaksa sille tokat dövsün yüzümü. babam bol tazyiklisinden suratıma tükürsün. eğer yüreklerinize azıcık su serpilecekse sıraya geçip Soraya'yı taşıyan gerici bir zihniyetle taşılaya taşılaya da gönderebilirsiniz dert değil. belki o zaman hep bir ağızdan dillerde zikredilen bi bismillah teveccühünü hakederim o zaman. geberdi ve kurtuldu! dünyayla oldum olası barışık değildi zaten!

...

falsolu bir topun son anda direktten dönmesi gibi ben de her gün bir duvarın köşesinden dönüyordum böyle. o yüzden benim de köşeliydi yüzüm. yine de karşıma çıkan her duvarı çimdikleyip kanatmak, bir tırnak izini suratlarında bırakmak hoşuma gidiyordu sanki. belki o yüzden ceset kokuyordu yazdığım her cümle.

barny' nin kafesine tıklılması gibi dört duvar ve betondan dökmeydi her bahçe. telleri ve dikenleri uzundu. baktıkça canını acıtır, sessizliğine gömülürdü insan. barny bazen bakıcısına o mağrur gözleriyle dışarıyı sorar, ağaçlara tırmanıp daldan dala atlamayı nasıl özlediğini anlatırdı. "insanlar yalan konuşuyor, birbirine iftira atıyor" derdi. haklıydı. bir hayvan bile insanın vahşi ruhunu iyi çözmüş ve tuzaklarından uzaklaştırmak istemişti kendini. bakıcısı her ne kadar herkesin yalancı olmadığını, güvenilir insanların da bulunduğunu söylese de tatmin olmamış, kimseye içini dökmemişti. şüpheli bakınırdı etrafına ve her an birinden zarar gelecektiği gibi tedirginleşirdi gözleri. o yüzden sırtını dönüyordu hep demir kapıya ve oda arkadaşlarıyla hiç konuşmuyordu. bakıcısı yiyeceklerle gelip tatlı dille sohbet ettikçe bir gün dayanamayıp teslim oldu ve sessizliğini bozdu. insan güzellikle konuşur, güzelliği de getirirse yanında karşılığında da güzellik bulur yine.

hani 'öldürdüğüm duvar zaten açık mezarımdı' diyorsun ya işte orda saatlerce kanatabilirim yüreğimi sonra da ah'larımı içime gömer, ahmed arif'in şiirine dayarım kendi etrafında dönen mitralyözlü başımı. namıyusu sadece kendime doğrultur, sıcak mermileri de içime boşaltırım teker teker. öldüğüm anlaşılmasız çünkü yaşarken de öldüğüm anlaşılmamıştı hiç. kanlı baloncukları havaya üflerken nefes borum, gelincik tarlasında koşacağımı hayal ederim. çocukken en sevdiğim narin ve kırılğan çiçeklerdi gelincikler. hüzün geceleri çalışırken, gündüzleri de beraber oluruz yine. kafamın içinde kurulu bir düzen hiç olmayacak dağınık halde çürüyüp gideceğim düşüncelerimle karanlık köşemde.

ölüm hüviyet soruyorsa tanrı'nın elleri ha varmış ha yokmuş!

...

tığ gibi ince bir sessizlikten sonra o yolda yürüdüm...yürüdüm...yürüdüm...böyle sanki aramızdan tırlar geçecekmiş gibi aradaki mesafe gitgide büyüdü. sanki Freud' un her gün içtiği 20 puronun dumanı ciğerlerimi dövüyormuş gibi karardı bulutlar aniden. artık kapsama alanı dışında, iradesiz ve birbirinden bağımsız atılan adımlar izimizi sürüyordu farkında olmadan. daha önce gidilmemiş, görülmemiş asfaltı henüz erimemiş yollar vardı ya da çatlak zeminde sıkışan çığlıklar. bağ bozumu gül mevsiminden dalından ayrılan iki ekşi siluet. gitmek lazımdı. uzun ve dar koridorlardan, gizli bölmelerden gömülü tebessümleri çıkarmak şu antik kazılardan.

vatandaşın biri düz mantıkla kalkıp size "senin dokunduğun yerde gül biter!" sözünü deme cüreti gösterdiğinde, o an gülleri kökünden koparıp atma isteği gelip çöreklenmeliydi şuracağına belki. ama böyle çabuk geçirdi her şey. bir film şeridi gibi biraz karıncalı ve bulanık. yollar, tırlar, kuşlar öyle hızlı geçirdi ki üstünüzden, ne hayalî bir düşe ne de yerinden sıçramaya vakit bulabilirdiniz. ipliği pazara çıkmış bir iki cümleyle; kendi iradesiyle yollara sürerdiniz dağınık saçlarınızı sonra. o yüzden her aracın dikiz aynasında rüzgârda sallanan bir, iki dal kılınız mutlaka olurdu. beş parçaya

bölünebilecek o tüy parçası iki yüz yıllık geçmişiyle adli tipta incelenirken farkında değildiniz hiç madam her yerde bir delil bıraktığınızın. oysa sadece düz yolda yürüyordunuz. arada bir göz kırpıp, arada bir dudaklarınızı yerinden oynatıp size natürmort bakış fırlatanlara zoraki gülüyordunuz. sonra bir duvarın en çelimsiz boy aynasında yine biriyle göz göze geldiğinizde, boş çuval gibi bırakıyordunuz kendinizi oracıkta hemen. yine kendiniz buduyordunuz hüznlerinizi madam. öyle sessiz sakindi ki ortalık "kurşun sıksak sekmezdi gecedem".

öyle güzel gülüyordunuz ki madam! keşke şuracıkta bıraksaydınız yüzünüzü. çerçeveletirdim o masumiyeti bu duvara size hiç sormadan.

...

uykudan yeni kalkmıştım ve gözlerim hâlâ buğuluydu. rampalı bulutları çıkamayacak kadar yorgun ve yolsuzduk üstelik. o yüzden fazla hava basıncı vardı çoğu torbalı gözlerde. daha çok kar yağması beklenirdi buralarda. buralar da zaten sorumluları bulunmayan tek sorunlu bölgelerdi. sıfırın altında eksi altı dereceye yaklaşmışken kirpiklerin de donması icap ederdi ama donmuyordu aksine sulu sepken yağıyordu. hep bi tarafını sel toprak götürüyordu. oysa sıfırın altına düşen havayı; anca sıfırlanmış düşler ve duygular bastırabilirdi. o nedenle hislerimi derin dondurucuda mevsimlik sakladığım ve gerekmedikçe eritmediğim de olurdu bazen. bazen her şey birden bire olur. yazmak ve konuşmak da buna dahil.

işte böyle bazen dudağımdan iki firt duman çekince içime uzun uzun susuyorum. dünyanın üç yüz altmış beş günlük turunu sanki bir günde koşmuş gibi hissediyorum ne tuhaf! oysa en çok düşününce yolsuz taşlara vuranım ben. nasıl ki arabanın iki tekerini emniyet şeridinin içine sığdırıp istikrarlı yol çizmek çabasındaysa insanlar; ben de dünyayı küçük bir valizin içine tıktırıp yola çıkma derindeyim ama olmaz bi türlü. o çantanın fermuarı hiç kapanmaz. ya patlar ya da sağa sola dağılır içindekiler.

bazen de Nordpol ve Südpol'da buzlar erir ama insanların aralarındaki buzların öyle donmuş vaziyetteki duruşlarını hayretle seyredirim. dünyaya bi tur daha atıp gelsem onların pozisyonu hiç değişmez. bence tarihi bir müzeye konmalı insanlar, harp çıkacaksa orda çıksın anlarım. müzeye de yakışır hem top-tüfek. ne varsa işte bizden geriye kalan...

dünyayı az önce döndüm hâlâ bir yüzü karanlıkta ve vardır bi bildiği tanrı'nın kaderciliğiyle acılarımıza gülümsüyordu utanmadan.

...

uzayan ellerinin olması seni bazen sabırsız bazen de tedirgin yapıyor ..."ele güne karşı yapayalnız" değil bu başı boşluk...gideceğin yerlerden uzayan ellerini budaya budaya çıkarıyorsun gökyüzüne...senin ellerin daha gür çıkar cebinden, benim de saçlarım ...makası bile kör eder bu dağınıklık...parmaklarını saçlarımın arasından geçirecek olanın keser bileklerini...belki de onun için her dalga gücünü yitirmiş ve savunmasız...dışardan dağlık-taşlık...içerden sanki ölü deniz...

dikenli iki parantezle ayrılıyordu bazen ellerimiz...içindeki boşluğu ne bir duvar örtüyordu ne de yalnızlığını ele güne göstermeye yanaşmayan jaluzili şu alacalı pencereler...

artık kimse eskisi gibi camdan bakmıyor...artık hüznlerimizle süpürüp duruyoruz çünkü boş kaldırımları...eskiden sırtımızı dayadığımız lambaların-duvarların çıplak göğsünde ne bir ter kokusu ne de yakalanacağı korkusu var artık...

tam anlamıyla birbirimizin olamamışken, bomboş bakan gözlerle uğurlamaya çabalıyoruz birbirimizi her gün o sürgülü kapılardan ...yüzümüze çarpan o duvarlar, kapılarda aradığımız o merhamet, o sarılma duygusu yok...

bu yüzden senin ellerin, benim de dalgalı saçlarım uzadıkça diken gibi batıp duruyor gözümüze...

adını söylemiyorum çünkü ellerimle saramayacağım yaraların gereğinden fazla iç kanaması var...ve ben onu durduracak güçteki mesut sevginin çok çok uzağında...

oldu mu? rahatladın mı biraz?
bunları söyletecek ne vardı sanki?

...

aşamla gündüzün farkı ne diye soruyorum kendime bazen...pencereden odaya sızan aydınlık, karanlığı örtüyor mu sanki...sana gözlerimin diri diri mezara gömdüğü şeyleri anlatmayı isterdim uyurken...ayıkken de ne anlatırdım bugün bilmiyorum...dünden beri aklımdan çıkmayan tek söz vatandaş abuzer'in arkadaşıyla telefonda konuşurken kurduğu diyalog oldu...karşılıklı yöneltilen nazik ve ağırbaşlı nasılsın sorusuna alışkın olduğumuz klasik 'iyiyim' cevabının yerine;

"öyle berbat, öyle kötüyüm ki, bitlerim bile hayır gelmez diye arkalarına bakmadan hemen kaçıyor!"

biraz öyle biraz böyle işte...kaldı ki sabahtan beri yağın yağmurun ve şu lanet olası kara bulutların biran önce çekip

gitmesini beklerken gökyüzünden, yerime çakılı hiçbir yere gidemeyecek oluşumdaki kabullenişin tuhaf sızısı var içimde...

biraz ordan, biraz burdan yürütmek lazım tükenen umudu...

hadi kapat sen de şu subliminal perdeleri!..

...

varlığını yeterince kanıtlamayan biz ve bizden oluşan insan takımı; kim bilir şimdi nerde kimin koynunda uykuya dalmış şu saatte...porsuk ve tıknaz gövdesini külrengi postuyla örterken, sert kıllarını bir kadının göğüs uçlarında ve rahminden araklamayı erkeklikten sayıyordur...

yalan değil asırlık uykum var bayım...üstelik tepemde ay parlıyor bütün iştihamıyla...yine de o top gibi yuvarlak aydınlık, hiçbirimizin çok.genli karanlığını zaptedemeyecek gibi görünüyor...kuşbakışı bir iki iyi huylu dilek gökyüzüne bahsettikten sonra; şimdi yatakta huzurlu uyuma çabası sadece kendini kandırmaktan ve oyalamaktan öte bir şey değildir...

zaten biz de hiçbir şeyiz...sanırım...galiba...bilmiyorum...

...

belki yarın yıldızları uzun uzun anlatırım sana...akşamın kör saatinde, belden aşağı taraflarını neden çiçek basmalı uzun bir fistanla saklamaya çalıştıklarını...sütun gibi düz bacaklarını neden herkesden sakındıklarını...ve saçlarını neden uzattıklarını anlatırım bakarsın...sanılanın aksine yıldızlar yalnız gece parlamaz...ya da ben dünyayı tersinden görmeye başladım bilemiyorum...genelde hikayelerini akşam dinleriz ama gündüz gözüyle sönük görünenlerin de ışığını yakmak gerekir bence...

inanır mısın bunları da bazen lambanın düşmesine benzetiyorum...dokunmaya bakıyor her şey aslında...bir parmağın kıvrımlı hareketi bütün dünyayı yıkar da...yakar da...aydınlatır da...kafa aşağı bacağından ters asılanların ve beyine baskı uygulayan bu kan basıncının önüne geçebilseydim, düşüncemi ele geçirme dertleri de olmasaydı bu yavan saatlerin; işte o zaman çocukların dilinden düşmeyen mutlu bir masalın ilk sayfasında belki açardım çıplak göğsümü...

...

bazen hiç olmadığın bir yerin parçası gibi kendini görüp oraya tutunursun...ordaki boşluğun seni yutmasını istersin adeta...belki o boşluk yüreğinin hiçbir yere sığmadığı, hacmini kaldıramadığı tek alandır...bazen boşlukları çocuk parkındaki upuzun bir kayağa benzetiyorum...bazen de munch'un çığlığına...kayaktan kayarken ayağının toprağa degeceğini bildiğin halde midende oluşan havanın, ayağını titreten o tuhaf karıncalanmanın önüne yine de geçemezsin...kaymadan da anlayamazsın ayaklarının altında oluşan çukurun büyüklüğünü...

örneğin biri 'boğazım' kelimesini kullandığında farkında olmadan bir düğüm daha atıyor soluk boruma...bu ahmet abinin bahsettiği düğüm ya da değil...çözülme ya da üst üste geçmiş kör ilmek de değil...bu sancıyı anlatmaya gücü yetmeyen bazı boşluklar var yine arada... yeryüzüne yuvarlamak istediğimiz sesler orda toplanıyor...asıl orda kopuyor işte kıyamet...

bunu anladığımız ve kendi elimizle suyunu sıktığımız gün bütün kelimeler de alttan bir tünel kazıp, firar edecek belki gökyüzüne...

...

aslında sizi yalnız bırakmak istemişim...hatta konuşma hakkımı elimden almak istediğinizi düşününce içerlemiştim size içten içe...görüldüğü gibi artık içi dışı da kalmadı bu işin...sonra bi şeyler oluyor...ne bilim dünya halâ egoistçe kendi etrafında dönüyor mesela...aynur'un bahsettiği üçüncü kıtayı merak ediyorum sonra...belki onun çok iddialı sözünü (ya da sizin sözünüzü desek daha doğru) çürütmek veya rakip çıkarmak için şiiri baştan taramam gerekiyor...ona da kızıyorum...buna ne gerek vardı diyorum...yani içimden diyorum...yani ringe çıkmış, çıplak elle yumruk sallayan bir takım sesler var ama piyasada tarafsız bir hakem yok...yazık o ellere diyorum yazık!..yine içimden ötelenmiş, direnci kırık bir cümle geçiyor...onu kendime saklıyorum başka şiirde kullanmak üzere...bu arada üçüncü kıta da silindi gitti haritadan...yazık oldu diyorum yazık!..başı dara düştü mü kolay kolay bükülmeyecek, yılmayacak sağlam ve güçlü cümleler arıyorum ona...arz-ı endamı yerinde ve delişmen...başına buyruk ve dağınıklar kaldı burda yalnız ..çapraz ateşe kurban düştü sonra onların da yarısı...muhittin'i tanımıyorum ama hans sizden iyi olmasın güleç insandır severim muhteremi...

sonra diyorum keşke sussaydın be kadın...sussaydın niye böldün ki bu sessizliği...başka bir gezegen daha bulunmuş...soruyorum "sizin orda hayat var mı birader?"...zat-ı muhteremin adı var kendi kayıp...varlığın bir işe yarıyor mu bari..?...birkaç yıldız ayartmaktan, güneşe çelme takmaktan başka ne işe yararsın sen?..

neyse bu mevzulara hiç girmeyelim en iyisi yoksa parçalarımı toplayamazsınız...yine de arzu ederseniz çekiçle

baltayla gelin...size göre elimde yığınla aforizma var...

...

bir tek gün yok olmak kolaydır...ya bir de her gün yok olmak istyorsa insan ? ya da hiç doğmamış sayıyorsa kendini...veya doğar doğmaz yaşam hakkı elinden alınıp, her nefeste ölüyorsa...burda toprağın dibinde olmaktan veya tabutun içinde her gün paslı çivilerin yan batan gözleriyle buluşmaktan bahsetmiyorum...cennet ve cehennem diye ikiye ayrılan yolun düzenini sağlayacak 'güvenlik kordonu' da değil bahsettiğim...dünyaya, uzay boşluğuna ve hatta öteki tarafa çok ters düşen, çok kemirgen, çok farklı şeyler benim anlatmak istediğim...ya da anlatamadığım...

hani yeryüzünde bir baltaya sap olamamış aklın, başka bir düzenin ağaçlarını kesmeye kalkışır ya...ya da dünyanın dışındayken, bastığın yerleri zapt etme telaşı sarar ya aniden vücudunu...birçok yerde çarpışan ve koca enkazı ardında bırakan, sayısız ölüleri olan o aklın...

bazen öyle çok vurur ki akli insanın, hiçbir acıyı hissetmez, anlamaz öldürdüklerini...nefreti öyle büyür ki aldığı nefese sayar aldığı tüm canları...doğa...tabiat ve bütün canlılar rastgele seçilmiş piyondur onun için...

["ben hâlâ hayattayım çünkü kazanan diğerini gömer ve gider."]

ben de gidecek bir yer arıyorum inadına işte...öldürmeden, kılına zarar vermeden karıncaların...burda sözü geçen karıncalar da bir halktır...türküsüne ağıt yakan, sesini yitiren bir halk...senin benim gibi insandırırlar işte...

yırtılan sesimizden doğarız her gün...gidecek yerimiz çok lâkin kalacak güvenilir yerimiz de yok sayılacak kadar az muhterem...

ciao amigo!

...

Herkes gitti. Ben'se bi duvarla kafa kafaya vermiş molozlar arasında unutulmuş yalnızlığa, kepçeler dolusu suçlu damgasını yemiş cümleler giydiriyordum. Onu öyle seviyordum. "Ateşe su taşıyan karınca" gibi...tekinsiz olmamızın yanında teklğimiz hiç göze batmıyordu. Öyle ki el birliğiyle bizi öldürseler ya da çaput bir ağacın altına diri diri gömseler hiç farkedilmeyecektik. Bu duruma karşı çıkıp itiraz edecek gücümüz de yoktu . Her acıyı uzun yaşıyorduk zaten, fazlaydık bu dünyaya. Tamam kabul dünya denilen bir yer vardı ama "benim kadar hüznünlüydü"* o da. Neresine tutunsam elimde kalıyordu. "Annem bir ağustos böceği kadar hayat dolu"*** değildi belki ama benim içimde kıpırdayan bir şeyler vardı hâlâ. Düşlerimdeki bitkisel hayat devam ediyordu yalnız ve ısrarla ölmüyordu. Yine de birinin gelip beni bu çalı çırpının arasından çıkarmasını dört gözle bekliyordum. Herkes gitti ve bizim fahri yalnızlığımız da sığırtmacı günlerin himayesi altına girdi. Annemin karnında bu dünyaya tekme ata ata gelmişsem, birilerinin de tekme-tokatlarına göz yummalıyım muhterem. Hatta gerekirse aff bile etmeliyim. Yalnız biliniz ki hiçbirinizi bağışlamıyorum. Benim her gün azar azar ölmemde hepinizin parmağı var. Deri altlarımda sadece işlediğiniz suçlar olsaydı razıydım. Ama siz benim günahlarımın üstünde dikiş tutmayan yaralar doğurdunuz. Bizi hiçbir tanrı aff etmeyecek! "Hayır, sizin yaşamınızı onaylamıyorum. Hayır, sizin şeffaf giysili kadınlarınızdan biri olmak istemiyorum. Cumartesi gecesi, bir restorandaki masanızda çeşitli yabancı menlilerle ve budala ama bağırarak müzikle küçük gülücükler, aptal tebessümlerle baştan çıkartan bir kadın olarak sunulmayı istemiyorum. Ve o mahzun ve göz süzen ve bazen deli, öngörüsüz ve aptal ve çocuksu ve ana ve orospu ve aniden sizin hiç eksik etmediğiniz banal bir fıkraya kibarca gülümsemeye kendimi zorlayan biri olmamalıyım."***

☒Artık ne arzum kaldı, ne de kinim. İçimdeki insanı yitirdim. Kaybolsun diye de bir yere bırakıverdim. Hayatta insan ya melek olmalı, ya doğru dürüst bir insan, ya da hayvan. Ben onlardan hiçbiri olmadım. Hayatım ebediyen kayboldu. Ben bencil, acemi ve zavallı olarak dünyaya gelmişim. Şimdi artık geri dönüp başka bir yol seçmek imkânsız. Bundan böyle anlamsız gölgeler peşinde gidemem, yaşamla yaka paça olamam, güçleş tutamam. Sizler gerçekte yaşadığınızı zannediyorsunuz. Elinizde hangi sağlam kanıt ve mantık var? Ben artık ne bağışlamak, ne bağışlanmak, ne sağa ne de sola gitmek istiyorum. Gözlerimi geleceğe kapayıp, geçmişi unutmak istiyorum.☒****

O yüzden bu cehennemde müebbet yedim bayım. Ellerime doğuştan verilmiş bahtsız bir kabullenişti bu sessizlik. En iyi susarak tepkimi verirken, bu güherçile kalmışlığımla kaldım dört duvar arasında. Bazen bir çentik atıp, mıncıklayıp gidiyordunuz o kadar. Ve acıtmıyordunuz artık. "Her şeyi aldılar. Sadece yatak kaldı. Bana yaptıklarınız için teşekkür ederim. Ama görüyorsunuz ki ben de diğer kadınlar gibiyim; öksürüyorum, terliyorum ve de çürüklerim var!"*****

...

Pencerelerinizin dış kanatları vardı üstelik ve ben uçamıyordum ama rüyasında ördeklerle uçan da ben değil miydim?

'Anne bugün rüya gördün mü?'

-gördüm...

'ne gördün?'
-öküzleri gördüm!
'öküzleri mi gördün?'
-evet!
'napıyordu öküzler?'

-işte rüyada köydeyim ama köyde tanıdıklar kimse yoktu..ondan sonra işte bilmiyorum böyle kalabalık gördüm...
'öküzleri görmüştün hani'

-öküzler yolda..uzakta öküzler var ama içlerinde bi tanesi büyüktü..diyorum eyvah! bu büyük olan gelse bizi ezer, biz nasıl kendimizi kurtarırız? sonra uzaktayken onlar ben plan kuruyorum...bunlar gelirse burda bağlim, onu gelirse orda bağlim öyle bağlamaya çalışıyorum ama bağlamadım..bağlasaydım da deprem olmazdı..ben öküzleri gördüğüm zaman deprem oluyor:)

'hahaha'

-tanımadığım bir yerdeyim...köydür...uğraşıyorlar onlar...ne bilim! öyle etle sanki uğraşıyorlar...bir şeylerle uğraşıyorlar kazanlarla...büyük kazanlarla! böyle bir rüya gördüm uyandım...sonra şeyyy hani köy ya! köyde tuvalet yoktur millet gitsin...ben diyorum halla halla bunlar nereye tuvalete gidiyorlar?:)) Kadın diyor ki, hani bir başkasına tarif ediyor; işte diyo 'o ileri doğru gidin, oraya gidin!' diyo...ben de kendi kendime diyom halla halla köy gibi bi yerde! suları yok...ne bilim yani böyle tuhaf bi rüya gördüm...ama öküzleri bağlasaydım iyi olurdu orda..ama bağlamadım...uzaktı, geliyorlardı ama...bi tanesi büyüktü! kocamandı!..o da iyi değil işte! ben ne zaman öküzleri görsem, hele ki görsem böyle çarpışıyorlar hemen deprem oluyor...
'halla halla çok ilginç!'

-hee! böyle görsem ki öküzler çarpışıyorlar hemen deprem oluyor ama böyle uzakta görünce de uzaklarda duyuyoruz deprem oluyor...böyle bi rüya gördüm..Allah hayra çevirsin!..başka da bir şey görmedim! gördüysem de unuttum bilmiyorum!))

-he beni kayda aldın heee?!
'evet bunlar güzel anılar anne!'
-kızım onu sil, daha ki kimse duymadan çabuk sil!
'anne iyi misin? ne güzel masal gibi anlattın siler miyim hiç!'
-off! senle uğraşamam!

...
...

bir de sil diyordun...bak ne güzel ninni gibi başa sarıp sarıp dinliyorum yokluğunda o güzel mahmur sesini...

...

buraya ilk geldiğimde en çok da sessizlik dokunmuştu...otuz kilometre gitmemize rağmen, sürücüler hariç, göze çarpacak tek bir canlı yaşam belirtisine rastlamamak sinir bozucuydu resmen...otoban güzergâhında olmamız vesilesiyle ilk başta yadırgamamıştım bu durumu...merkeze doğru gitgide yaklaşınca tektük de olsa insan kalıntılarına mutlaka rastlayacağıma ve bu sesizliği bozacağıma öyle inanmıştım ki...

yoktu işte...piyasada ne insan ne de sokak hayvanları vardı...kuşların da ağaçlara, evin çatılarına nadiren uğradığı bir köydeydik...ilk günler böyle sessiz ve ağır ilerledi...gözlerim hâlâ insan ya da köpek kedi arama telaşındaydı...tanrı burayı unutmuş olmalı dedim...bu hem iyi hem de o kadar vahimdi...hayatınızı veya düzeninizi bazı kurallar üstüne kurduğunuzda, en ufak bi zaman ve mekân değişikliklerinde çuvalayıp gidiyordunuz hemen...

annemin babamın sesi yoktu örneğin...oysa onların sesiyle uyanırdım o yaylı yataktan...abimin komutlar veren ünlemlerle cümlelerin yeri ise başka emirlerle dolmaya başlamıştı bile...bu düzenin hiç değişmeye niyeti yoktu sanki...

sonra bu sessizlik dokunmamaya başladı...kafamı dinleyecek çok vaktim varmış gibi hissediyordum...artık mecbur olmadıkça konuşmuyor, dışarıya çıkma gereği bile duymuyordum...insanlar gözüme takıldığında da robotumsu hareketlerinden başka gözüme çarpacak bi özellikleri kalmıyordu...her şey içimdeki toza, dumana karışıp eriyordu...

nerdeyse kendi sesimi bile unutmaya başlamıştım...aynada yansıyan yüzüm bile yabancı, donuk ve bi o kadar hissizdi...Meursault'ın bakışlarını dahi aratmayacak cinsten olduğu gönül rahatlığıyla söylenebilir...

hiçbir beklentimi karşılamıyordu dünyanız...zaten zamanla bir beklentim olmadığı gerçeğini de yüzüme vurmaktan utanmadınız...birgün abuzer 'hadi gel yürüyüşe gidelim belki açılırsın!' dedi...bu teklifi isteksiz ve yersiz bulmama rağmen yine de kabul ettim...çünkü artık kimim, kimsem yoktu...üstümde taşıdığım nüfusum sadece resmî bilgilerden öteye geçemiyordu...seslenmek istediğim insanlarla arama kilometrelerce taş ve sınırlar örülmüştü yalnız...

uzun gediği andıran iki yanı ağaçlı yoldan gidince burnuma deniz kokusu geldi sanki...yarım saat sonra abuzer 'hadi dönelim artık bugünlük yeter!' deyince 'dur! henüz değil! biraz daha gidelim!' dedim...gittik ve o koku hala burnumu

delip geçiyordu...dümdüz asfalt yol yerini toprağa bırakınca bi ihtimal hedefe yaklaştığımı hissettim...bi yarım saat daha geçip, abuzer de artık yorulup elimi iyice çekiştirince dayanamayıp 'burnuma deniz ve martı kokusu geliyor, buralarda bi yerde mutlaka deniz de olmalı!' deyiverdim...güldü tabi 'burada deniz ne arasın! hadi dönelim yoruldum'...'deniz yoksa da belki bi göl ya da nehir vardır...bu yol bana hiç yabancı gelmiyor...heran sanki karşıma tanıdık biri çıkacak gibi! hadi n'olur biraz daha gidelim!'...beni kırmadı ve biraz daha yürüdük...yürüdük...yürüdük ama ne deniz, ne nehir ne de bi martı sesi vardı göğe süzülen...

'üzgünüm ama gördüğün gibi burda nehir bile yok! hadi canım daha fazla yorma bizi istersen!'

eve gittiğimde bile hâlâ deniz kokusunu alıyordum...'bugün olmadı ama yarın izinize illa ki rastlayacağım arkadaşlar' deyip boş boş kendimi avutmaya başladım...birkaç ay da işte böyle idare ettim...bu sönen umutların yerini yine başka boş bir düşünceyle doldurup, kurtarmaya çalışıyordum hep günlerimi...

birgün de fırından taze çıkmış ekmek kokusu aldım ve onun peşine düştüm...başka birgün de istavrit kokusu...kokuların ardı arkası kesilmiyordu...rahatlık yoktu bana...poyraz deli bi rüzgarla, bi çırpıda ardımda bırakıp geldiğim geçmişimden yakamı kurtaramıyordum bi türlü...arkamda bıraktığım o kadar çok şey varken, şimdi ellerim bomboştu...

ne güzel deniz kokusu almıştım oysa...budala gibi gidip karayı seçtim anne!
görmemek için kötülüğünü bu dünyanın...

...

m.g

p.s: *Pablo Neruda

...**Ingmar Bergman &Yaban Çilekleri

...***Dario Fo & Ben Ulrike, Bağırıyorum

.****Sadık Hidayet & Diri Gömülen

*****Kieślowski & Üç Renk Mavi

...[...]
Hakan Günday & Kinyas ve Kayra

"biraz kül, biraz duman"

kör, topal ilerliyor zaman. ardışık sayılar gibi duygusunun ötesinde bir susuş sergiliyor sessizlik. kızgın alevin tutuşturduğu yerlere gözleriyle su taşıyor babam. annem sırrını dışarıya veren bir ağaca küsüyor önce. sonra da acısını kuş tüyü yapan yastığa. kimselerin görüp işitmediği çift kişilik kaos dünyalarında; babamın kamburunu görmezden gelip, mutlu olmanın formüllerini arayarak hayatta dimdik durmaya çalışmalarını kendi rüyama müdahale hakkımın bulunmadığı uzak bir yerden seyrediyorum. hangi toprağa gömsün bu kamburunu babam? tanrı sizi bana verse, yanağınıza iki gamze çizirdim doğmadan önce. hüzünlüken de monalisa gibi kararsız ve çekimser arada bir gülerdiniz hiç değilse...

içe dönük yadsınacak hayaller belki bunlar. ve her satırbaşının bir mezar taşına yaltaklık ettiği. oysa ayak diremeye devam ediyor gözümüzün önünde yaşını başını almış bir acı. siz gülüyordunuz. ne güzel gülüyordunuz! 'beni külotlu çoraplarımla gömün!' diyen yazgısıyla annemin. kadınlar bonfilenin yanında servis edilen garnitürler gibi görüldükçe gözünüze, daha çok zehir akıtırsız içimize biz. neyse ki arada bi bu kuş beyinciğimiz panzehir salgılıyor da, dengeyi ayakta tutmayı beceriyoruz. ayak üstü iş başında veya zımnem gece mesaisinde iken düşünceler, karanlıkta kan avına çıkmış kalles bir sivrisineğin aklımızı kayıtsızca kemirmesine izin veriyoruz. sizi tenzih ederim ki! raf ömrü uzun bir düşünüm hiç olmadı! toprağı ve çiçeğı taptaze havadar bir mezara kapı komşuydum hep. mahrem yerleri olduğu gibi açıkta nasıl duruyorsa bir heykel sokağın en işlek caddesinde. pörsük derimin altında çürüyen yaralarımı; patates, soğan soyar gibi kazıdım her gün. dikiş tutmayan yaralarım elverişli zemin hazırlayıp durdu kan pulcuklarım üst üste kümelenip pıhtı oluştururken içimde bir yerde. yine böyle hazin dolu bir günde "cama vurup dağılan yağmur damllarına", kıl dönmesine benzeyen o tarifsiz acılarımı şırıngayla çekip; son derece dikkat gerektiren bir titizlikle kılcal damarlarıma nasıl batırıp çıkardığımı anlattım. her seferinde...ve yine...ve yeniden...ve yine yeni baştan.

denizde dertsiz tasasız yüzen sıradan bir balık olmak isterdim. onlarda solungaç denen özel solunum organları bulunur. "balıkların solungaçları genellikle iki yay arasına gerilmiş saçak saçak ipliklerden ve kan damarlarından oluşan sık dişli bir tarağı andırır. bu bir çift organ hayvanın yutak boşluğuna yerleşmiş ve başın iki yanındaki solungaç kapaklarıyla dıştan gizlenmiştir. balık suyu ağzıyla alır ve solungaçlarından geçirerek dışarıya atar. solungaçlardaki kan damarları, suda çözülmüş olan oksijeni emip kandaki karbondioksiti suya verir. böylece kan bütün vücuda pompalanırken, taşıdığı oksijeni de dokulara bırakır." benim içimse bakın koyu girdaptan geçilmiyor. oksijensiz ve güneşsiz ciğerlerimde pelte pelte olmuş karbondioksiti kendi iradesi ile hareket eden aklımla astığı astık, kestiği kestik kanlı bir gezegene sürmemden anlaşılıyor zaten. dünya nüfusu ömrü hayatında bu kadar göçmen kuş görmemiştir aslına bakarsanız. bereket versin ki kan man da tutmuyor kimseyi. bunca şeye rağmen yine de doymak nedir bilmediniz sevgili canım cicimler! ne şırınga tuttu damarı, ne kan! böyle daha mutluydu sanki bu yüce vatan! sahte ve içten pazarlıklı gülüşlerinizi alıp bir de havada bayrak gibi salladınız, gün yüzü görmemiş bu acılı topraklarda gelişigüzel. ne güzel gülüyordunuz öyle tü tü tü! maşallah! Allah nazardan, kem gözden korusun sizi emi! sevinmeli miyim şimdi bilemiyorum ama milli duyguları tavan yapmış bu ara yine herkesin. siz de olmasanız halimiz nice olurdu kim bilir! bu ve buna benzer içi boşaltılmış üstünkörü duygularla; yüzümüzde saatlerce anlamından yoksun yitip giden, o donuk ve hissiz bakışlara hiç aldırmadan, münzevi yalnızlığımıza geri dönmek için sabırsızlanıp duruyorduk adeta. 50 faktörlü güneş kremi Dracula'nın bile süremeyeceği karanlık bir pazar günü gelip içimize çöreklenmeyi bekliyordu. O hep beklerdi zaten. yirmi dört saat bana mısın demezdi hiç. destursuz dalardı içeri! in cin top oynarken bile kapıda beklemeye alışkındı. beklemek güzel görünürdü o an gözüme. ağaçlar, kuşlar gitti ama bak o hâlâ bekliyor!

yine böyle yaprakların ağaçlarını terkettiği bir gündü. alıp götürmüştü sesimi rüzgar. anneme sol gösterip, sağ vururken de gülüyordu yine hayat. ne bildi? başımı hem önde hem arkada yıkadığımın. ölüm gelirse de başım gözüm üstüneydi. teslimkârım bile asi ve kinayeliydi. et ile kemik gibiydi masumiyet ve teslimiyet. etimi, tırnağımı söküp götürürken bile lütuf gibi geliyordu kulağına bir 'nasılsın?' sorusu. suyun aksine tortuydu ağzımda biriken. kan sayımı yapsak, kansızlıktan can verirdi çiçekler. gözlerimi kapadım karanlığa baktım sonra. açıkken bulamadığım aydınlığı sanki orda bulacaktım gibi bir yanılgıya düştüm. orda da ne gelen vardı, ne giden. kanıksayabileceğim hiçbir şey yokken dahi bekliyordum. neyi severdim? neyi isterdim? neyi özlerdim peki? bir zamanlar önem arz eden konular artık tükenmiş, yerini hissizliğe terketmişti. ezeli şüphelerimi, kaygılarımı karanlıkta boğmak istedikçe, onlar çoğalmış ama dokunmamıştı. kıyımdan, köşemden geçiyordu sesler. geçiyordu ve hiç dokunmuyordu. duvarlar konuşmuyordu ama halden anlıyordu. insan kılıklı birinin yüzüne baktığı gibi bakmıyordu en azından. bakarken insanın gözünde nü bir tablo oluşuyordu ama benim burda sözünü ettiğim öyle salya akıttıran bir resim değildi. o duvarda öyle sanıldığı gibi durmuyordu. tırnaklarıyla nemli duvara kazdığı ya da duvardan söktüğü o kadar çok hikayesi, yaşanmışlığı vardı ki o küflü duvarın bile cesareti yoktu onun çıplak bacaklarını örtmeye. kanyordu her yerinden ama bu öyle her ay çekilen regl sancısı da değildi. fırçayı alıp gökyüzüne resmedesi geliyordu insanın...

iki kadeh şarap sonrası aynada görülen, bir kirpiğin gözümün önüne cansız düştüğüydü. bir kirpik orda yalnızdı işte. kırışık bir yüzün çözülemez kadar o çapraşık müttefiklerinin iç içe istif edilmiş hatlarının ortasında öyle bir sırtıyordu ki o kirpik, pavyondaki bir orospuyu halt yemiş sanırdınız yanında! bir şeyler oldu sonra. sana...bana...bize...ve ondan sonra daha bi çekilmez oldu bu kancık dünya! 'bunu da atlatırsın!' diyordu haritada kimliği gizli tutulan bir duvar. bu duvara da yıldırım düştü sonra. fahri yalnızlığının trajik yanına postu gibi güdülmüş apolitik gazi bir duruş eklendi. kuşların av mevsiminden dönmesini bekliyordum o sıra. tersyüz olmuş bir paradigmanın o pütürlü ve girift ağzına b.it pazarındaki satılık gülüşleri dikiyordum. bu ölgün fakat soylu ağıtların ardından önce annem gitti sonra da babam. Bekir'in kapıda put kesilişi gibi öylece kaldım orda. "bu kapı ahiret kapısı! bu köprü sırat köprüsü! bu sefer de geçersen bir daha geri dönemezsin Bekiir!" dediği yerde linççi ve diyaloga kapalıların arasında defterimi dürdüler sanki..."içim cız etti ne demek? tornavida yemiş gibi oldum!"

her şeyi öğütüveren bu doyumsuz dünyada, kısmen ayakta tuttuklarımın yanında bitkisel hayat süren düşüncelerim de az değildi. a şehirden b şehrine giden aracın ortalama hızıyla sürüncemede kalan umudun gelip beni götürceği falan yoktu. biliyordum oysa! bizim çığ süt emmiş sözde ilişkilerimiz hep teskin edilmeyi böyle arzuları. iltihaplı bir şeyler vardı sanki içimde, sürekli kanıyordu. boğazıma kadar böyle haysiyetsiz ve ucube mikroplarla doluyordum. düşünüyordum. sürekli düşünüyordum ama bu hayalperest yolculuğumda kesin bi sonuca varamıyordum. bu içinden çıkmazlık daha da acıtıyordu içimi. zifiri karanlıkta körebe oyunu oynatmayı dahi öğrettim bazı sözcüklere. düne kadar her zorluğun karşısında kolay kolay bükülmeyen aklım bugün direncimin neresinde kalmıştı peki? yanıtlarını bulamadığım, duygularımın bu dünyayla örtüşmediği o kadar çok şey vardı ki...boşluğa haykıran veya uçurumdan atlama isteğiyle yanıp tutuşan yığınla şey...elimi uzatıyordum bi türlü yetişmiyordu. sütliman gözlerimde yüzlerce dramın resitali perdeleniyordu ve kimildamadan seyrediyordum yalnız. neticede ben de yalnız sayılırdım. papyonlu kravatlı olsun ya da sadece bi cekete razı gelsin, bazı sayıların çoğunluğu oluşturamadığı gibi, gerçeği temsil ettikleri de zannımca şüpheliydi. yalnızdım. dışarda tadilatı kesintiye uğrayınca çarpık çurpuk hemen sağa sola eğilen ve güneşin görünmediği günlerde çamurlu su birikintileriyle içinin dolup taşıdığı çukurların; göbeğinin orta yerine yediği sayısız topuktan çıkan o tok ses de,, küfür de yabancı gelmiyordu hiç. yalnızdık. sokakta başıboş kaderine terkedilen it gibi yalnızdık. ama korkarım ki bu da diğer olaylar gibi her oturuşta iğne gibi kığımızı batmıyordu artık. boğazımızdaki düğümlerin ne çürük artığımızla ne de kusmuğumuzla bi alıp veremediği vardı. kendi kokuşmuş yolunu fare gibi buluyordu nasıl olsa. yine de öldüğümü söyleyemiyordum kimseye. onlar yaşadığımı sanıyordu. nasıl bir yanılgıydı bu? duvarda paslı çivisini kaybeden ve bir daha da bulamayan kara delik gibi içi boş ve yalnızdım. bu asil ve soylu yalnızlığımınla beraber kendi küçük krallığımızda mutlu bile sayılırdık hani. hergün aynalarla karşılıklı 'günaydın majesteleri!' jestinden sonra birbirimize reverans yaptığımızı bir gören olsaydı şaşırmazdı heralde.

hani Kildan kralı Baltazar verdiği bin kişilik görkemli ziyafet sırasında karşı duvara görünmez bir elin 'günlerin sayıldı, tartıldın eksik geldin' diye yazdığını görüyor ya işte bunun gibi duvara bir takım şeyler yazıyorum ben de. oysa arkamı dönüp baktığımda duvarı da karanlığa boğup hapishaneye çevirdiğimi görüyorum. Oblomov'un Şoltz'a söylediği şu anlamlı cümleler gibi: "Biraz önce yüzümün tazeliğini yitirdiğini, pörsüdüğünü söyledin. Evet, ben aşınmış, eski püskü bir kaftanımdır. Fakat yıpranmam iklimten ya da sıkı çalışma, ağır iş yüzünden değil, dışarıya bir çıkış yolu arayan ışığın on iki yıl içimde kapalı kalması yüzünden! Özgürlüğüne kavuşamayan ışık, yalnızca kendi hapishanesini ışıtabildi ve söndü. işte, on iki yıl bu şekilde geçip gitti sevgili Andrey! Bu uykudan uyanmayı, silkinip canlanmayı artık canım istemedi."

boşlukta artık ne bir gölge arıyordum ne de kör bir nokta. ilginçtir ki o boşluğun yanımda olması da ayrı bir güç veriyordu bana. nasıl ki kalabalığa karışınca işkence ve günahlar pornosu başlıyordu. tanrı'm! diyordum insanlar bu kadar kör olamaz! bu kadar vandal ve bağnaz...bu kadar yavan...her sözülle masturbasyon çeken bu sığlık ne zaman t.üredi?...hangi ara her yeri işgal etti?...işte odur budur hergün o boşluğa masum bir dilek bağlıyorum tanrılar ve melekler! yüzünüzü gösterin ve aşağı inin! asil olaylar, kıyametler bakın burda kopuyor.

...

şeytanın bacağına bu sefer kıracağımdı diyordum ama her seferinde lime lime oluyordum. artık ağrı kesici kullanmam gerekmiyordu. her acımı susturacak, unutturacak doğal enzimleri damarlarım kendi kendine salgılıyordu. dolayısıyla havva kızı ayaklarıyla değil de daha çok kütük gibi dolaşıyordum aranızda. bıçak gibi kesmiyordu bakışlarınız ve acıtmıyordu hiç. ölmeyi becerebilseydim yüksek bir dağın eteğinden bırakırdım kendimi. o da bana uzak olduğu için değil, sırf sesimin yankısını duymak için. sırf karnımı deşecek ağrıya saplanmak için. en son bi trenle çarpışmıştım, hâlâ raylarını, vagonlarını toplayıp bulamadı kendini. neticede duvarı klişe beton gibi görüp bakarsan çivilerini de kendin sökersin, yok eğer yüreğinin atar damarı gibi bakarsan İsa gibi gerilirsin çarmıha. ben de öküzün trene baktığı gibi bakmış olacağım ki, yamulan ben değil, o oldu...

ama seni saksıdaki sardunyalara hep sordum. nazik ve çıtkırıldım orkidelere ve begonyalara. yokluğunda her gün

gelincik tarlasındaki bir gelinciğin o ince kırılğan boynu düşüyordu elime. bir elim sende dedim al yüreğimi sar yarana. sonra bonsai çiçeğimin dökülen yapraklarını yerden topladım. 'ama sen anlatmazsan bilemem ki derdini, neden böyle çırılçıplak kaldın? neden üşüyorsun güzelim söyle bana' dediğimde belki benle konuşur diye çocukça beklentilerim oldu, olmadı değil. insanı boşver daha çok bir çiçekle konuşmuş olmak gözümde daha anlamlı göründü o an ve ziyadesiyle mutlu etti beni...

seni bugün de, yarın da, öbür gün de, sulamayı unuttuğın o güzelim sardunyalara, begonyalara soracağım. bir elim sendeyse, bir elim de onlarda...

kundura çivisinden farksız gözlerimi şu puslu ve karanlık göğe iki çift minyatür delik sanıp astığım için beni bağışla!

Mayday! Mayday!

p.s: 'iki gözümün çiçeği' Aynur Engindeniz'e...

bu yazı bizi nereye sürükleyecek, biz hangi fırtınadan kopup, hangi yıkıntıya tutunacağız? bilmiyorum Aynur...yazının bir giriş konusu ya da bir başlangıcı olsun derdinde değilim. hele şurda dursun, soluklanıp duraksayalım hiç değil! sadece bir akıntıya kapıldığımı farzet ve senin engindeniz'ine eninde sonunda kavuşacağımı...ya da bile isteye boğulacağımı o sularda...ama bil ki seve seve, isteye isteye geliyorum...canım, canımın içi! bi bilsen seni nasıl özlemişim!

en güzel pazara öykünüyor insan galiba. hafta arası günlerdeki koşuşturmacaların, ikircikli oyunların hiçbiri bugünde yok gibi sanki. bu bir yanılgı. geçici süreliğine dünyadan uzaklaşma hissi yalnız. derinleri kurcalamıyorum çünkü elimin değdiği yerde de gül bitmeyecek biliyorum. yağmur yağmaya görsün uzaktan bile gözüne çarpar hemen meraklı solucanların toprağı yarma çabaları. yeryüzünde kaideye alınacak ne kaldıysa artık. ama onlar daha iyi görüyor insanın göremediği felaketleri. burunları lağım kokularına hassas ve duyarlı. pusuda bekliyorlar halihazırda öyle. onlara buralardan gitme isteğimizin duyularını verecek olsak anında kemirip yok ederler bizi. ne var ki; insan bazen, bu başıbozuk zamanda yalnızca işine gelen şeyleri duyar ve görür. hatta bazen bi çocuk parkında tahterevallinin üstünde ruhunu öbür tarafa çoktan teslim ettiği hayaletiyle sallandığını düşünür ama farkında da değildir bir tarafının çoktaaan toprağı verildiğinin. uyumak ister o, annesi yanık bir ninni söylesin, masallar anlatsın. bu onu çok mutlu eder. gözü kulağı kapalıdır dünyaya. oysa farklı şeylerin düşleri de kurulabilir pekala. salıncaklı bi gökyüzü. penceresiz evler. kilitlemeye gerek bile duyulmayan kapılar. devlet güvencesinde bulunan bütün resmî kapılar buna dahil.

haliyle insan kendi evinde rahattır. dilini yutmuş kuzudur. öyle ki "meleklerle senli benli konuşur". ama bi yanı da hep çelişkidedir, güvensizdir. Allah korusun meee'lerse alıp götürürler yoksa. kendini duvarlara hapsetme ve zincirle tutma isteği hep bu kendini koruma, boyunduruk altına alma isteğinden doğmaktadır. bu göze hoş görünen feşmekânlardan çıkabilirsek çok iyi aile terbiyesi almış eski alışkanlıklarımızı da bırakabiliriz belki...

p.s: yukarılarda martı sesleri var. buraya ilk geldiğim zamanlarda bazı yolların sonunda denizi göreceğimi hayal ederdim hep. böyle bir şeyin imkânsız olduğunu bildiğim halde sırf bana o duyguyu yaşıyor diye kilometrelerce yürüdüğümü hatırlıyorum. çünkü her seferinde küçük bir göl havzasının bile beklentilerimi karşılayacak boyutta oluşuyla o yola çıkıyordum ve o gücü de buluyordum ayaklarımda. sonunda havamı alıyordum ama olsun hayali bile güzeldi.

pazar günlerinin insanın içine derinlemesine işleyen bir tılsımı var ama yine de eskiden olduğu gibi tez canlı değil. hani bana 'hadi pılını-pırtını topla git şimdi!' diyecek kuvveti barındırmıyor bünyesinde. cesaretden yoksun. ürkek ve alıngan. daha çok vücudunun ceset tarafına uzatıp duruyor ayaklarını. 'bana ilişme' yanı ağır basıyor bugünde.

ama burnumun direğini sızlatan az yosun kokusu, martı sesleri ve o denizli yol hâlâ hiç değişmedi. bir adım uzağımda kaldı hepsi sanki. kopmadım hiç o hayalden. bir de bundan bir ay önce terkedilmiş çocuk parkındaki salıncakta yarım saat sallandım dersem yapayalnız bana inanın. karnımdaki karıncalanma hissini size nasıl anlatabilirim ki başka?

insanın böyle uzay boşluğuna benzer, arayıp da bulamadığı veya erişemeyeceği uzaklığa isteksizce uğurladığı, duygu ve dram yüklediği saatleri olur ya hani tam da öyle bir yerdeyim gülüm. burdan bakınca orda da artık hissiz ve donuk insanlardan inşaa edilmiş bir kapasiteyle bir ülke kurulabileceğinin ayırdına vardım. pazar günleri de işte böyle terk edilmiş şehirler gibidir. dinlendirmekten çok yıldırıyor. bu uçarı, vurdumduymaz uğultuya benzer gri sis gibi kadınların da incelik, koptuğu anlar vardır, sabırla anlaşılmayı, sarılmayı bekleyen. sarılmak fiilinin burda kalbi yumuşatan bi etkisi yok yalnız daha çok can yakan bi özelliğe sahip ve molekülündeki atom parçacıkları dokununca eritecek cinsten. çoğu kadının ömrünün yarısı bu ve buna benzer arzularının gerçekleşmesini beklemekle geçer. bekler...bekler...sabir taşına dönerken farkında bile olmaz duygularının tırtıklı bir duvar yüzeyinde zımparalandığının, kaygan ve dümdüz oluncaya dek. şimdi sarılma güdüsünü yitirmiş kollarıma bakıyorum, birbirinden bağımsız hayat

süren, venüs ve neptün kadar birbirine uzak düşen ve uzanamayan şu kıvrımlarına...iki koldan hazlarım sarılmışken bu eylemi uzaktan seyrediyor oluşum da ayrı bir komedi...

söylesene Aynur, askıda duygusunu yitirmiş bir palto görünce niye ona sarılasım gelir? onu sarıp sarmalayasım, koklayasım, ona sığınasım! paltonun bende bıraktığı tilsimi-sırrı nedir diye sorarken Gogol'un paltosu geliyor aklıma. oldum olası hep bir paltoya sarılma isteği bende uyanmıştır. canlı olması veya bir canlının onu üstünde taşıması gerekmiyor. üşüyen ve unutulmuş yerlerimi bir paltoya sarıp örtebilirim. senelerdir hayalini kurduğum siyah bir palto vardı ve diktirmiştim sonunda Rifat ustaya. belki de genç yaşta çalışmış olmanın en güzel tarafı o paltoydu bu zamana kadar. üç dört sene giydim simsiyah o karalar bağlamış paltoyu. yerleri süpürüyordu nerdeyse ve içinde kayboluyordum elli kiloyla. paltonun kendisi benden daha ağırdı desem abartmış olmam. sonunda ayrılmak zorunda kaldık, herkes taşıyamaz bir paltoyu...hele ki böyle bir paltoyu...onu taşıyabilecek sağlam kemik de lazım vücuda. bana üflesele uçar giderdim ama paltom beni ayakta dimdik tutabiliyordu işte. saçmaladığımı farkındayım ama sormak istiyorum yine de bana sarılır mısınız? sen ya da o...bunu gökyüzüne, yıldızlara, şimdi dışarda yağın yağmura ve hatta evrendeki boşluğa da soruyorum: bana sarılır mısınız? insan da insana sarılır elbette ama benim kemiklerim bana yeterince batıyor zaten. başka bir omurgalının kemiklerini de incitmek istemiyorum. ama geçenlerde gorilleri gösteriyorlardı televizyonda onlara da sarılmayı o kadar çok istedim ki...sarılmak isteğiyle böylesine doluyken kimseye sarılamamak ne acı! ne menem şeydir!

o flu kareye İsmail abiyi de yerleştirmek geliyor içimden ve diyorum ki "İsmail abi izin ver de sana sarılımsın be abi?...sonra Erdal bakkala ve Gülce'ye...boş hayallerimin yeri neden dolmuyor bi türlü? neden tutkularımdan geriye kalan koca bir hiç!..'n'oldu? neyin var?' -hiççç!...bu hiç giderek büyüdü farkında mısın? misliyle çoğalıp giderek aramıza girdi Aynur...en güzel eli kim sallıyor peki biliyor musun? bana sorarsan İsmail abi...ben hayatımda denize böyle güzel el sallayan bir adam daha önce hiç görmedim. onu öyle görünce herkese el sallamak geliyor içimden. bak görüyorsunuz bi İsmail abi kadar olamıyoruz! mayday! mayday! beni duyuyor musunuz?

alo! aloooo! orda mısınız?

telefon çalışıyordu. gãvurların piyasaya sürüşünden bilmem kaç yıl sonra eve nihayet bağlanan bi kablonun ucundan bu ince, kalın seslerin bana ta uzaklardan ulaşabildiğine bi türlü akıl sır erdiremiyordum. her gün aynanın karşısına geçip nezaket kurallarını zorlayarak prova yapıyordum. abimler 'gerekmedikçe çıkma telefona sen' diye talimat verip evden çıkıyorlardı. ilk bir haftada pek yoğunluk olmadı. (bu arada gerçekten ev telefonu çalışıyor:) yol ve sıra arkadaşım olan Dilo'ya bile numarayı vermiştim. her gün gördüğüm ve saatlerce konuştuğum kıza 'Dilo arada bi ara da test edelim şu mereti kız!' demiştim..o da sağolsun beni kırmayıp arıyordu her gün..

bir gün durduk yere yine böyle telefon çaldı. Dilo'dur dedim heyecan yapmadım tabi rahatım. ilk zamanlardaki görüşmelerde zaten aile içinden pek dışarı çıkamadığımız ve dışarıya pek açılmadığımız için panik yapacak olağanüstü bi durum da olmuyordu genelde. 'alooo!' dedim 'buyrun kimi aramıştınız?' baktım yabancı bi erkek sesi tanımıyorum. içimden yanlış aradı heralde diye geçirirken yavaş yavaş epilepsi krizlerine girdiğimi farkettim bu arada. ne kadar çaktırmasam da titrek sesim kendini ele veriyor namussuz. abim olabilir mi acaba?.o da bazen işletmeye çalışıyor, aklınca beni test ediyor uyuz! -çok affedersiniz- ama yediremiyor.

yok bu kesinlikle abim olamaz. çok kibar konuşuyor çünkü karşımdaki:)

"ben ali nazik.. erdal beyle görüşecektim, kendisi evde mi acaba?"

-abim evde değil şu an işte kendisi..akşam yedi gibi evde olur eğer o saatlerde ararsanız...

"ha siz kızkardeşi misiniz? erdal sizden hep bahsedirdi"

-evet.. (abim hangi anımızı anlatmış olabilir ki bu kibar feyzo'ya çok merak ediyorum haliyle:)

"ben okuldan arkadaşımı ne zamandır görüşmemiştik kendisine ulaşabileceğim bi numarayı verirseniz sevinirim."

bu çenesi düşük arkadaş araya bazı karnıbaharlı diyaloglar daha sıkıştırdıktan sonra damdan düşer gibi peşine de küt bi numara isteyince benden panik yaptım. bizim sadece bi numaramız var kardeşim ne başka numarası?..abimin de bildiğim kadarıyla bi numarası var sadece..o da bu evin numarası..onu bile zar zor ezberlemişim zaten kolay mı?..yedi haneli sayıdan bahsediyoruz burda:) biz sosyete takımı falan değiliz ki arkadaş cebimizde birkaç numarayla dolaşalım..daha o uzaylı çağa ulaşmamışız henüz..bizde o lüks ne gezer?..okula bile hâlâ yayan gidip geliyoruz..bu ağamız da bi numarayı beğenmemiş kalkmış bir de utanmadan ikinci numarayı istiyor benden..vay namussuz! vay şerefsiz!:)

tabi ben o heyecanla ezbere bi numara söyledim. aklımda iki numara biliyorum zaten..biri yine bizim telefon, öteki de dilo'ların..zaten biran önce de bu geveze heriften kurtulmak istiyorum..vır vır vır başımın etini yedi hıyar!..

tabi alışlageldik hoş beş sohbetten sonra 'tanıştığımıza memnun oldum'.. -ben de ..'hoşçakalın!' -hoşçakalın!- sözleriyle ahizeyi kapattım. kapatır kapatmaz kaynar sular başımdan aşağı döküldü 'eyvah!' dedim 'ayvayı yedim!'..evin içinde dört dönüyorum resmen napıcam napıcam diye. bu kazma şimdi yine arayacak (evet kabul ediyorum malın önde gideniyim de bu keriz farketmiyor mu hiç peki aynı numarayı kağıda not ederken?)..olan oldu bi eşşeklik ettik abi özür dileriz icabında yani...de mi? söyle gitsin işte ne var?

aklımda suçumu hafifletecek bahaneler aramama bile fırsat vermedi bu Ali nazik bey..yemedi içmedi hemen peşine aradı o dakika..oğlum abim kaçmıyor bi yere ya..adamın işi gücü var, akşama da arar konuşurdunuz rahat rahat ya..ne uyuz adamsın!.bi dur ya! bi nefes alalım!.

telefon zırt pırt çalıyor..çalsın! açmicam lan!.sinirlerim tepemde bak valla kalbini kırarım Ali nazik! yok pes etmiyor hırbo! illa ki birileriyle konuşacak! telefonun susacağı da yok açıyorum tabi..o an yer yarılrsa da içine girsem diyorum bi ter basmış beni göreceksin...

"alo iyi günler!"

-iyi günler (ben de sesimi inceltiyorum burda biraz..sekreterlik rolü mü yapsam acaba diye de düşünmek için kısa bi ara veriyorum)

'erdal beyle görüşecektim' (erdal kadar taş düşün kafana emi! bi rahatlık vermedin lan! iyi bari beni tanımadı keriz)

-ııhh şey.. nasıl desem yani?.siz yine aynı kişiyle görüşüyorsunuz ali nazik bey:)

"anlamadım nasıl ? meral hanım??"

- evet benim..meraba tekrar..

'ıııhh..şey..ıııhh şey...ıııhh"

baktım bunun ıhlaması hiç durmuyor araya girip şifonu çektim hemen..ıkına ıkına dokuz doğuracak yoksa..buna noluyorsa artık..

-çok özür dilerim benim hatam..abimin bildiğim başka bi numarası da olmadığı için ezbere yine bizim evin numarasını vermişim size..

"Aaaa ne demek ben özür dilerim farketmem gerekirdi..benim hatam olur böyle şeyler!"

(lan nerden senin hatan oluyor benim hatam işte..ne söyleyeceksen yüzüme söyle karı gibi kıvırtma daa işte..işimiz var sizinle..akşama daha abime hesap vericam)

akşam oluyor abim geliyor..gelecek tabi nereye gidecek?..bir sürü tantana..'sana telefon yasağı koyuyorum bundan böyle kesinlikle ahizeyi kaldırıp yerinden oynatmayacaksın!' diye kesin bir talimat veriyor..haydaaa al işte..işin yoksa bir de bununla uğraş dur..bi diktatörümüz eksikti tam oldu!..

-üstüne para verseniz de bakmam zaten! sekreteriniz miyim lan sizin! (o -lan'ı çıkarın aradan öyle okuyun)..derken böyle uzuyor mevzu..akşama ali nazik beyimiz arıyor tekrar..bu nasıl bir arkadaşsa kendi o güne kadar piyasada hiç yoktu..ne hikmetse adı da hiç düşmedi o gün dilimizden)

bana mütevazilik sergileyip, kibarlıktan kırılan adam artık ne söylüyorsa o taraftan abime, abim de dönüp bu taraftan 'sensin salak oğlum..aynı numarayı yazıyorsun, çeviriyorsun hiç mi jetonun düşmüyor yani?' deyince salak yerine konduğumu da bi güzel anlamış oluyorum..eee ne bekliyordunuz ki meral hanımcım?..

...

sessizlik yine ağır ağır çöktü. karanlık bir sis perdesi duvarın ardındaki. sesler yuvarlandı. kapılar örtüldü sıkı sıkı. bir taş kılı kırk yararcasına yerinden oynadı. yıkılmaya yüz tutmuş duvarlar direndi gururla. bir kadın boğuk bir çırpıntıyı kalbine gömdü yine sessiz. ne bir serzeniş, ne bir kımiltı, ne de sırnaşık bir duygu bıraktı geriye. kalbinin en köhne yerinden bir hüznün geçiyor gibi oldu, o şarkıyı dinlerken. sonra dedi ki: dilini bile anlamadığım bu sözlerin altında neden acı çekiyorum böyle...

"birileri ona ölmedin! diyordu" duygularıyla d.övünürken. müzahir bir yarın olsaydı belki dedi belki yalnızlığım yanındaki şu yastıkta mışıl mışıl uyurdu kendine. hayat işte! hesaplı ve cömert olsaydı zaten etliye sütlüye karışmadan gül gibi geçinir giderdi bizimle. hezimete uğramış hissini veren yine de hakkına razı gelen bu saatlerden de ne beklenir ki?

canım...canımın yarısı! git kendimi bul getir bana. no frost kadına dönüşmeden. ama "kalbiniz sizden daha soğuk" dedi yaşlı ve emektâr bir duvar. boşa kürek çekmiş bir günün daha kuyusunu kazarken.

karanlık...her yer karanlık Aynur! öyle katıksız ve açıkyürekli, öyle cesur ki ve her şeyle yüzleşebilecek kapasitede. 'her aydınlıkta bir gölgenin olduğu' gibi insanın da içinde karanlık bir bulutu vardır illa ki. deliliği, zıtlığı tutan hatta bazen şeytana bile pabucunu ters giydirecek nitelikte olan. ama çoğunluk hele ki gündüzleri içindeki seslere kulak asmaz pek, muhatap olmaz çünkü kendini ele vermekten korkar. aydınlığa gündüz bakınca bir tarafının maskeli ve yalanlarla örtülmüş, perdelenmiş sinsi bi tarafı varmış gibi geliyor gözüme. biraz ürkütücü biraz da mide bulandıran bu görüntüyü biz onlara giydirdik, yoksa aydınlığı ve karanlığı birbirine düşman eden beyaz ve siyahın bir suçu yok. içimizdeki bu boş devinim hergün katlanıp çoğalırken; bir tarafımızın teslimkâr, yenik ve zayıf oluşuna karşılık diğer parçamızın dikbaşlı ve asi oluşuna şaşkınlıkla bakıyorum. karanlık! her şeyi içinde esir tutan h.içsellik! insan bazen düşündükçe gerçekten kafayı üşetecek gibi oluyor. toplum bireylerinin gitgide birbirlerinden kopup hayattan ve gerçeklerden uzaklaşması, kendi yarattıkları iç dünyasında kendileriyle hesaplaşması ve sorularına bazen de mantıklı cevaplar bulamaması; iyice her şeyin çığırından çıkmasına ve zor bela ayakta tutulmaya çalışılan bir takım dengelerin de alt üst olmasına yetebiliyor. nasıl ki düşünceyi harekete geçirmek için bir kıvılcım gerekiyorsa bazen, bu yeri sallantılı bozuk döngüde de delirmek için bir söz yetebiliyor insana bazen. gel gör ki insanın uyuşuk bedeni anca kendi kalabalığına, kendi gürültüsüne odaklanır. bense bütün siyah tonları giyinmişim. günden güne vurgusunu yitiren sesim ve kimsesizliğimle bu dünyayı sırtımda taşıyorum sanki. yanlış hatırlamıyorsam çocukken dünya daha güzel bir yer miydi neydi, öyle aklımda kalmış. şimdi içini dolduramadığım boşluğumla kafa kafaya gidiyor dünya. konuşmaksa dilimin yuvasında yine aynı zehir. aynı uçurum aşkı. sen şimdi bana desen ki 'Gule uyan! orda sabahtır!' karanlığı içime gömer koşu koşu gelirim yanına...

p.s: bu sabah uyandım anneme gitmek istedim Aynur, işe falan değil. annemin sıcacık bi dokunuşu olsun. sıcak çorbası sofrada. ama ben ayranlı çorbayı mercimek çorbasından daha çok severim. ocağın dumanı tütsün, babam da çay demlesin ben onları doya doya seyredim.sanki kaç bin kilometrelik asfaltlı yolların taşlarını boğazıma tek tek dizmişler yutkunamıyorum Aynur. çift battaniyeye sarılıp uyumak istiyorum. en iyisi uyumak...gözlerim düşüyor hem uyukum var hem de boynumun altında taş kesilen bu yastık...

p.s: binadan biri taşınıyor...merdiven boşluklarına gürültülerini-sesini asıp giden insanlar...birkaç güne kalmaz matkapla delinecek duvarların kayıtsızlığına ya da kendi çöküşümüze-çürümemize benzer duygulara tanıklık edeceğimiz muhtemelen...şimdi de biri çaldığı ıslıkla sessizliğimi bölmeye çalışıyor...çıkardıkları gürültüye bakılırsa yere sağlam basanlardan olmalılar...sırtında kim bilir kaç kilo ağırlık...kuş tüyü hafifliğini kim kaybetmiş ki biz de bulalım...beni oturduğum yerden şimdi bir vinç gelse kaldıramaz örneğin...o derece çakılmış vaziyetteyim...öyle bir ağırlık...boş vermişlik...sorma gitsin...

Sartre'nin 'bulantı'sını aratmayacak derecede bi ruh hali...insanın gözle görülür bir varlıkla değil de; böyle kendi iç sesini karşı sandalyeye oturtup konuşması ya da boğum boğum can çekişip inlemesi ve o sesi, gürültüyü sonra kökünden budamasına ne demeli peki...yazarın burda birkaç virajlı yoldan sonra trampole yuvarlandığını görüyoruz...

...

eskiden Üsküdar'a doğru minibüs-otobüsle giderken bir mezarlık gelirdi hep...(evet tam yazmaya başladım matkap sesleri yükselmeye başladı aşağıdan...) O mezarlığın yola bakan cephesindeki sıralı bütün mermerlerin üstündeki isimleri içimden tekrar ederdim...bir de doğum ve ölüm tarihlerini hesaplayıp 'yazık daha çok gençmiş' dediklerim de olurdu (şimdi de çekiçle duvara bi şeyler çakılıyor...bir matkabın hakkından gelemediğini tahta bi çekice hercules pazılarıyla sarılıp duvarı halt etme isteğini uyandıran duygulara hakimim şu an:)

aslında araya böyle gereksiz şeyleri doldurup yine gereksiz bulduğum cenaze merasimlerini öne sarma derdindeyimdir belki...en son iki günlük İstanbul gezimde Sarıgazi'deki aile mezarlığını ziyaret ettik annemle...seneler sonra o eski alışkanlığımı üstümden atamadığımı farkettilim...yine isimlere gözüm takıldı...bir aile fertlerinden altı-yedi kişinin yan yana çarpık pozisyonlarda -yer darlığından ötürü olsa gerek- soğuk mermerlerin örttüğü, çiçeklerin solduğu; güneşin ve oksijenin topraktan öteye geçemediği ince bir çizgiyle yeryüzünden ve bizden ayrıldıkları o kireçli topraklar...

sanırsın ki Yusuf hâlâ orda yirmi yaşında. yine öyle durgun, öyle mazlum. yine öyle başı öne eğik, eli- kolu- dili bağlı...yanındaki babaannem ise seksenin üstünde vardır şimdi...bir kişilik daha yer kalmış orda...onu da zaten amcam satın almış...öleceği günü bekliyor... tövbe tövbe!..oysa onların aralarında uzanmayı en çok ben isterdim...sevdiğim iki güzel insan...neden bana sorulmuyor?...evet törenlerden, merasimlerden hoşlanmam...sadece ölüm yıldönümlerinde veya bayramdan bayrama hatırlanmış olmak en son isteyeceğim şey...ama toprağı şimdiden neden işgal ediyorsunuz?...hem sonra ölünce beni ne yapacaksınız?...organlarımı zaten bağışlamayı düşünüyorum...yarı vücudumu örtecek bir karış toprağa da boşu boşuna bi ton para ödeyeceksiniz...mantık işi mi yani?..

Talat on beş yaşındaydı...Bayram da on sekiz...büyük ihtimalle ailesini bir dahaki bayramda görecekti ve harçlık yerine bi fatiha ile gönlü hoş tutulacaktı...

annem 'hadi meral hepsinin hayrına bi fatiha oku! biraz da su dök!' dedi...gelenek ve adetlerini yine elime yüzüme bulaştıracaklardı...öyle de oldu...içimden dedim 'boşver!..yusuf da severdi dua okumayı!'

elimizde avucumuzda sadece bir şişe su ile, bir de dişlerimin arasında mermerden mermere ıslatıp durduğum fatiha süresi vardı...oysa ben sana gülüm neler neler anlatacaktım...hepsi içimdeki mezara isimsiz kazıldı...

...

bir takım uğultular var kafamda...isimsiz-cisimsiz...elle tutulamayan...bi şekle bürünmeden bi bulut parçası gibi çabucak dağılan bi duman kitlesi...evet belki böyle açıklayabilirim bu kusurumu...tıpkı 'ben' pozisyonundayken durduk yere 'biz'i düşünüp izaya getirmeye çalıştığım cümleleri bi çatı altında topladığım gibi...teorikte bu düşünce aktifken, pratikte haddinden fazla pasif duruyor oysa... 'yok istemem kalsın' dersiniz anlarım sizi arkadaşlar...

aslında buraya gelirken bunları yazma gücümün çok çok uzağındaydım...bi köprü'nün adı geçti ve ben atlamaya müsait mi değil mi ona bakmaya geldim...ilginç ama bunu düşünmedim demek bu yazıya ihanet olur...

evet doğaya açısı, manzarası gayet güzel...atlamadan önce yanınıza bi kurşun kalemle -hem havaya çabuk uçar onlar hem de notunuz gideceği yere daha erken ulaşır...yoo hayır yalan söyledim...okunmadan silinsin istiyorum her şey!- koparımlık o küçük not kağıtlarından alın ve titreyen diliniz ve ellerinizle üstüne; bizden ayrılmadan önceki son isteklerinizin ve gerçekleştirmeye fırsat bulamadığınız düşlerinizin bi listesini çıkarın...noktasız ve virgülsüz...cümle yapısı eylemden ve yüklemden yoksun olan...altı üstü, havaya kuru sıkılan bi cümleden ibaret...oysa en güzel ya avcunun içinde sıkılır bi cümle ya da otuz iki dişinin arasında hezimete uğrar...biz hayata zaten ordan bir sıfır yenik başlarız...evet yanlış duymadınız...yine biz mösyö...hep bu bizim başının altından çıkıyor içi kuru boş hayaller...

düşünmeye zorlayan bir tutum sergiliyor tepemdeki bulutlar...oysa Roquentin gibi aynanın karşısına geçmiş ve "duvarda beyaz bir delik var...ayna bu...bir tuzak...bu tuzağa düşeceğim, biliyorum...düştüm işte...aynada gri bir şey beliriyor...yaklaşıp bakıyorum, kurtaramıyorum kendimi." derken saçlarımdaki bitleri ayıklıyordum o sıra..."gördüğüm bu yüzden, hiçbir şey anlamıyorum...başkalarının yüzleri bir anlam taşıyor...benimki öyle değil." dedi ve çaktı gitti sonra...halası Bigeois küçükken ona şöyle dermiş: "uzun zaman aynaya bakarsan, orada bir maymun görürsün."

evet şu sinsi aynanın karşısına geçip size sayfalar dolusu kalabalık cümleler kurabilirim...ama o zaman bi maymun değil, sahasını tehlikede sanan vahşi bir gorile dönüşebilirim...oysa gorilleri ne çok, ne çoook severim mösyö...

uçmaya müsait bi yerde beni indirin...

...

bazen karanlık uzun bir tünelde aydınlığa hiç kavuşamayacağını düşünür insan...oysa göz açıp kapayana dek çabuk

katedilir o mesafe...inanma açlığı zaman zaman kıvrandığımız durum...genelde insan kafasının içinde iki kişiyle sürekli didişme halindedir...iki ters düşünce veya iki ayrı yola sapıldığında...biri seslenir: beni takip et!..diğeri yakasından çekiştirir hayır ona uyma! benimle geleceksin!..aslında bu emir kipleri uykudayken bile aktiftir kulağını tırmalayıp dururlar...biri yap! diye diretirken öteki yoluna mayınlar döşemektir...akla şu soru geliyor bazen: korktuğun için mi yoksa inandığın için mi ibadet ediyorsun...sevap işlemek için mi yoksa günahlarından arınmak için mi?..hangisi?..

eskiden hatırlıyorum mesela deli gibi Tanrı'yı arıyordum her yerde...o kadar çok şekil resim çiziyordum ki kafamda...oysa ta baştan 'hiçbiri'ne çıkan bir levha asılıydı karşımda..."onun eşi benzeri yoktur tektir!..cinsiyeti yoktur...onu nasıl hayal edersen et hiçbiri değildir v.s...açıkçası çocukluktan bilinçaltımıza böyle yerleştirilmesi beni ondan daha çok uzaklaştırdı zamanla sanki...çünkü onu düşündüğüm yerde cümlelerin sonu hep aynı noktayla sonlanıyordu...öyle düşünme sakın günahdır!..yine burdada geri adım atma-çekilme söz konusu...peki burdan da şunu çıkartabilir miyiz?..sana söyleneni yap! nedenini-niçinini sorma! O'na sadece inan!..

ama içimde onu ayrı tuttuğum bi sığınak var, ona ordan sesleniyorum...ona orda tapıyorum...ne bi camide olmam gerekiyor ne de seccadenin üstünde...bazen duayla bazen isyanla bazen de sadece dertleşmek ve rahatlamak için...beni duyuyor mu bilmiyorum...bazen de bi işaret gönder diyorum...geçenlerde neydi hatırlamıyorum ama çok sevdiğim bişeydi ve ne dedim biliyor musun 'sen burdasın işte beni duydun...beni yalnız bırakmadığın için sana çok ama çok teşekkür ederim ya Hızır!'...bazen de onu böyle çağırıyorum...tanrı ile kul arasında geçen bir diyalogda hangi adla, hangi dille seslenmemin bi önemi var mı? ..tıpkı adının baş harfini küçük yazınca da küçülemeyeceği gibi...dedim ya...dar uzun patikalı yollar bunlar...yalın ayak dolaşmalı ya da üryan...

...

yine haleti ruhiyesi bozuk bir akşam...beş on cent ufak para gibi harcıyorum ruhumu parça parça...her gün aynı saate kurulu rakamların birbiriyle çiftleşecek oluşları sinirime dokunuyor...onların mahremlerini örtmek için mi yoksa üstü açık kalmış müstehcen yerlerine denk gelmemek için mi bilmiyorum günleri her gün beş on dakika geriye sarıyorum...aramızdaki mesafe gitgide artıyor...hep aynı saçma sapan şeyler oluyor...katran karası saçlarım lanet olası zifiri karanlığın köşeye kısırlanmış dar bir sokağında; ziftli yolun laçkalaşmış cıvık yüzüyle oynaşır duruyor...annem ise yine sızlanıp duruyor...babamınsa sadece gölgesi asılı rutubetli duvarda...muhtelif organik sayılabilecek hiçbir sağlam organım yok ama ısrarla kanlı yerlere organ nakli derdindeyim...şahsen hiçbiriyle bi kan bağımlı yok ama bu; bi yerlerimde tembel tembel pıhtılaşır tıkanan kanın damardan şırıngayla çekilmemesi anlamına da gelmiyor. sadece iki parlak yüzünün bileylemeden masaya konduğu kör sakat bir bıçakla da ucundan derime ufak bi çizik atsalar da razıyım. nedense rahatlayacakmışım gibi yoğun bi his var içimde...

kilisenin pazar günkü ayinini andıran alarm uzun uzadıya çalıyor...aynı rakamlarla birbirimizi selamlıyoruz her sabah...yastığın çiçekli desenlerini yüzümde bulmak için aynada kendimi inceliyorum dakikalarca...ne gelen olacak ne giden...dümdüz bi havalimanı görüntüsünü veren göğüslerimde bütün gün kaç uçak inip kalkıyor kaç insan tepiniyor üstünde bilmiyorum...farkında değilim gözlerimi o kalabalıkta düşürmüş olmalıyım...şimdi kimin elini kavrayacağım merak konusu...ama siz yine de büzüşmüş yüz hatlarımda rahatlıkla buz pateni yapabilirsiniz...bi sakıncası yok...hem bütçenize daha uygun...zaten derin dondurucular haddinden fazla insanla dolu...bazıları kabullenip ruhunu teslim etmek istemiyor yukarıya o kadar...gökyüzü deseniz sürekli meşgul...hatları düşürmek, etrafı ağaçlarla-çiçeklerle kaplı geniş ve ferah bi mezarı cennette kendine ayırmak kadar zor...bu tür hacetler için de önceden randevu almak gerekiyormuş zaten...şimdi yaşlı neneler dedeler elindeki bastona güvenip önleri zorlayacaklar ama nafile...sağ açıktaki yeterince boşluk vardı oysa görmediler şanslarına tükürsünler...onun dışında olağanüstü bi hal- durum yok aşağıda...

bi otobüs tıka basa kalkmaya and içmiş gibi yine insanları üst üste bindiriyor...sapıklar artış gösterirken genç bir kız kendine taciz eden adamı sıcağı sıcağına cebinden gizli kameraya çekip sosyal ağlarda aşağılık herifi deşifre ediyor...başka bi yerde bi tren ağır aksak rayların üstünde sürtüyor...saçlarımı arkadan topuz yapmışım bu sefer...aralarındaki kırıklıklar daha iyi ört- bas ediliyor böylece...ama aramızdaki uçurum sema moritz'in hasret şarkısındaki gibi gergin ve ateşli...

"yeryüzünün lanetlileri" arasında olmaya devam ediyorum... bazen de Alice gibi dünleri olmayan günlere mahkûmum...

...

alarmı kurdum...sabah aynadaki yüzümde rötartlı yolcuları geçireceğim yine...kapıda gülenç Hans'ımla karşılaşacağım...bana selam verecek...ayak üstü iki üç cümlenin hatrını soracağız...

p.s: biz taşındık Aynur...içi dışı korkuyla törpülenmiş yıkık, dökük o virane evde değiliz artık. Hans'ı maalesef göremiyorum...herkes gibi eski bir taş binadan çıkıp, başka bir taş binaya taşındık..karşı kolonlarla konuşuyorum bazen...laf aramızda onların da ağzı sıkı ve sırdaş...daha ne istiyim ki...

ama sen yoksun gülüm...gülen nazım...seni o kadar özledim ki...

Pazar'ın Bisküvili Piramit Hastası

Yağmurlu bir pazar günü. İster istemez bu içine kapanık boğuk günü evde kalmış kız kurularına benzetiyorum. Elimiz kolumuz bağlı bizi rehin tutuyor...hele ki sisli pusluysa; ağırdan alıp çışeliyorsa ve camları o tiz sesiyle tır'tıklayıp duruyorsa. Gökten yağın bu mübarek zerrecikleri de kapana kısırılmış farelere benzetiyorum. Nasıl'sa ucundan azıcık kemirir evin yolunu tutarım, hem hanıma hem de çoluk çocuğa üç beş kıştır da köşesinden koparır götürürüm diyerek; kancada asılı duran peynirin kokusunu alınca güvenli güzergâhını-sahasını hemen terketmiş, o bücür ayağıyla tıptış tıptış tuzağa gidip kör bıçağın altına kelleyi uzatmış, kendi eliyle kendi hazin sonunu hazırladığının bile farkına varmadan ölüme koşulsuzca zil taka taka böyle güle oynaya gitmiş, yuvasını durduk yerde bozguna uğratmış, arkasında da böyle cıyak cıyak viyaklayıp duran gözü yaşlı yavrularla, dul birini bırakmış işte. Bu yağmurcuklar da sanki yememiş içmemiş, gökyüzünün karnını tıpkı peynir gözeneklerine yakışır bir üslupla yarararak delik deşik etmiş bakar mısınız! Tipe bak tipe! Bir mahalle bekçisi edasıyla elini kolunu sallaya sallaya, ıslık çala çala, teker teker üstümüze saydırıyorlar şimdi.

Uykumun da beni böyle esir aldığı yatalak bir gün. On biri on bir gece uyandım, rakamlar bile zar tutmuş bu kadar olur zaar! Ama iyi uyumuşum, hafta içinin bütün yorgunluğunu bu bir gecede sanki üstümden atıp kurtulmuşum duygusunu bana hissettirişine de bir itirazım yok açıkçası; başımın ağırmayışına da hayret ederek gözlerim dışarıya kayıyor. Mevsimler de şaşırıyor. Bir hafta öncesinde kar yağarken, iki gün sonra da güneş açabiliyor fütursuzca. Dengeler iyice bozuldu. Bugün de fazlalıklarından kurtulmak istiyor gökyüzü. Islak ıslak, yapış yapış yağıyor işte kederli yağmurumuz. Herkesin ortakça kullanıp, aralarında güven problemi olmadan paylaşım böldüğü yine de zimmetine geçirmek istemediği o küflü nem. Güneşin hiç açmayacağını; bulutların deplasmanda birbirine kenetlenip, rakiplerini yakın tuttıkları sıkı markajdan ve on bir adamla defanslarına geri çekilip kalelerini korumaya çalışmalarından anlıyorum. Yeryüzünün kuralları orda da geçerli demek. Hava tahminlerinde artık uzmanlaşım sayılır.

Pazar günlerini azıcık sevdiren bir şey varsa o da kesintisiz uyumuş ve ardı arkası kesilmeyen rüyaları peş peşe görmüş olmamdır. Hatırlıyor olmak da ayrı bir mutluluk...

Burası neresi bilmiyorum ama insanlar topluca benim rüyamın içinde canhıraş kaçışıp duruyorlar bi yerlere. Tahminimce sekiz on yaşlarında olan bir kız annesine yalvarıyor: 'anne çok yoruldu uyumak istiyorum artık!' diyor. Bir ev ya da dükkan görüntü tam net değil belleğimde ama binanın sahibi olsa gerek orta yaşlı ve hafif göbekli bir adam eliyle bir noktayı işaret edip 'geçin geçin' diyerek dışardaki sediri gösteriyor kadınla kızına.,Sanki önceden biliyorlarmış gibi acil durumlar için yünlü bir yatak ve kalın bir yorgan, çift kişilik uzunca da bir yastık orda öylece yerde boylu boyunca hazır duruyor. Bunlar bizim eski yorgan ve yastıklarımıza çok benziyor, annemin çeyizinden kalma hani şu göz nuru çiçek işlemeli olanlardan. O yastıkta içimi gıdıklayan bir şeyler var. Aslında çok şey var da işime gelmiyor şimdi hepsini sağa sola döküp tek tek saçmak! O yastıkta gizli akıttığım göz yaşlarım mı demezsiniz yoksa üstüme sinip yapışan sinir bozucu iç çekmelerim mi? Hele hele yakamdan hiç düşmeyen şu içi boş hayallerime ne demeli? Gün geçtikçe bunların çapı da gitgide genişleyiverir, hatta üst üste yığılınca öyle bir hale dönüşürlerdi ki; üstümden iğreti gibi duran şeyi zamanla kendim de tanıyamaz ve büsbütün kocamış bir kıza dönüşürlerdi.

Bu kız da bulduğu yere hemen çörekleniyor, yorganı üstüne çekiyor, aylardır uykuya hasret kalmış sanki...Annesi de yanına kaykılıyor sığabildiği kadar, etine dolgun bir kadın olduğunu anlıyorum; yorganın tümseğini karnının bi yerinden dışarı doğru fırladığını görünce. Rüyama müdahale edemiyorum yoksa onları da alır her tarafı yüksek duvarlarla örölü malikâneye götürürdüm. Köstebek gibi seyrediyorum olup biteni yeraltındaki zavallı dünyamdan. Gerekecekçe de başımı çıkarmıyorum dışarı. Bir gece yarısı rahatımı bozup hava almaya çıkmışsam ya içime bir kurt düşmüştür ya da ben kurt gibi acıkmışım muhterem! Ben istemez miydim bi pamuk prenses olmayı ya da bi kül kedisi? Gerçekten ister miydim? ondan da emin değilim ya! Hani onlara da az çektirmedik muhterem. Kitap sayfalarında sürüm süründü bu kızcağızlar...Mutlu sona erebilmek için onların başlarına gelmeyen kalmadı, bizim de ağzımız na böyle açık kaldı. Açlık da insanı böyle duygusallaştırıyorsa bu çulsuz duvarlar n'aapsın peki?

Bu insanlar niye korkmuşlar böyle? niye evini terk etmişler? bilmiyorum ama tahminlerim bir savaşın çıktığı yönünde kesinlik kazanıyor. Başka bir kadın koşu koşu geliyor, yerde yatan anneye 'kaysana biraz, ben de uzanim yanınıza!' diyor. Görünürde başka bir yatak yok kadın da nefes nefese ve yorgun düşmüş haliyle. Kim bilir kaç saattir evden ırak yollara düşmüşler?

Yerdeki kadın pek hoş karşılamıyor ötekini 'nereye kayım be! görmüyor musun yer yok burda!' diyor. Oysa ben görüyorum, kadın da görüyor. Az da olsa, tıksı tıksı da olsa başını koyabileceği bi yer var orda halbuki diyorum. 'İnsanlar hep böyle bencil olur zaten!' diyorum, 'sadece kendisini düşünür, kendini sağlama alır, yeri geldi mi bir yabancıya kol kanat açmaz böyle!'. Ben görüyordum, kadın da bunu görüyordu ve insanlar çil yavrusu gibi sağa sola dağılmaya devam ediyordu.

Elimden bir şey gelmeyince'yi yazarken ne kolay bir bahanenin arkasına sığınmak deyip uzaklaştım olay mahallinden. Huzursuzdum, gördüğüm manzara karşısında adeta put kesilmişti her tarafım...

Sonra denizin olduğu bir limanda buldum kendimi. Huzurun az da olsa hissedildiği bir yerdi burası. Vapur iskeleye yanaşır yanaşmaz kadının teki koşar adım indi. Burdan bakınca sevimli hoş bir bayan diyebilirim. Diz altı siyah düz bir kalem etek giymiş arkası yırtmaçlı, üstünde açık renkli bir bluz var ve mevsimine uygunca da bir hırka giymiş. Kaşları kalem gibi kalın ve düzgün, gözleri eşek gözü diyebileceğim büyüklükte iri ve güzel, dudakları dolgun ve hafif makyajlı. Dedim ya! Akça pakça güzel bir bayan! Boyu biraz kısa yalnız. Ayakkabıları dikkatimi çekiyor. Yürüyüşünden ve zerafetinden belli, bu ayaklar tango'ya kaç kez ayak uydurdu, ritmini tuttu. Bana öyle geliyor sanki...Topukları sağlam basıyor yere ve kendinden oldukça emin.

Kıyırık bir köşede; sandalyenin üstünde oturan bir adama doğru kadın koşarak geldi boynuna sarıldı. Ayrık otu gibi dağınık serpilmiş bıyıklarının altında zarzor seçilebilen o dudağının ucuna hafif bir öpücük kondurdu, sonra kemerli burnuna bir öpücük, sonra yine adamın gürbüz bıyıklarına etli dolgun dudaklarıyla cüretkârca asılıp tutundu kadıncağız. Kısa bi süre öyle baş başa kaldılar ama adam taş gibi tepkisiz diyeceğim türden...ne karşılık veriyor, ne tutkuyla öpüyor, ne sarılıyor ne de yerinden kalkıyor. Sandalyeye çakılı vaziyette ve buz kesmiş donuk ifadesini ta burdan seçebiliyorum. Duygudan yoksun olduğu kadar bütün hayatının acılı ve toplu geçmişini hepsini birden kendinde toplayan hüznü bakışları da gözümde kayıyor.

Sonra baktım kadın var gücüyle adamın bıyıklarına yapıştı, sanki bi yara bandını kıllı bir bölgeden hızlıca çekip koparırcasına köşesinden tuttuğu gibi çekip çıkardı. Anaaa! meğer adamın bıyıkları takmaymış! Ben anlıyordum zaten bu adamın bıyıklarında bi haller olduğunu. Bıyık var bıyık var yani ama nasıl anlatsam bu bıyık öyle böyle değil, bizim Paso amcanın pos bıyıklarına on çekecek cinsten karma karışık...güya adam o cengâver bıyıklarının altında kendi benliğini saklamaya çalışıyor. Ama bunu yaparken daha çok göze batıyor sanki. Bende de bu kadar bıyık olsaydı başıma bela olurdu heralde! diyorum.

O anda bütün ince hatlarıyla adamın yüzü gözümde beliriverdi işte...Alnında yıllara meydan okumuş derince çizgiler mevcut. Sol kaşının hemen üstünde bıçak darbelerini andıran on santimlik izlere rastlıyorum. Gözleri hâlâ öyle donuk ve ifadesiz diyeceğim ama tam anlamıyla öyle de değil. Aksine insanın kanını donduracak cinsten üzücü bir şeyler yaşamış, görmüş geçirmiş birine benziyor. Hem sanki yaşayan bir ölü, hem de her ne yaşadysa onu bi türlü öldürememiş o da öyle tepkisizlikle hissizlik arasında bocalayıp durmuş kendince. Bu heybetli görüntüsünün altında onu ezip geçen bi kalp ağrısı seziyorum ama ne olduğu konusunda kararsızım. Sandalyeye böyle ısrarla oturup kalmasını, artık bu dünyada hiçbir şeyin onu şaşırtmayacağına ve hayatının geri kalan kısmında da doğru dürüst görebileceği ya da elle tutulur bir şeylerin kalmayışına bağlıyorum.

Kadınlardan sonra bu adam da dengemi bozuyor. En iyisi burdan da uzaklaşmalı biran evvel. Tepelik bi yere düşünüyorum bu seferde rüyamda. İlk etapta kuş uçmaz, kervan geçmez gerilim dolu bir korku filminin sahnesinden çıkmış gibi hissediyorum kendimi. Baya baya ıpsız buralar...bir Allah'ın kulu yok etrafımda! Sonra abim mi desem yoksa amcaoğlu mu ya da aynı anda hem o hem o, ikisinin iç içe geçtiği ilginç bi durumla karşı karşıyayım. Çok fazla tiradımızın olmadığı bir oyunun içinde buluyoruz kendimizi...

Elinde bir walkman. Abuzer sesini kaydetmiş türkü söylüyor. Abimi bu denli ağlattığına göre acıklı bir türkü olmalı. Allah'ım bu kadarı da fazla artık! Abuzer kim türkü söylemek kim? Hayatta en son canlı Abuzer kalsa yine türkü mürkü söylemez, istese de söyleyemez zaten. Güya Abuzer de dertlenmiş sesini kaydedecek kadar içerlemiş birilerine. Hadi hayırlısı! derken bu sefer de Abuzer'i dört arkadaşıyla sandal keyfi yaparken yakalıyorum. Deniz çamurlu, oldukça kabarık ve dalgalı. Alabora olacaklar nerdeyse ama bizimkilerin keyfine diyecek yok, bir yandan da bizimki ızgara maşasını elinde sallayıp duruyor. Oh! diyorum ne güzel hiç değilse burda keyfi yerinde!

Rüyadan rüyaya savrulup dururken on yaş yaşlanmışımdır kesin. Bir film seyretmiş kadar oldum nerdeyse...sanki bütün repliklerimi bir başıma oynadım, bir başıma da kayboldum o yaban ellerde. Sanrı ve sorgularla allı pullu; histerik çirpinişlerimle da süsleyip iyice aksiyon kattım üstüne...

"Yüzümde çok uzun süren bir acıdan kurtulmuş olmanın rahatlığı vardı" yalnız...

katır kutur sesler

Daha önce bir yerde okumuştum. Kadının biri evcil hayvan olarak piton besliyormuş dört duvar arasında ve konforlu yatağında her gece yılanıyla beraber uyumaktan hiç şikâyetçi değilmiş. Başta her şey yolunda gitmiş, sakıncalı bi durum yokmuş ortada...ta ki pitonu iştahtan kesilip yemeyi bırakana kadar...ister istemez şüphelenmiş kadıncağız, kolundan tuttuğu gibi alıp veterinerine götürmüş. Veteriner de sormuş kadına: "yatağında mı yatırılıyorsun pitonu?", "evet" demiş kadın "bizim ayırımız gayrımız yoktur doktor bey!..."peki sana sarılırcasına sokuluyor mu?", "evet!"...etini çekiştirip sıkıyo mu kız seni doğru söyle? sulanıyo mu sana puşt? Eee koynunda yılan beslersen olacağı buydu işte! yoksa hayvan senin vücut ölçülerini n'aapsın?

"Veteriner de kadına; vücudunu her çevrelediğinde bir sonraki avını nasıl sindireceğini hesap eden pitonun, midesini boş bırakmak için uzun zamandır yemek yemediğini söylemiş. Vay canına uyanığa bak sen! Piton yavaş yavaş kadını yemeye hazırlanıyormuş" meğer...

...

Ailece köyümüze gittiğimizde altı yedi yaşlarında ya vardım ya yoktum. O zamana değin yılan hiç görmemiştim. Teyzemle yünlü yer döşeginde beraber yatıyorduk. Uyandığımda tavanda bir şeyin kıvrılıp süründüğünü gördüm 'aaa teyze bak orda ne var!' dememle teyzemin derin uykusundan uyanıp çığılığı basması bir oldu. Sesini duyan herkes yüreği ağzında yanımızda bitivermişti. Dayım bir sopayı uzatıp çekip almıştı onu ordan, tehlike geçmişti ama teyzemin beti benzi atmıştı, yüzü hâlâ solgundu. Teyzem tam panik atak bi tip, pimpirikli ve evhamlı, -hâlâ da öyledir- cesaret namına eser yok kadında! Bir mezronun bile hakkından zor geleceği cüssesine bakınca fil gibi kadın maşallah! yeri göğü inletir diyosun ama yok içinde bi tavşan yatıyor maalesef. Bir anneme bakıyorum bir de ona...nerdeee? Annemin sadece çöp vücudu bile yalınayak yürüse karşı dağlar nasibini alır bundan. Kiloyla da bir alâkası yok. Annem stabil ve her durumda dimdik ayakta durabiliyor. Kolay kolay yıkılmaz, eğilip bükülmez. Kadın eski toprak! Her neyse hepsi aynı olacak değil ya! Bazıları aslan, bazıları kuzu işte. Neticede ben de aslan parçası bir annenin süt kuzusuyum.

Tabi taaa İstanbul'dan kalkıp memleketin diğer bir ucuna gelen bizi el üstünde tutuyorlar, rahat ettirmek için elinden geleni yapıyorlardı. Dağın başındaydık, Allah'ın sanki haritadan silip üstünü çizdiği bir yer...sessiz, sakin. Toz topraktan, dağ taştan ve ahırdaki ineklerden, keçilerden başka dikkatimi çeken bir şey yok. Dedem ağalık döneminden kalma bir alışkanlıkla gelişimizin hayrına; bir gün o davarlardan birini uğrumuza kurban etti gözünü hiç kırpmadan. Bu biraz beni ürkütse de kalabalık bir ailede olduğum için fazla sarsılmadım. O yoksunlukta bile gülüp şakalaşıyorlar ve halinden memnun görünüyorlardı. Ailede en küçüğümüz Fate'nin de bana gösterilen bu ilgiden keyfi kaçmış; kıskanç bakışlarla beni bütün gün süzdüğü yetmiyormuş gibi bir de sofraya başında 'buna yemek vermeyin, aç kalsın!' deyip sinirden kuduruyodu zilli...elinde olsa beni bir kaşık suda boğacak çıta...n'aapım? lakabı öyleydi, abileri, ablaları onu öyle çağırıyordu. sıska cılız bir şeydi zaten. Biz sonra onunla can ciğer kuzu sarması olduk da neyse ki paçayı kurtardık:)

Başka bir gün de dereye indik, bu sefer de küçük bir hayvancağızı solucana benzettim, tabi çapı biraz daha büyüktü ama bu da sürüngenlerden bir çocukcağızdır diyerek, hayatında ilk defa cingıla giden biriymişim ve sanki ilk sefer farklı bir hayvan görüyormuşum gibi şaşkınlıkla 'aaa! bakın solucan!' dedim bu kez de. Dayım 'o solucan değil, yılan!' dedi ve taşları sektirmeye başladı teker teker.

Bir gün de pikniğe gittik. Dayım teyzemleri kızdırmak için daha büyük kalınca bir yılanı atkı gibi boynuna dolamış ve peşlerine vermişti dakikalarca...hiç unutmuyorum. Çok eğlenmiştik. Efendim biz piskopat bir aileyiz...

Köyü çok sevmiştim, günlerin nasıl geçtiğini bile anlamıyorduk. Kadınlar erkenden kalkıp inekleri sağıyor, sazda ekmek pişiriyor, tahta fiçide yoğurdu sallıyor, hiç nefes almadan arı gibi çalışıyorlardı. Çamaşır günleri bile vardı. Konu komşu haftanın bir günü dışarda toplanıp kapısının önünde odunda ateş yakıyor, kazanlarda su kaynatıyor ve büyük teneke leğenlerin içine ayaklarını haldır huldur gelişi güzel daldırıp, ısıttıkları suyla giysileri dövüyordu. Bunu yaparken de sanki bütün streslerini, hıncını o üst baştan çıkarıyorlardı. Bana öyle gelirdi.

Derken günler böyle su gibi akıp geçti dönme vakti geldi çattı. Herkes üzgündü ve ağlıyordu. Bir daha kim bilir ne zaman bir araya gelecektik?

İstanbul'daki derme çatma evimiz de dereye yakın bir yerdedi. Bütün gün çayırdaki bayırda cirit atan bizler ister istemez bazı günler yılanlarla karşılaşırız. Şansa mansa büyümüşüz işte...

Köye girince çıkamadım bi türlü asıl anlatmak istediğim konu başkaydı, onların da hatırası var diyerek uzattım da uzattım.

On sene oluyor, belki daha fazla, sayılarla aram pek iyi değil. En büyük korkuyu o zaman yaşamıştım. Ağva'da bir ev tutmuştuk. Ailece çocuk, annem, babam, abimler, yengemler hurraaa! hep beraber toplandık gittik. Gitmez olaydık! Orası da dağlık, ormanlık bir yermiş meğer. Bir sabah bahçede dört dörtlük sofraya kurulmuş, keyifler tam çakır...sonra da sahile gidecektik ki; elinde demlikle çay dolduran yengemin çok bir etkiyle aniden gözlerinin her iki retinasının yuvalarında devleşip, mum gibi titrek bir sesle 'çabuk içeri kaçın!' deyişini duyduk. Bereket versin ki o adrenalinle çaydanlıkları havaya fırlatıp bir tarafımıza denk getirmedi kendimizi bir hissim eve attık. 'Ay çok kötüyüm! Ayyy çok fenayım! Yılan gördüm yılaan!' dedi kalbi ağzında atan yengem. O hali hiç gözümün önünden gitmez. Annem köyde bu hayvanların arasında büyümüş zaten, görmüş geçirmiş kadın. Babam da güya köydeyken tarlada o kadar ot biçmiş, sırtında taşımış ama gelgelelim ki korkudan dışarı çıkmaya cesaret edemiyor. Cam arkasından dışarıyı gözetliyor sadece. Sonra annem tek başına sofrayı topladı 'siz çıkmayın (zaten kimsenin çıkacağı yok da, hele yılan bi bulunsun, hele bi hesabını soralım sonra düşünürüz ne yapacağımızı...artık darağacına mı asarız yoksa derisini mi soyarız Allah bilir!) dedi ben onu bulur gebertirim! merak etmeyin dedi ve kalınca bir odun parçasıyla kömürlüğe daldı. Kadın korkmuyor, deli cesareti var. Sonra annem yine geldi biz korkaklar sürüsünün yanına 'yok!' dedi 'çıkıyor şerefsiz! odunların arasından kafasını uzatıyor vııı! yine geri çekiyor!' hayvan da uyanık! başına geleceklerinin farkında. Tabi meclis kurulmuş 'n'apalım n'edelim?' kara kara düşünüyorlar ama elle tutulur bi çözüm üretemiyoruz. Abuzer 'biz bu yılanın cinsini bilmiyoruz ki! ne tür bir yılanmış onu bilelim de önce! Isırır mısırsırsa ona göre panzehir versin bari doktor. En doğrusu bir an evvel burdan kalkıp gitmek bence!' diyor. Abim 'ya yok onlar zararsız bi şey yapmaz' diyor büyük abim 'tabi senin tuzun kuru kaynananın evinde rahat rahat yatıyorsun!' diyor. Annem 'siz bana bırakın, onu napar eder kellesini uçururum!' diyor, babam da gülüyor. Benim babam çok güzel güler, ne güzel güler, ne tatlı güler benim babam...

Biz velhasıl çivi gibi mıhlanıp kaldık birkaç gün evde. Masayı terastan alıp, dış kapının önüne taşıdık bu sefer, artık orda kahvaltı edeceğiz. Sonra bir gün yine ne olduğunu anlamadan, ağzımızın tadıyla güzel bir kahvaltı edelim derken paldır küldür çatıdan başımıza bir şeyler düştü. Ben henüz n'olduğunu anlamamışken çocukların yerinden fırladığını gördüm. Kaçış o kaçış! Meğer gökten düşen şeyler de yarasa yavrularıymış! Hayır o kadar hızlı oldu bitti ki her şey! Bi hareketlilik, bi heyecan oldu evet ama ben anlayamadım, kaşla göz arasında tüyüp uçtu gitti hayvanlar! İnsanın amazonlarda bile göremeyeceği soy sop sülale ne varsa toplanıp ayağımıza kadar gelmişler, başımıza üşüşmüşler işe bakar mısınız! Tanrı'm nasıl bir lütuf bu! bir de bunlarla uğraş dur işin yoksa! Hayır yani buraya tatile mi yoksa korku şatosuna mı geldik onu bi anlayabilseydik. Yine yüce divan tartışmaya, kara kara düşünmeye başladı. Haydaaa! Hadi toplanın yine terasa! dediler, biz de takılıp gittik peşlerine...'o yılan yolunu kaybetmiştir de düşmüştür buralara, açta açıkta yavruları vardır, heralde evine dönmüştür artık!' mantığıyla yine pılımızı pırtımızı toplayıp bahçeye taşındık. Bir gün de öyle idare ettik. Ertesi gün yine kahvaltı başında yaylım sere serpe haldeyken, dur dedim ortalığı bir kolaçan edim olağanüstü bi durum var mı? Her şey yolunda mı? Nasıl ki başımı omzumun hizasında sağa çevirdim, nasıl ki yılanın bana doğru süzülüşünü gördüm donup kaldım yerimde. Kıvrıla kıvrıla bir gelişi, dili on karış dışarda bir tıslayışı vardı ki ne yapacağımı şaşırardım! Ya bi dur ya! bi rahat bırak bizi ya! bırak da bi nefes alalım ya! Eh insaf yani nedir senden çektiğimiz...Dün bir, bugün iki...zırt pırt çıkıp geliyosun...n'oluyoruz ya! daha burdayız, kaçmıyoruz bi yere...yine gelirsin...yine hâl hatır sorarsın...olmadı yine kovalarsın!)

Yerimden nasıl kalktım, nasıl kendimi eve attım bilmiyorum. Peltek peltek bir şeyler çıkıyor ağzımdan konuşamıyorum da doğru dürüst, kem küm ediyorum o kadar ki...masaya, sandalyelere çarpa çarpa, sendeleye sendeleye giderken bir de saçma sapan flip flop terliklere ayağım takıldı. Kör olasıca basiretim iyice bağlandı. Ben ki en zararsız kediye köpeğe bile anca hooşşt! diyebilecek kadar yüreğe sahibim, bu kadarı da fazla ama! Daha önce hayatımda böyle korktuğumu, böyle çığlık attığımı hiç hatırlamıyorum.

Bizim meclis yine toplandı tabi, yine beyanatlar havada uçtu ama kesin bir kanaate varılamayınca 'şunun şurasında kaç günümüz kaldı ki! bu hayvanı da en iyisi nüfusumuza falan geçirelim, aileden sayılır, kul hakkıdır, yazıktır günahtır!' gibi teselli sözlerle birkaç gün de kendimizi böyle avutup durduk.

Annem bu! hiç yerinde durur mu? Kafasına koymuş bi kere! Hayvanı bulduğu yerde ezip, pestilini çıkaracak, bizim de gözümüzün içine sokarak 'korkaklar sizi! yılan yılan diye başımın etini yediniz! yılanın canı da bu pörsümüş deri kadarmış işte! alın size yılan!' deyip kafamıza zevkle fırlatmanın planlarını kuruyor heralde...o kadar ileri gider mi kestiremiyor insan...kadın da canından bezdi artık belli mi olur yapar mı yapar valla!..

Çok şükür ölen mölen olmadı bu badirelerden. Kazasız belasız gerilim dolu bi tatil yaşadığımızla kaldık. Hiç değilse bana da malzeme çıktı. Yılan da o günden sonra zaten bi daha uğramaz oldu. Çılgıım eğer hayvanı sağır etmemişse sağ selim kavuşmuştur ormana diye düşünüyorum.

...

"beni çocukken bir fotoğraftan çağırdılar, vardığımda hüzünlü bir genç kadındım."*

p.s: bizim köye çok sonra, bilmiyorum kaç sene sonra yine gittik...artık küçük değildim, büyümüştüm...çocuklar da doğduğumuz yeri görsünler, tanısınlar istedim...hani Paris'e, Madrid'e şuraya buraya gidip boy boy resim çekip hava atıyorlar ya! bizim köy cennet, cennet!..o hava, o doğa, o dağlar...yok böyle bir şey!..görür görmez o dağları, o taşları öpüp koklayasım geldi...Rafting mafting bile yapılıyor bizim memlekette...umarım yıkıp bozmazlar o güzelim doğayı...

m.g

(*) : "işe yarar bir şey" filminden bir replik...

kırık kalpler orkestrası

Fate aradı içi kıpır kıpır "bil bakalım kimi gördüm mero?"

-ooofff ne bilim ben kimi gördün?..

"sesin niye öyle geliyo senin? keyifsizsin sanki her şey yolunda mı?"

-hiiiç! yorgunum...uykusuzum...hiç halim yok! kimi gördün anlatsana?

"Mustafa'yı gördüm seninki, eski okuldan!"

-Aaa gerçekten mi? nerde gördün Musto'yu?

"onların durakta dükkanı vardı ya hani o da ordaydı"

-e benim bildiğim kadarıyla onların marangoz dükkanı vardı hem nerden benimki oluyomuş!

"Yok kız iplik miplik satıyorlardı ya hani! niye sen sevdalı değil miydin ona"

-Hasan'dı kız o! karıştırdın sen...adı konulmamış, uzaktan uzağa seyirlik, yalnızca teneffüslerde gözlerin yanık bir şekilde birbirine baktığı platonik aşkı bizimkisi! seninkinin adı da Hasan'dı ya! o yollarda hasan o yana hasan bu yana az mı çekiştirip durduk onları...

"he ya! hiç değişmemiş kız! aynı duruyor öyle gitgide yakışıklı olmuş! saç sakal o biçim yakıyo kızzz tipsiz! ama biliyosun tutucu dindarlar!"

-saçları çok beyazlamış mı?

"hahahaha! ciddi misin sen? şu anda aklına gelen ilk soru saçları mı yani? çok değil aralarına tek tük serpilmiş biraz...gözlerimi alamadım valla öyle bir baktım ki çocuğa"

- çocuğu mu kalmış! adam kaç yaşına gelmiş kendisi çoluk çocuğa karışmıştır artık!

"valla hiç göstermiyor!"

-sen de öyle öküzün trene baktığı gibi adamı seyretmişsindir Allah bilir!

"ne yalan söyylim baktım valla! insan hiç değişmez mi kız? daha da karizmatik olmuş"

-öyle bi anlatıyosun ki! bari bi resmini çekseydin merak ettim şimdi

"neyse bi dahakine gittiğimde çekerim!"

-kız manyak mısın! şaka yaptım deli mi ne!

"normalde biz hep ordan alıyoruz bi şey lazım olunca ama ona denk gelmiyodum hiç...bu sefer o da ordaydı"

-dünya küçük Fate hiç beklemediğin anda karşına çıkarıverir böyle...

...

biz Hasan'la doğru dürüst hiç konuşamadık aslında...o bi üst katta, bi üst sınıftaydı...teneffüs zili çaldığında özellikle kış aylarında onlardan bi grup, bizden de bi grup öğrenci kapının önünde gırgır şamata takılırdık...bazen gözümüzü birbirimizden alamazdık ama durumumuz sadece bundan ibaretti...bi gün Hasan tebessüm ederek yanıma geldi, gamzeli yanakları nar gibi kızarmış belli bi şeyler söyleyecek bana...benim de kalbim küt küt atıyor ama...ahan da! diyorum bu sefer itiraf edecek Hesso!..bi an yine öyle tatlı tatlı baktık sonra okulun önde gelen ve yan sınıfın ağır abilerinden iki kişi geldi bunu kolundan tuttuğu gibi sağa sola çekiştirip biraz hırpaladılar çocuğu...aklıncı gözdağı veriyolar...

"bizim kıza yan gözle bakarsan oyarız lan gözünü! anadın mı! bir daha o kızın yanına bile yaklaşmayacaksın! yoksa fena olur ona göre ayağını denk al Hasan!"

size ne lan! size ne! ben halimden memnunum size n'oluyo lan abiler! benim de gönlüm var o oğlanda! ben de vurgunum! ben de seviyorum ulan!..diyemiyorum tabi...bi utanmışım bi kızarmışım ki yer yarılrsa da içine girsem diyorum...o derece yani... başımı yere niye eğiyosunuz? durduk yere niye rezil ediyosunuz insanı? nerden sizin kızınız oluyorum? siz kimsiniz be? bu mafya bozuntusu ergenler yüzünden biricik aşkımızdan olacağız iyi mi? zaten bunların okumak gibi bi gayeleri yok ki! işleri güçleri ne? o kadar ki sevenleri ayırıp hırgür çıkarsınlar! vay be! kaderimizde yeşilçam artistleri gibi kavuşamamak da varmış demek!..

zalim Tolstoy bizim bu halimizi görseydi eğer, eminim ki Anna Karenina'yı o puslu günde trenin önüne atmaktan son anda vazgeçer, ibreti alem için kızıl meydanın orta göbeğinde; Aleksî ile Kont Vronski arasında köşeye sıkışıp kalan Anna'yla hepimizi sürüm sürüm süründürürdü valla...hoş onların başına gelenler de pişmiş tavuğun başına gelmemiştir ya neyse!

...

Tanrım! bu utançla okula nasıl gideceğim peki? nasıl arkadaşlarımla yüzüne bakacağım? onlara ne diyeceğim? birkaç gün mecbur kalmadıkça sınıftan dışarı çıkmadım. Ödlek Hasan'ın da gözü iyi korkmuş anlaşılabilir piyasada yok zaten...gel zaman git zaman bi süre daha melül melül bakışıp durduk ama cesaretini toplayıpta yaşamadı bi türlü...diğerlerinin gözü şahin gibi hep tepemizde dolanıp durdu...yine öyle uzaktan uzağa eski kaldığımız yerden

devam ettik...bir de o gıcık olduğum gamzelerinin içine hapsediyordu beni şerefsiz!..

tabi okuldaki sabıkaları da bi hayli kabarık olan abilerimiz bizim Heso'yu geri püskürttükten sonra bu sefer de Orhan'ı başıma musallat ettiler. Allah'tan bu pısrık bi şey çıktı da fazla rahatsızlık vermedi ama en yakın arkadaşı her fırsatta önüme fırlatıp duruyodu çocuğu...ona da acıyodum bi yandan...kendi halinde mazlumdu, bakışları masumdu, gözlerinden kötülük okunmuyodu iyi birine benziyodu.

bir gün dersteyiz...yan sınıfın da dersi boş geçiyor...bizim de matematik dersimiz...Nurdan hocaydı adını yanlış hatırlamıyosam kadın fazlasıyla disiplinli ve otoriter biriydi zaten...derimizin altından bi tüy yere düşse sesi duyulur o derece kuzuların sessizliğine gömülmüş herkes...

gerizekalı bunlar ya! hele bak ya! gel de kafayı üşütme! serseriler çıkmış kapının önünde tiyatro gösterisi yapıyorlar: "Meraaaaa! Orhan seni seviyooooor! duyduk duymadık demeyin! Orhan Meral'e deliler gibi aşırı! Meraaaaa! dışarı çıksana cici kızzz!"

cibilliyetsiz Orhan'ın da kılı kıpırdamıyor pes yani! sanki beyefendiyi uzaydaki başka bi galaksiden numunelik almışlar yanına...kırıla kırıla naz ediyö bi de sersem! sanırsın ki ben külhanbeyi bıçkın bir erkeğim o da çiçeği burnunda taptaze körpecik bi kız! maskara edip maymuna çevirdiler beni yaa!

bi gün teneffüs zili çaldı tuvalete gittim baktım arkamda kıyamet kopuyo...aman Allah'ım bi de ne görim! Orhan'ı dört beş kişi yaka paça tutmuşlar zorla kızlar tuvaletine sokmaya çalışıyorlar. Yazık çocuk ellerinde perperişan! bi yandan da o ciliz vücuduna herkülüs gibi asılıp 'lan manyak mısınız bıraksanıza beni!' deyip direniyor bunlara...harbiden o bi tane piskopat arkadaşı vardı bize yapmadığını bırakmadı puşt!..

bütün bu hengâmeler olurken bizim Hesso da anca tespah sallayıp dursun kapıda!..böyle havanı alırsın sonra işte...

...

okulun son günü...herkes grup halinde toplanmış gezi planları yapıyor...bi yanda Hasan, bi yandan Orhan...bi yanda Cem...bi yanda da abimin arkadaşı olduğunu söyleyen geveze bi tip geldi benimle konuşuyor...anlatıyo da anlatıyo sonunda abimin numarasını istedi ben de başımdan savmak için hiç düşünmeden verdim evin numarasını...o zamanlar cep telefonu falan yok tabi...sonra bi baktım Orhan'la konuşuyor...eyvah! dedim ayvayı yedin kızım!..

nasıl oluyosa Hasan bi fırsatını bulup yanıma geliyor..."biz çamlıca'ya gitcez sen de gelsene bizimle!" diyor...pardon da siz kaç kişisiniz? lan gerizekalı! son günü mü bekler insan! aşkımızdan çöllerde sürünmediğimiz bi kalmış sen bu son günde mi çıkma teklif ediyosun bana?

yine de gönlüme söz geçiremiyorum...çok belli etmesem de ayaklarım yerden kesilmiş havada uçuyorum resmen...bana kalsa koşa koşa gidicam da yanımda Dilo var ona ne hesap vereceğim?

-Dilo kıız!

"hıııı?"

-Çamlıca'ya gidek mi?

"napcaz kız Çamlıca'da"

-hiiiiç! hava güzel kız hadi gel biraz gezip tadını çıkaralım!

"olmaz benim eve gitmem lazım çok işim var"

-hadi beee! kırma beni! kırk yılın başı bi şey istedim senden!

"mero olmaz! evi temizliycam bugün!"

-günler çuvala mı girdi? bugün de temizlemeyiver canım!

"hayır dedim olmaz!"

-vay arkadaş! ulan ne ruhsuz bi kızmışsın sen! dört gözle yolunu beklediğim adam ayağıma kadar gelmiş, 'gel gidelim buralardan!' demiş, aksi gibi senin de ananın aklına tam bugün; eline tozlu bi çalı süpürgesiyle yanına da bi şişe çamaşır suyunu üstüne boca edip kafa bulacağın mikroplu bi kovayı tutuşturmak gelmiş öyle mi? vur bacım vur! sen de vur anasını satim! bu şansına tükürüm! kozmikteki herkes sevgimize karşı mıdır nedir anlamadım ki!

"ne saçmalıyosun yaa! git başımdan!"

-amaaan! gelmezsen gelme be! sana mı yalvarıcam! evde kalmış kız kurusundan ne farkın var ki senin? yürü git kız asabımı bozma! bir an evvel git de evin nostaljik duvarlarıyla beraber assolistliğe soyunup kurtlarını dök rahatlırsın! bakarsın ufkun açılır! içini kemirip duran kocamış kurtların ve bakire bitleriyle sana ömür boyu mutluluklar diliyorum canım! hadi baaaay!

"hasta mıdır nedir? tövbe tövbe!"

"n'oldu geliyo musun?"

...

...

telefon çalıyor yine...bu sefer de konuşmazsa basacağım küfürü! yeter be! bi sapığımız eksikti!

-efendim? alo...alo...alooo!

"Meral...Meral sen misin?"

-evet benim siz kimsiniz?
"benim Orhan!"

Pembe Panjurlu Ev

oysa içi biteviye karanlık...

...

rüya gördüm Yusuf...çocukluğumuzun cıvı cıvı geçtiği o eski evdeydik. Arzu, Atakan, Yeliz, sen ve ben ...O eski halinizle henüz 10-11 yaşlarındaydınız, ben daha yetişkin büyüttüm sizden...bi kısmımız Hediye yengemlerdeydi, bi grup orda bi grup da burda Güllü yengemde...aynı zamanda görüntümüz binanın her yerine dağılmış, asma yaprağının bi kolonun çıkıntısından patlak veren bi dalı gibi her duvarı sarıp sarmalamıştı sanki...bi tarafınız kapıları gümletip çarparak gizli sığınaklarınıza koşacak kadar telaşlı, bi tarafınız da her pencereden başınızı dışarı uzatıp sokaktan geçenleri selamlayıp bağına basacak kadar içi kıpır kıpırdı.

Temur amcam, Güllü yengem ve İsmail amcam sephanın etrafında toplanmış okey oynuyorlar. Atakan o şirin sevimli haliyle -palmiye ağaçlarının sıcak bahar renklerini üstünde toplamış, sanki Miami'nin sırtını o meşhur turkuaz rengine verdiği plajında yeni güneşlenip gelmiş bi turistmiş gibi- yanıma gelip konuşuyor benimle. Sonra sana bakıp sarılıyorum. Sana bakmak niye böyle bana acı veriyor Yusuf? Ölü derisini üstünden atmaya çalışan büzüşmüş boynuna bi buse kondurup bi elimle de sırtını sıvazlıyorum...öbür elimi ise nereye koyacağımı bilemiyorum doğrusu! 'Ahhh!' diyorsun elinle karnını ovuşturup. "iyi misin sen?" diyorum "iyiyim iyi önemli değil geçer!" diyosun. "Yok!" diyorum "sen sanki tam iyileşmemişsin Yusuf!".

Ahh ki ne ah! içimi dağılayan o mahsun gözlerin yine çok uzaklara dalmış ve ruhun çoktan bu dünyayı terk edip gitmiş bile. Ah Yusuf ahh! seni son bi kez gülerken görseydim! mutlu bi resmini çerçeveletip şu karşımdaki nemli duvara asınca seninle her gün öleydim! akşamları elinden hiç düşürmediğin kadife işlemeli Kuran'a dokununca yaralarının iyileşeceğine bizi de umutlandırıp; aslında burda bizimle sonsuza kadar kalmak istediğine hem kendini, hem bizi hem de Hızır'ı inandırabilseydin keşke!

...

Yusuf'a sarılıp ağlıyorum! ağlıyorum! ağlıyorum! konuşsana be Yusuf! konuşsana be kuzum! niye susuyorsun? niye içine atıyorsun? niye tepki vermiyorsun hiç? niye böyle soğuksun? Bi hastane köşesinde kaderine terk edilmiş bi morgda buzları hiç çözülmeyecekmiş gibi duran bu çürük etin yalnızca bize gelince mi günden güne eriyor? bu yaramız hiç kapanmayacak mı bizim? hep böyle ulu orta kanayacak mı? rüyada bile dinmeyecek mi bu acımız?..bu dağılan parçalarımızı ne zaman toplayıp bir araya getireceğiz? ne zaman! ne zaman! sorarım sana Yusuf ne zaman?

sonra bi hışım kendimi dışarı atıyorum. Annemle Hediye yengem Vasfiye teyzelerin bahçesinde diğer kadınlarla toplanmış çay içiyorlar. Ahşap masanın üstünde buzları erimeye yüz tutmuş paket paket küçük pembe balıklar var -biraz somon'a biraz da dananın sekiz omurga kemiğinin antrikot şeklinde dilimlenmiş pizola haline benziyor- ızgara yapçaklarmış hamarat hatunlarımız...oysa Vasfiye teyze Mustafa abiyi ardında bırakıp bu diyardan göçeli kaç sene oldu? ölülerle toplanmış muhabbet ediyoruz! Allah hayra çevirsin!

Babam hala yazlıkta tatildeymiş de, her an açık denizlere sırt üstü kulaç atacakmışçasına çiçekli deniz şortuyla kapıda karşılıyor beni. Temur amcamlarda istifini hiç bozmadan; damarları üst üste binmiş ve yarı yarıya dökülmüş beyaz tüyleriyle iskandinav koltukta ayak ayak üstüne atmış, sıcak demli çayını genzini yaka yaka içiyor bizim peder. Öyle kaynar kaynar, pofur pofur içmeyi sever benim canım babam. Herkes bi yere dağılmış anlaşılın. şimdi şuracıkta bir gölge peydahlanıp karanlıkta gezinen cinperi gibi beni yaka paça yerde sürükleyerek götürse hiç şaşırımam!

ilk bakışta göze çarpan ellerinin hiç ara vermeden titremesiyle deliğine iyice oturmadığı anlaşılın ve sürekli birbirine değip metal sesler çıkararak sinirimizi zıplatacağı her halinden belli olan bu sallantılı demliklerden biran evvel kurtulma isteğine rağmen yine de tutuklu bi tarafı da iki gözünü onların üstüne pür dikkat dikmiş ve dibinde az da olsa kalmış kaynar su bi tarafımıza dökülür korkusuyla babam "al mero al bunlar bizim! al eve götür yıka güzelce hemi kızım!" diyor..her iki elimde birer demlik, bi taraftan da kapının önündeki yedek ayakkabılarıma bakıyorum "hay aksi kaç ayakkabı giyip gelmişim buraya? Beklenenin de çok ötesinde hiç alışık olmadığımız; iç hatlarda gece vardiyası son dönemeci turlayan yalnız şansa trafiğin yoğun olduğu bi saatle çakışan ve kıçına kadar tıklım tıklım bi otobüsün içi gibi bu ellerim de tıka basa dolu! bunları nasıl götürücam bubaaa?" diyorum içimden. bi gözüm kapının önünde sığınmacı gibi yan yana dizilmiş olan pasaportsuz ayakkabılarda!

Kaç ay, kaç mevsim geçti üstümüzden bilmiyorum! En son harabeye dönmüş kömürlüğün eğri büğrü çatısından atlayıp yerde topaç yuvarlanırken kemiklerimin kırılmadığına şükretmiş ve merdivenlerden yalpalaya yalpalaya aşağı inerken bi taraftan da demlikleri sıkı sıkıya kavramıştım.

Bizim evin ışıkları yanıyor. 'Allah Allah! diyorum kimse yok ki evde! bu ışıklar niye boşuna yanıyor?" Annemlerin yatak odasındaki camın önüne gelip, çarşaf gibi bembeyaz ve ütülü perdenin kenarda boşluk kalmış küçük bir aralığından içeri bi casus gibi kolaçan edip gözetliyorum evimizi yabancı bi suretle. "Bunlar da kim? hırsız olmasınlar? La havle ve la kuvvet!" kulak kesiliyorum iyice evin duvarlarına...ne de olsa duvarlarla her yerde yoldaşız biz! ben de duymayacaksam kim duyacak boğuk seslerini dimi? meğer evi başka birileri kiralamış, gecenin bi körü de bakmaya gelmişler. Ev de çok tertipli, pırıl pırıl ve öyle ferah ki! bizim ev olduğunu bilmesem her gün misafir gibi çatkapı çay içmeye gelirim bunlara...

Elimde mahalle bekçisi gibi birbirine şangırdatıp durduğum anahtarlara bakıyorum...napım şimdi? şu uzaydaki kara deliği çevirip içeri girim mi yoksa arkamı dönüp gidim mi? bi gözüm hapishane kapısına benzettiğim bu demir askılıklı kapıya takılırken; bi gözüm de sanırsın ki kavak ağaçlarının tekinsiz ve karanlık bi korulukta karşılıklı yolun kenarına sıralı dizilip etrafı çevrilerek emniyetinin sağlandığı yanılıgısına düştüğüm şu dandik merdivenin; -gel gör ki ani kopacak bi fırtınada üstüme devrilme olasılığına ivme kazandırıp, her defasında, her adımında çukura yuvarlanma korkusunu bana reva görüp bundan büyük haz duyan, durduk yere protezli ayağının teki kopup elimde kalacakmış gibi yüreğimi hoplatan şu topal basamaklarına takılıyor...

ortalıkta kimse de yok mero! herkes sır oldu gitti!

...

Bu dünyada yerinizin olmadığını anladığınızda; ölüm, pembe panjurlu bir evmiş gibi görünür uzaktan.

Kanlı Pazar

Çocukluğumun geçtiği mahalledeyim. İşten geliyorum. Kâzım'ın abisiyle içinde oturup gündün güne çürüdüğü; köpeği zincirleyip bağlasalar da yanlarında duracağından şüphe duyduğum, sarı renkli dış cephesinin de pul pul dökülüp harabeye döndüğü bu evin arka sokağında; kadınlar toplanmış kendi aralarında fısıfısı konuşuyorlar. Alçak bi duvar var, Kâzım'ların bahçe duvarı, kendi mahallemize geçit tanıyan kestirme bi yol. Uzaktan da olsa görüyorum, bizim evin yolu ve bu duvarın önü de boydan boya sarı renkli suç mahalli bant şeritleriyle kapatılmış ve insanlar o duvarın ardında sıra halinde dizilmiş bekliyorlar. Bir asker biriminde talim yaparken komutta bekleyen ve yan yana dizili ikişer grupları andıran bu kişilere dönüp soruyorum: "N'oldu burda? Bi durum mu var neden tutulmuş burası?" -Bir çocuğu göğsünden çivileyip öldürmüşler!-

Soğuk bir ürperti kaplıyor içimi buna rağmen ne olup bittiğini tam bilmiyorum. Soğukkanlılığımı korumama rağmen taş kesilen bakışlarımı son kez olay mahallinde gezdiriyorum. Bizim mahallemizde hiç böyle şeyler olmazdı. Olacaksa da bir iki tane kabadayı serserinin kendilerini doğru dürüst ifade edemeyip, iletişim yetersizliğinden kaynaklı patlak veren ve genelde arka sokaklarda bi yerde kavga gürültüyle koşturup birbirinin üstüne yürüdükleri olurdu o kadar. Üstlerini arasanız suç unsuru teşkil edecek kesici bir alet çıkmazdı, yalnızca yumruklarını konuştururlardı. Ellerin bir ayarı, kavgalarının da bir adabı üslûbu vardı. Hele ki birini öldürecek kadar kindar ve canî hiç değillerdi.

Bizim hane sessiz sakin görünüyor burdan bakınca ya da ben başka türlüünü düşünmek istemiyorum. Bizim çocukları zararsız kendi halinde olduklarını düşününce başlarına böyle bir vahşetin gelebileceğine ihtimal vermiyorum. Aklımda sinek vızıltılarıyla uğulduyan dehşet görüntüler. Hâlâ huzursuzum...bela bu sefer ya gelip bizi bulduysa? ya ölen benim çocuğumsa! Katiller gözüne kestirdikleri savunmasız zayıf birilerini belli bi süre takip edip kolladıktan sonra kuytu bir köşede kurbanlarını etkisiz ele geçirip türlü türlü işkenceyle öldürmüyorlar mı sanki hiç? Tanrı'm çocuklarımızı koru! Her türlü kötülükten koru!

Kendine gel! Bizim güzide mahallemizden bahsediyoruz! Kim kimi tuzak kurup enseledikten sonra kalleşçe öldürecek! Deli Kâzım mı? Tornacı Hasan mı? Yoksa çakal Sinan mı? Onlar senelerdir bi orta yol bulup birbirini idare ediyor bi şekilde! Ah senin bu kötümserliğin yok mu! olur olmadık şeylere felâket tellalığı yapıp kötü senaryolar kafanda çizmesen olmaz!

Cinayet bürosu ekipleri yavaş yavaş toparlanıyor. Cımbızla yerden topladıkları ipuçlarını naylon poşetlere doldurup crime scene tape'leri de söküyorlar duvardan. Yolumuz serbest şimdi öbür tarafa geçebiliriz artık. Ayaklarımın her biri beton gibi, dizlerimin bağı çözülüyor yavaş yavaş. Duvardan atlarken bi bayanla rastlaşıyoruz, onu daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum...bizim mahalleden değil yabancı biri...her iki kolunda üç dört tane kalın burmalardan var, yüzünden önce bileziklerine gözüm takılıyor nedense. Bir anda yüz yüze geliyoruz. Oldukça rahat ve alaylı tavırları sinirimi bozuyor. Böyle hassas ve üzüntü verici bi olay karşısında patavatsızca konuşunca patlıyorum "burda bir çocuk öldürülmüş ve sen hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçmiş sırtarak konuşuyorsun benimle! Git şurdan!" deyince ciddi bi tavır takınıp ağzında bi şeyler geveliyor ama anlamıyorum.

Tümsekli nemli topraktan yürüyüp eve gitgide yaklaşıyorum. Her şey yolunda gözüküyor. Buraya kadar iyi! Buraya kadar her şey yolunda! Kendine gel bu bir ilizyon! Kimseye bir şey olmadı! Herkes sağ selim olması gerektiği yerde kimildamadan duruyordur! O yüzden sessiz her şey bu kadar. Bu dünyaya kök salamadığımız bi gerçek. Birazdan o merdivenlerden aşağı inip paslı demir kapıdan içeri gireceğim. Herkesi öpüp kucaklayacağım ve her şey bitecek!

Bugün kimseyle konuştum mu peki? Hayır! Kimse aramadı, kimseyle de konuşmadık. Normalde günde en az bi kere telefonlaşıp durumumuzu bildirirdik ama kimse aramadı, benim de aklıma aramak gelmedi hiç! Yok be sanmıyorum! Öyle bir şey olsa ararlardı heralde. Yok be! Korkulacak bir şey yoktur sen de rahatla be kızım unutmuslardır. Kötüyü çağırma hemen!

Ayaklarımı hissetmiyorum Abuzer. Az önce kendi ölüsünü toprağa gömmüş bir ceset gibiyim. Kapalıydı gözlerin. "Bizim kadınlarımız duyularını bastırmaya alışkıdır" diyordun al işte bak neler oldu! Kontrol bende değil, sanırsın

ayaklarım tırpanın çarklı dişleriyle yerde sürülüp ezip biçiyor önüne geleni. Duygusal manipülasyon yapmıyorum gerçekten iyi değilim Abuzer, birazdan beni bu kâbustan uyandıracaksın biliyorum. Hadi! Hadi! Hadi elini çabuk tut cano! uyandır da bir an evvel bitsin! bitsin n'olur! Gitmek istiyorum burdan. Devlet merasimiyle kaldırılmayı beklemiyorduk zaten ama ölseydik, en azından ölümüzü kaldırırlardı değil mi Abuzer?

Kömürlüğün üstündeyim. Ayaklarım gerisingeri kaçıyor. Gerçeklerden kaçamazsın kızım! Yolun sonuna geldik artık kuyruğun kıstırıldı! Eskiden de bu kadar uzun muydu bu merdiven? Misyoner annemi arka cebimde joker olarak taşıyorum her gittiğim yerde. Yağmacı basamaklar ayağımı kaydırıp, yüreğimi baltalayacak olursa şurda; annemi ordan çıkarıp kurtar beni! diye yalvaracağım! Mukaddes anneler! Annelerimiz...Rezervlerde kötü gün tesellileri...

'Yolun sonu görünüyor' muhayyerkürdi makamında bi nota eşlik ediyor adımlarıma. Ayakkabılar, botlar, çizmeler, terlikler kapının önünden 'su akar yolunu bulur' bir vaziyette soldan aşağıya kavisli dönüp Veysel amcaların evine doğru konumlanmış. Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor! Yok! diyorum bu bir ilizyon! Her şey yolunda! Bir şey olmadı! Hiçbir şey olmadı! Biraz sonra bu kâbustan uyanacağım ve her şey sona erecek! Abuzer orda mısın? Abuzer, ses ver Abuzer!

Farzet ki William Faulkner'in 'Ses ve Öfke'sindeki bir uzamdasın ve daha kitabı bile okumamışsın ama sayfayı çevirince her şey eskisi gibi oluyor ve rahatlıyorsun.

Yerimde put kesilmişim ve tepkisiz heykel gibi kıpırdayamamayı şimdi daha iyi anlıyorum. Göğsüme bir acı saplanıyor ama nasıl! Dünyayı bir lokmada yutacak, bir kaşık suda bütün öfkesini boğacak, sürüyle çığlık diyaframımı şuramdan delip geçiyor. Kalbimin ritmi bozuk atışlarını, yüreğimin acınası boğumlu seslerini ve çığıklarımın topunu birden, radarlara hiç takmadan net bi şekilde 208 ülkeden duyup, 7,78 milyar insanın kulağını toptan sağır edebilir. Dünyayı yerle bir edeceği duygusuna kapılıyor insan. Kimse bi yere kıpırdamasın n'olur! Her şey dümdüz olsun, taş taş üstünde durmasın! Basamaklarda olduğum yerde çöreklenip dizlerimi var gücümle dövmeye başlıyorum. Bir Allah'ın kulu yok mu beni burdan kaldırsın, kolumdan tutup içeri götürsün! Birkaç dakikanın içinde olup biten, kim vurduya giden bu kadar acıyı şimdi ben tek başıma mı göğüsleyeceğim?

Daha önce de ölenler oldu, acı verenler de ama bu tanımsız bambaşka bir şey! Nasıl biliyor musun? İçim hiç soğumayacak gibi! Bir ömür bağrımın ortasında taşıyacakmışım gibi! Tanrım bu gördüklerim gerçek olamaz! Kimi aldın bizden? Kimi körpe dalından kopardın? Kimin canına kıydın! Az önce ağzının payını verdiğim kadının ahını mı aldım yoksa? Yalvarıyorum beni al! Beni al Tanrım! Benim canımdan al onlara ver!

Dudaklarımı ısırıp kanatıyorum. Kafam zonklıyor...ve galiba hiçbir şey hissetmiyorum.

Kanlı pazarın "şimdilik ölümüne kadar hayattasın!" diye yüzüme haykıran duvarlarına karşı; çocukluğumun bi türlü soğumak bilmediği bu göçük evin yaslı bir odasında, şimdi yerde öylece kederiyle uzanmış yatıyor içimin parçası...Alt ve üst çenesinin beyaz bir sargıyla birbirine sıkı sıkıya kenetlendiği, ellerinin yana doğru dikey yatırılıp, ayak baş parmaklarının ipele birbirine bağlandığı ve karnının üstündeki bıçakla acısının bir nebze hafifleyeceğini düşündüğümüz cesediyle teker teker helâlleşip gözyaşı döküyor herkes.

Pazar'ın kefareti bir ömür geçse de ödenmez artık!

"Ufak Tefek Cinayetler"

Burası Ümraniye Çakmak mevki, köprünün hemen girişi...kadastrya bakılırsa üçüncü parselde denk düşen; bana sorarsan gözümde gündün güne çöken, bu dört yol ağzında sanırsın ki zoraki kafasına silah dayatılıp köşeye kıştırılarak; eli kolu bağlı vaziyette, ne kaçacak bi deliği ne de şansı olan, çarpık yamuk görünümüyle her an üstüme devrilecekmiş gibi duran, mavi badanalı bu metruk bina da sendeleyip duruyo eskiden kalma bir alışkanlıkla...bu apartmana oldum olası sinir olurum...gelgelelim sorgu odasında çözülüp konuşmadığı ve hiçbir burgulu demiri ile kolon arkadaşını ele vermediği için saygı duyuyorum...ne var ki; karşıdan karşıya geçince ilkin akla kararı seçer, her an her yerinden freni iyi tutmayan külüstür bir aracın önüne çıkıp; altında ezilerek on iki bağırsağımı sağa sola fırlatarak asfalta yapıştıracağını düşünürüm...yapar mı yapar piskopat çünkü...artık rüşvetle mi, hangi akla hizmet yapımına müsaade vermişler bilmiyorum ama içimden her gün bana böyle berbat bi senaryo çizdirip sonra da başrol oynattığı için ondan nefret ediyorum...

içinden çıkılması hayli zor görünen o güzergâha her gelişimde kazık gibi mihlanıp kalıyorum yerimde...altına sıçan temkinli vücuduma 'armut gibi böyle hiç kıpırdamadan yerimizde duralım en iyisi! şüpheli halimizi gören meraklı gözcü bi vatandaş -emekli olur, yaşlı olur farketmez biri çıkar nasılsa- emniyeti ya da çekiciyi falan sevabına arar, beni de paketleyip götürürler burdan!' valla bak! böyle saçma sapan garip şeyler gelmiyo değil aklıma...ama en çok da elime bi kazma kürek alıp şu binaya güzelce bi dalasım, sırayla camlarını çerçevelerini yere indirip hıncımı alırım var... ne bi trafik lambası, ne zebra çizgiler...hoş bi garip yer burası zaten! onların duracağı yerde ben durup onlara öncelik tanıyorum...

yine ordayım...göz göze, kış kışayız...benim parçalarım ucu ucuna zar zor denk gelirken, o puşt bina nisbet yaparcasına 'yıkılmadım, ayaktayım!' diyor bana...'abi yine mi sen!' diyorum...şu koca fani dünyada bula bula seni mi peşime taktılar!...biri yaşıyor mu abi burda? canlı belirtisi gösteren küçücük ufak bi mikroorganizmaya rastlasaydım iyiydi...iki ayaklılarla başım dertte zaten bari sizinle iyi geçinelim. bi işe yarayın be abi, yalnızlığıma yoldaş olsanız fena mı olur?

...

nasıl bilmiyorum? vızır vızır trafiğin aktığı işlek caddeden bi şekilde sağ selim geçmişim yolun öbür tarafına...Anna dağıtıma çıkmış...ona rastlayınca; yeryüzünde hayatta kalmış son canlı görüntüsü teşkil edecek bezgin sıfatımın da çürüdüğünü görüp rahat bi nefes alıyorum...gülümseyip el sallıyoruz birbirimize...unutuyoruz bazen bu güzelim reaksiyonları...bak ne güzel! o bana el sallıyor, ben ona...kasları duvar gibi gerilmiş yüzümüz bi anlık çiçek açiveriyo...

Leane ile bölüşmüşler yarı yarıya sokağı...Leane'yi görünce Rocky Balboa'nın dolgun alt dudakları aklıma geliyo...farkında değil belki ama gerginken iyice kasıp büzer o tarafını. Rocky'e yakışıyo da Leane'da; sonradan monte edilip yerini yadırgayan, daha ayağının tozuyla adapte olamadan takımdan atılacak defolu yedek bi et parçasıymış gibi eğreti tuhaf bi hava estiriyo orda...ister istemez gözüm hep o çelişkili bölgeye takılıp kalıyo...

o yüzden Leane gülse de, ağlasa da ayırdetmekte zorlanıyorum bazen...harflerin o kusurlu bölgeye birden çullanması onun için bi hayli yorucu olmalı...bu böyledir, hiç şaşmaz! tanıdık olsun ya da olmasın eğer bi yüzün olmaması gereken bi fazlalığı varsa gözünüzü alamazsınız ondan...kafanızı çevirip, arkanızı dönmeyince bu sefer de 'acaba anladı mı? yüzüne vurdum mu kusurunu, çok mu belli ettim? tüh ya! ayıp oldu şimdi!' v.s kendinizi yer bitirirsiniz sonra...

atıyorum misal, birinde kocaman bi ben mi gördünüz suratının ortasında hemen oraya odaklanırsınız...gargamel taraklı bi burun mu gördünüz yoksa botokslu şişkin dudaklar, silikonlu göğüsler...eyvah eyvah, yandınız!...örneğin ben burnuma takmışım bi ara resmen psikolojim altüst olmuştu...sağolsun abimle amcam her gün takılıp kızdırınca, ben de saatlerce aynanın karşısına geçip yüzümü incelerdim...anormal de görünmüyodu bana...abimle amcam kendi burunlarına baksınlar önce bi, sanki dört dörtlük burunları varmış da bir de karşıma geçmiş dalga geçiyolar benle:)

gerçekten hassas konular dikkatli olmakta fayda var...her ne kadar bana normal gibi görünse de 'papağan gibi tekrarladıklarına göre bi bildiği var bunların!' deyip her akşam burnuma yatmadan önce en az bi saat masaj yapardım...yıllara yayarsak ömrümden çalınan yüzlerce saat...hem moralen, hem de bedenen içten bi yıkım sayarım bunu...ne hikmetse bu burunla sınıfın yarısı bana çıkma teklif etti ama n'aber? tamam kabul onların burunları da benim gibi yamuktu biraz:)))

taa ki Abuzer gibi yakışıklı biri karşıma çıktı beni beğendi 'tamam dedim mero bi terslik yok kızım, sen de çok güzelsin!'...tabi ben takmışım bi kere bu buruna, illa kırsınlar şunu, yeniden temeli kazıp düzeltsinler...Abuzer 'yapma etme!' diyo 'bak pişman olursun sonra!' yok diyorum benim de kalem gibi ince kalkık bi burnum olsun...bi türlü tatmin olamıyorum...sonunda Abuzer'i de bezdirdim, 'git!' dedi 'git hele ne diyecekler bakalım!'...

sağdan soldan duymuşum ya bi kere 'psikolojik kaynaklıysa, doktor rapor yazarsa sigorta karşılıyor!'...ben duyunca

tabi durur muyum, fırsat bu fırsat hem de bedavaya getireceğim...hemen bedevu aldım bi psikologtan, elimde yandan çekilmiş burnumun profili olan bi fotoğrafla dikildim karşısına...öyle ya adam ters bi şey söylerse gözünün içine içine sokacağım bunu:)))

diyorum ki: 'doktor bey halim ortada görüyorsunuz konuşmaya da hiç gerek yok hani, şu işi kökünden çözelim gözünü sevim...sen de kurtul ben de rahat edim uzat şu elini uzlaşalım hadi'...yok adam laftan anlamıyor! resimi elinde evirip çeviriyö bakıyo bi şey görmüyo...her psikolog gibi çocukluğuma iniyö, ordaki beni bulup yüzleştirmek istiyo...bin dereden su getiriyo adamı ikna edemiyorum bi türlü...'belli ki sende çok derin izler bırakmışlar!'...eee bırakmışlar n'olcak? sen naapcaksın peki onu söyle!...'önümüze gelen her hastayı ameliyat ettirseydik ortalık Pamela Anderson'dan geçilmezdi!'...öyle demiyo tabi ben uyduruyorum...dediği aynen şu "benim işim hastamı ameliyat masasına yatırmak değil, ruhunu iyileştirmek önce...bu bir, ikincisi hiçbir estetikçi sana burnunun birkaç sene sonra düşüp eski haline döneceği gerçeğini söylemez, haberin var mıydı bundan peki?''...yooo! şansına tükürüm desene! "bak biz en iyisi şöyle yapalım, önce konuşma terapisiyle bi başlayalım bakalım süreç neyi gösterir, hâlâ direktir misin böyle o zaman görürüz"

doktoru son görüşümdü bu...o gün o defteri kapattım...o sıralar bir de güzellik operasyonlarını gösteren bi program vardı...onları seyrede seyrede iyice soğudum...tamponlu burunlar, şişik mor gözler...kimininki güzel oluyo, kimininki olmasaymış daha iyiymiş diyosun...ama en çok da 'ağızdan nasıl nefes alacağız? lüzumu yok kalsın!' deyip kendimle barış imzaladım...hatta öyle ki seneler sonra gittiğim rutin kontrolde doktorun 'burnunda et var ameliyat olmalısın!' çağrısını bile duymazdan geldim...onu da birinden duymuştum yine, böyle durumlarda da ameliyat öncesi soruyorlarmış hastaya 'isterseniz estetik dokunuşlar yapabiliriz!' diye...yok abicim dokunmayın istemiyorum!...

işe bak ya! Leane'nın dudağından hangi ara benim burnuma geldik?

...

Anna gizemli göz kaş hareketiyle Leane'ya çaktırmadan usulca beni yanına çağırıyor...ben de gidecektim zaten ama belli ki daha ciddi bi durum var ortada...kendi kendime 'n'oldu acaba?' diyorum...düşünceli yüzünde esrareniz bi keder havası...ilk başta bocalıyo konuya nerden başlayacağını bilemiyo tam olarak...'yine Leane n'aaptı acaba?' derken "sana çok önemli bir şey söylemek istiyorum, güvenebilecek hiç kimsem yok! bi tek sana açılabilirim...konuşmaya ihtiyacım var!"

-iyi misin? n'oldu?

"offf! kafam çok karışık...nasıl anlatsam?...şeyyy ben..."

-n'oldu ya! neyin var?

"ben biriyle görüşüyorum!"

-nasıl yani anlamadım?

"ya anla işte! biriyle tanıştım!"

-eeee?

"kocamın haberi yok, netten gizli yazışıp konuşuyoruz!"

-e n'olcak böyle peki? bi seçim yapman gerekmiyor mu?

"kocamı seviyorum ben!"

-iyi de bu adam nerden çıktı peki?

"adam olduğunu da nerden çıkardın?"

-heee? hadi ordan! kafa mı buluyosun sen benle?

"şaka kız! bi futbolcuyla tanıştım İtalyan liginde oynuyo..."

-birinci ligde mi, taniyo muyum peki?

"tanırsın ya Montana'yı!"

-benim tanıdığım bi tane Montana var o da futbolcu değil mafyacı Tony Montana iyi rol keser...

"o kim tanımiyorum!"

-tanırsın ya bizim kereta Al Pacino yok mu onu diyorum...

"hahahaha"

-hakuna matata takma kafana Anna-

Anna karşıma geçmiş tornavidayla vicdanını gevşetiyor şimdi...parça pinçik ettiği onurunu bi ara taksit taksit ödeyecek bize...okumuştum bi yerde:

"İlgisizlik ve yalnızlık içinde olan 'ben', yaşamın anlamı edindiği kişi uğruna, kendi ben'i üzerinde işlediği ufak tefek cinayetlere sessiz kalır."

-şimdi bu bir rüyaysa diğerleri neydi?..

m.g

...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

ve gözlerimi açtım...

Namlunun Ucunda Tek Başına

Ölüm, ölmeden önce sözcüklerin bittiği yerd.

Tek bir kurşun kalmıştı, 200 mm'lik kök uzunluğu olan Colt Revolver'sında...bu sefer hedefi tutturacaktı, geriye elle tutulur başka bir seçeneği de kalmamıştı zaten. Bu işi bugün bitirmesi gerekiyordu ama her şey kafasında kurup hesapladığı gibi yolunda gitmiyordu işte. Ayağına değen her taş bir engel çıkardığı gibi zaman da giderek daralıyordu ve namlunun ucundaki merminin suyu da iyice ısınmaya başlamıştı. Beynindeki cümleler peşi sıra mermi hızıyla gözünün önünden geçerken; parmaklarının titreyip iyice terlediğini fark etti. Sinek gibi vızıldayıp duran iç sesini susturmak yerine, içinde tepinip duran nal seslerini sadece 16. yüzyıla kadar sürmekle de kalmayıp, ayağına dolanan işi de iyice yokuşa sürerek pusulayı tümünden şaşırdı. O zamanda olsaydı bu işi daha kolay ve sancısız çözebileceğine iyiden iyiye kendini inandırdı. Onurunu ve gururunu zedeleyen eskiden kalma bir hesabı tekrar cilalayıp parlatarak; intikam ateşiyle yanıp tutuşan halihazırdaki ezeli düşmanın önüne yem olarak atacak ve rakibi de kendi haysiyetini korumak uğruna düelloya tutuşacaktı. Ölüm böyle durumlarda başka birinin elinden daha caydırıcı ve caziptir her zaman. Eğer yeryüzünde kalmanı gerektiren daha ikna edici bir bahanen yoksa orayı terket ve uzaklaş hemen! Tüklenen bir umudu yoktan var etmek cesurların işi, korkakların değil!

Tuzlu terini silmek uğruna; sağ elini cebinde bir haftalık buruşuk vaziyette duran mendili kısıvrak yakalayıp atağa geçirmek isterken, bozuk paraların şingirtisiyle aniden irkilip, metal soğukluğun tüylerini havaya kaldırışına hiç aldırmadan, bu süre zarfında yüzünü kırıştıran donuk ifadelerle de adamakıllı sarmalanarak; yol boyu elinden geldiği kadar ve tüm gayretiyle, tıpkı bir hastane koridorunda gözü uyku tutmayan bir refakatçinin gösterebileceği duyarlılık ve şefkâtle onlara eşlik etti beraber. Mutlu bir anısına sıkı sıkıya tutunmak pahasına; yolunda gitmeyen son bir senelik bilançonun kâbus etkileri üzerine çullanıp pul pul dökülünce, sömürge altında yaşamını sürdürmekte olan karınca kolonisi hatıranın da ayyuka çıkıp üstüne yürüyerek sesini yükseltmesine mani olamadı bir türlü. Her şey ne kadar da basitti oysa. Bir insan birkaç ayda rahatlıkla tükenebilir, suyu sıkılabilir, yarın öbür gün donuna kadar beş parasız sokakta bulabilirdi kendini. Hayatı da böyle topu topu cebindeki üç beş kuruş kadardı. Ya hayata tutunup her şeye sıfırdan başlayacak ya da silahı alınının ortasına dayayıp, yüzde doksani suyla kaplı bu et torbasının, yüzde beşlik hayatta kalma ihtimalini de; en acımasız şekilde, en kestirme yoldan tek bir vuruşla minimuma indirip önünü kesecekti. Bütün bunları düşünürken de ince eleyip sık dokuması gerektiğinin de farkındaydı. Her olasılığı gözden geçirip, en ufak ince ayrıntısına kadar hesaplaması gerekiyordu. Bir milimlik ıskalayış fiyaskoyla sonlanabilir ve iki ayağın zaten ucu ucuna denk getirip, zoraki direktiği bitkisel hayatı iyice kötürüm olabilirdi. Düşüncesi bile korkunçtu, ilk kurşunlar boşalmadan son kez olacakları süzgeçten geçirdi. Önünde üç seçeneği vardı. Ya alınının ortasından, ya şakağından ya da ağzının içinden isabet alacaktı. "En ağrısız ve hızlı nasıl can veririm?" diye sormadan edemedi, evet silahtaki son mermiye güveni tamdı ama eline de güven olur muydu, titretmeden sözünü geçirebilir miydi ona da? Söylemek istediği son bi sözü var mıydı peki? Manuela olsa şimdi gözünü bile kırpmadan "Manapi!" derdi. Hiçbir şey. İdama giderken gözlerini bağlamamayı bunun için istememiş miydi?

Hayatla ölüm arası soğuk savaşı gözünün önünde gidip gelmekteydi hâlâ. Kararsızdı. Bir eli bozuk paralarda bir eli silahın kabzasında; ömrünün, yarı kapalı mapusu andıran seyir defterini tek tek açıp, tozları havaya kaldırarak, hiç de kolay olmayan hedefin yolunu büsbütün şaşırtıp zorlaştırıyordu. Tek kişilik ölüm mangasının bu işi bugün bitirmesi gerekiyordu. Ya kendi celladı ya da kurtarıcısı olacaktı. Bu kararı alması hiç de öyle kolay olmamıştı. Karısının gururunu hiçe sayan sözlerini her gün ivme kazandırıp yaylı ok gibi kalbine doğru fırlatışı, sevgi üzerine kurulmuş evliliğini; kötü günde zora gelince nefrete bulayıp gözden çıkarmaya hevesli oluşunu görünce, sevginin yerinde şimdi yellere estiğini ve hiçliğine baskısı gün geçtikçe ikiye katlanıp çoğalırken, çocukların anne baba arasında ablukada sıkışıp köşeye sinip çekildiklerini ve kendinden soğuduklarını hissedince; bu kararı almanın herkesin hayrına olacağını düşünüyor diğer taraftan da her şeyi ardında bırakıp gitmenin ailesinde açacağı tahribatları ve acıları düşündükçe de vicdanı bir türlü rahat nefes aldırılmıyordu.

İçindeki merminin bir yolunu bulup gittiğini hayal ettikçe, ilk müdahaleyi eden doktorun ailesine söyleyeceği acıklı sözler kulağında çınlanır gibi oldu. "Beyin ölümü gerçekleşti ama vücudu beygir gibi halen çalışıyor. Böyle vakalara nadiren denk geliyoruz, oldukça dirayetli sağlam bir yapıya sahip, organları teslim olmak istemiyor ama siz yine de her şeye hazırlıklı olun!". Kafasında kura kura olacakları düşündü, olur da şans eseri kurtulursa ömrünün geri kalanını bir yaşam ünitesine bağlı geçirmek de insana verilebilecek en ağır cezaydı bu hayatta. Bu durumda şakaktan vurmak risk teşkil eden bir eylemdi. Gazete sayfalarından birinde buna örnek bir vakanın yaşandığını duyurup terli avcunun içine delil sunan; kanlı, canlı bir haberin sıcaklığını ensesinde hissetti: "mermi sinüs boşluklarından geçip diğer boşluktan çıkmıştı" diye yazıyordu. Bu üç şıktan birini böylelikle elemiş oldu. Alnından, deyim yerindeyse iki kaşının ortasından vurmak; tıbbi açıdan daha az komplikasyonlara yol açan bir durumdu. Islak mermi vital fonksiyonları kontrol eden omurilik soğanını yani hayat düğümünü tahrip edeceğinden, nişan alır almaz anında ölebilirdi insan. Geriye öbür seçenek kalıyordu, ağzına namluyu doğrultmak. O da profosyenellik gerektiriyordu biraz. Bizim çömez onu da beceremez, eline yüzüne bulaştırırdı kesin. Yanlış hedefi tutturacak olsa Allah muhafaza bu defa da ağzı, burnu dağılır, geri kalan ömrünü banka soyguncuları gibi yüzünde bir peçeyle dolaşmak zorunda kalır, hepten dalga konusu olur insan içine de elini kolunu sallaya sallaya çıkamazdı öyle. Ölmek ne zor işti böyle...İnsan huzurlu bir şekilde dilediği gibi ölemeyecek miydi bu dünyada?

Olacakla öleceğe çare yoktu. İnsan şu hayatta olsa olsa en iyi ya kendi celladı ya da gardiyanı olurdu ama ölmek; ölmeden önce cehennemine bile isteye gönüllü odun taşımak ve bütün delilleri ortadan kaldırmak demekti.

"Otopsi istiyorum. Hayallerime kurduğum düşler eceliyle ölmüş olamaz."

Ormandayız. Güz yaprakları dökülüp savrulmuş, yarı gövdesi çıplak ve tırtıklı ağaçların çatallı göğüslerine...Karanlık basacak birazdan. Arzu ile Yeliz göz mesafemde olmalarına karşın, labirentte kaybolmuş birini alacakaranlıkta mumla aramaya çıkmışız gibi dört koldan dağılıp açılarak, uzaklaşmışız azıcık. O her neydiyse ya da kimdiyse bulamadık ya da gördüklerim bana yetti bilmiyorum. Güz yaprakları benzimizin birer kopyasını çıkarırcasına sararıp, solmuş ve dalından düşmüştü mahrur. Her şeyin bir vadesi vardı, vakti dolan bizi bırakıp gidiyordu ve artık gitmek, kalmanın yanında pek bi anlam da ifade etmiyordu. 'Yaşamak ağrısı' diye belalı bir hastalık vardı ve ertelenen her gün beynimi iki misli meşgul edip acımı katmerliyordu. Kıpırdayan her şeyde hummalı, nafile bir çırpınış. Bunu idrak etmemden bu yana; ekme su gibi mecburi ihtiyaçlar haricinde, hareketlerim daha tasarruflu ve kısıtlı olmaya başladı. Durağan şeylerde sanki kendimi daha bir bulacaktım ve beni böyle kabul edip, bağrına basacaklarmış gibi sokuluyordum onların tarafına sinsice.

Gözün yanılmasıydı bunlar. Bir süre de onlarla takılıp oyalanacak sonra bıkınca reset düğmesine basıp belleğimde çöp yığını haline gelen bütün bu artıkları imha edecektim. Gözümün gördüğüyle hissettiklerim arasında uçurumlar vardı. Eskiden yerden bir kanat boyu havalananların masallar ülkesine uçtuğunu varsayar, niye uçamıyorum diye kuşlara hayıflanırdım. Aklım bir karış havadayken de iyi basmazdı o kadar, gidenler posta güvercini gibi sevdiklerimizden nasıl olsa iyi bir haber getirir bizi merakta komazlar derdim. Gözümün gördüğüne saçma sapan büyük anlamlar yükleyip, sonra da beklentiye girip kıvrınmak da benim gibi saftiriklere düşüyordu. Kendi kendime geliştirdiğim işkence metodlarım vardı böyle yedekte bir sürü...Daha henüz kimse üzmemişken, kendimi bu sadist sınavlardan bir bir geçirecek sonra da acıya karşı bağışıklık kazanacaktım. Ne de olsa bir süre sonra da hissetmiyordu insan. Dünyanın içindeyken, dünya kayıp gidiyordu ayaklarımın altından ve ben öyle hareketsiz ve hissiz, dünyaya kazık çakmışım gibi yerimde kımıltısız duruyor ve ölümle randevulaşan kuşlardan bir haber bekliyordum hâlâ...

Bir adım atmaya bakardı oysa her şey...Bu kadar basitti. Bir titreşim, bir kıvılcımla bütün taşları devirebilir, kalbimi söküp eline tutuşturabilirdim. Ama o öyle durdu, kılını bile oynatmadı. Bakışlarından otuz senelik ömrün hazin bilançosu kısa özet geçti gözümün önünden. Çok yaralımız vardı, çok da ölümüz ve biz ölemiyorduk bi türlü anasını satım! Çok zor değildi ya! Bir adım ötesi uçurumken ve o adımı attıracak cesareti de her gün pompalıyorken nabız, yaşayıp gidiyorduk "cenaze masrafı olmasın diye" kafen biçtiğimiz ölü toprağımızda. Kalbimiz taziye yerine dönene kadar da, dönmeye devam etti zottirik dünya...

...

Yeliz'le evin önüne gelmiştk tam. Binanın önünde Mercedes Benz'in Sprinter 319 ViP'i duruyordu. Siyah takım elbiseli karanlık tipler sürgülü kapıyı açıp inince; bizi karga tulumba sepetleyip götürcekler diye mafya filmlerindeki o çetrefilli gerginliğin ortasında, panikle bi kamyon dolusu öttürme opereyşininde çözülürken suç üstü yakaladım kendimi. Yeliz beni kapıdan bırakıp hemen dönecekti ki; 'dur!' dedim 'gülüm dur!' hiç bozuntuya vermeden 'gel soluklan önce bir kahve içelim gidersen yine!' Belli ki bu Godfather'ların niyeti bozduktu, gözüne kestirdikleri kurbanlarının eceli olmaya ve bizi Don Vito Corleone'nin huzuruna bizzat çıkarmak üzere hiç üşenmemişler ordan kalkıp ta buraya teşrif etmişler ve burnumuzun dibine kadar girmişlerdi. Şansa bak! N'oldu Mero, bi tırtın sen! Hani az önce tam da gitmek üzerine manifestolar yazıp atıp tutuyordun? Al işte sana bingo! Bu kadarı da pes yani istesen tutturamazsın! Fırsat ayağına kadar gelmiş işte ne güzel! Niye şimdi yan çizip direniyorsun? Yoov bi dur allahını sen de! Tavşan gibi her gelenin önüne zırtırtı atlanılır mı öyle? Göz var izan var! Gotfather diyorum, mafya babası Corleone diyorum sana bunlarla boy ölçüşebilir miyiz biz kuş beyinli! Bal gibi de görüyorsun işte yalnız olmadığımı...hadi ben neyse de, Yeliz de burda akıllım! Yusuf'tan sonra bir travma da benden mi hatıra kalsın kıza?

...

"Alooo! N'aber nasılsın?"

-Selam abi, iyilik senden?

"Hıımm...doğruyu söyle! Hiç de sesin öyle iyi gelmedi pek bana..."

- Nasıl olim? İdare ediyorum işte...bi iyi, bi kötü...

"Allah'sız! Niye hiç aramıyorsun? Öldük mü kaldık mı merak ettiğin de yok!"

- Ben ölmedikten sonra size bi şey olmaz merak etme!

"Ne alâka? Öyle bir sıra mı var? Yarın ölmeyeceğim ne mâlum? Bakarsın senden önce ölürüm! Misal yani de,ölürsem

de arkamda kimseyi bırakmam kızım! Silahım da var zaten...bizimki o kadar temizlik yapar bulamaz da sakladığım yeri, senelerdir yerinde duruyor, kurşunları da içinde hazır. Bir keresinde intihara kalkıştım, tutukluluk yaptı meret beceremedim!" (Ah benim güzel abim! O silah elimde olsaydı da ben sana gösterseydim hele nasıl ölünyormuş!)

-Offf yaa...başlıyoruz yine! Seni işte bu yüzden aramıyorum abi! Yaralarınla yaralarımı besleyip iyice kudurtuyorsun! Ne iç açıcı güzel şeyler anlatıyorsun bana böyle? Valla öleceğim yoksa da ne güzel yol gösterip taktikler veriyosun bravo! Moral vereceğine, elimden tutup çekeceğine iyice beni girdabin içine yuvarlayıp, kendi elinle karanlığa teslim ediyosun! Sen benim psikoloğum değilsin, terapistim değilsin yahu! Hiç konuşmak istemediğim konuların üstüne ısrarla gidip, unutmaya çalıştığım şeyleri inadına hatırlatıp duruyorsun bana! Aradaki boşluklara da kendi acılarını tikiştire tikiştire ilerleyip beni köşeye sıkıştırıyorsun iyice! Yapma bunu bana abi! Gözünü sevim yapma! Bu kadarı da fazla ama bir insanın üstüne bu kadar da gelmez ki! Her aradığında kaç voltluk şoklar veriyosun beynime ya! Baksana benim pek bi şey yapmama da gerek yok zaten! Başka bir şey değil, bu kadar acıya göğüs gerip dayanmışken senin bu dengesiz şokların beni öldürecek bir gün...

"Ya kızım sen benim laflarıma ne bakıyorsun! Benim gibi ol, rahat ol! Sal kızım kendini bi ya...Bak bana, bi şey takıyo muyum kafama? Kur'an ekmek çarpsın bak! Yarın şurdan şuraya gitmek nasip olmasın! Zerre düşündüğüm yok kimseyi...ne annemi, ne babamı, ne onu ne bunu ne şunu...zerre düşünüyorsam bak namerdim! Seni bile düşünmüyorum be kızım! Önce kendini düşüneneceksin, kendini...kendin için yaşayacaksın anadın mı?"

- Ya abi bi dur ya allahını seversen! Senin silahın yok muydu ya! Git kafana mı sıkıyorsun n'apıyorsan yap beni bi rahat bırak ya! İçtin mi kafan mı güzel anlamadım ki! Sizi bana sayıyla mı gönderiyorlar arkadaş? Ne *oktan bi durumun içindeyim ben böyle ya!

"Kızım bak sen iyi değilsin! Acayip kafama takıyorum seni yeminle, düşünmediğim bi gün bile yok! Sen bu durumdayken benim burda elim kolum bağlı ve elimden hiçbir şey gelmiyor var ya çok kötü dokunuyo bu bana!" (Hey güzel Allah'ım! Çattık ya...Ulan kitapsız! bi karar ver artık! hani beni düşünmüyodun...takmıyodun, bi dediğin bi dediğini de tutmuyo töbe töbe!)

-Beni düşündüğünü biliyorum canım abim! eyvallah sağolasın . Beni kimlerin düşünüp düşünmediklerini de çok iyi biliyorum. Bu kara günler sağolsun bana dostlarımı da gösterdi, düşmanlarımı da...Seni aramıyorum çünkü iyi değilim! Ben seni arıycam dediysen ararım zaten. Çok şükür mezara girmedik henüz...daha burdayız, ararız, günler çuvala girmede ya! Bi yere de varamıyoruz böyle...

"Hep beni böyle geçiştiriyosun. Kızım bak! Benim durumum senden daha vahim ona bakarsan...Çocuğum için nefes alıyorum ben, onun için katlanıyorum birçok şeye...Senden daha daha kötü durumda olanlar var!"

- Ben de biliyorum! Bilmiyorum mu sanıyorsun? Tam tersi çok daha fazlası var ve utanıyorum artık böyle yaşamaktan! Kendi durumunla kıyaslayıp, beni ezmeye, yağ gibi üste çıkmaya da çalışma sakın! Senin derdin başka benimki başka. Benim kafam diğerlerine göre farklı çalışıyor biraz ve çok düşündüğüm için, beynim sürekli toksitli şeyler salgıladığı için ve çok da gerçekçi olduğum için bu zottirik dünyada beni nelerin beklediğini, neler yaşayacağımı da az çok tahmin edebiliyorum.

"Takma işte kızım...takma! Niye takıyorsun bu kadar? Herkese yetişemezsin! Herkesi kurtaramazsın! Biraz da kendini düşün, kendini önemse, değer ver azıcık...çık dışarı, gez dolaş..keyfine bak!"

-Tamam abi tamam...söz bak! Denerim, çabalarım, gayret de ederim hayret de...musmutlu gülücükler de atarım yerine göre merak etme yaov sen!

"Çaldır beni yarın!"

-yahu konuştuk ya işte...

"Ara dedim!...Alooo duyuyo musun beni?"

-niye seni arayacakmışım ya?

"Akşam akşam sabrımı zorlama benim! Arayacaksın dedim bitti o kadar!"

-Aramıcam ya boşuna bekleme allah allah!

"Kızım bak asabımı bozma benim! O telefonu çaldırınca açılacak anadın mı?"

-An-la-mı-yo-rum abi! Dur hele aradan bi zaman geçsin...şunları bi sindireyim ondan sonra iyi günüme de denk gelirim ararım. Annemden alıyosundur haberlerimi, benim üstüne ilave edeceğim bi şeyler yok şimdilik...

"Aklım sende kalmasın ara bak...Kapat hadi kapat!"

-Ya sabır! Ya hasbinallah! Hadi öptüm abi bay bay...

...

Yeliz'le; evin dış kapısından değil, arka taraftaki hacmi dar, dönerli yangın merdivenlerinden, demir korkuluklara çarpa çarpa güç bela çıktık. Bana bir şey söylemedi kızcağz ama 'bi pot kırarım' endişesinin üzerimde yarattığı bu baskıyla soğuk terler basınca iyice kasılıp panikledim ve anahtarlık elimden fırlayıp gitti. Allah'tan dip zemine değil de, beş on basamak aşağıya düşmüştü. Hay aks! işin yoksa döne döne in aşağı geri. Bu ne biçim bir ev kuzum? Sanki yerden hayli yüksekte olan bir gökdelenin bitmek bilmeyen demir askılıklarına sıkı sıkıya tutunmuş, güçlerini yeni keşfedip ilk önce çatı damlarında deneyen, işinde henüz ehlileşmemiş çömez bi örümcek adam gibi çaylak çaylak düşe kalka tırmanıyordum ben de basamakları. Dengemi kaybedip aralıktan düşsem var ya kemiklerim tuz buz olur! "Hehehehe...Abla keşke asansörlerden çıksaydık!". Yeliz de dalga geçecek zamanı buldu he! Ben burda çaktırmıyım diye kırk takla ata ata dokuz doğurum, şekilden şekile girim bizim kız da 'kikiri kikiri' sırtsın ordan. Gülüyordu gülmesine ama içten içe de bi şeyler döndüğünü seziyordu. Gözleriyle karşılaşmamaya ne kadar özen göstersem de; başıma ördüğüm türlü türlü çoraplarla; şüpheli bakışlarını uzunca bi süre üstümde gezdirip durdu. Tam son basamağı çıkıyordum ki ayağım bu sefer de köşede emekliliğini bekleyen yaşlı bir saksıya değdi. Çiçek dengesini kaybederek ilkin sendeleye sendeleye sonra da takla ata ata gitti. Tutmaya çalıştım...ellerimi uzattım, ucu ucuna ramak kalmıştı tam kurtarmaya ama maalesef sizlere ömür.

Şekil şükül cins adamlar hâlâ voltasını atıyordu dışarda...Görünüşe bakılırsa ön taraf yetmemiş şimdi de arka tarafı kolaçan etmeye gelmişler, yakın markajdan etrafını sararak bütün çıkışları da tutmuşlardı anlaşılın. Sesin geldiği yöne başını çevirdiklerini görünce, Yeliz'i bir hışımla içeri ittim. Kız da bu anlık refleksimle şok oldu "neyin var abla, iyi misin?" Soru sorma Yeliz! Sorma bi şey...ne diyim, birazdan mefta olacağız mı diyim...ne diyim?. "Hadi hadiii geç içeri! saklan... saklan cano peşimizdeler!"..."Ayy kim ki onlar? Kimden kaçıyoruz ablam biz?"

...

Annemlerdeyim. Neye sinirlenmişim bu kadar? Niye burnumdan soluyorsam? Hıncımı annemden babamdan da çıkaramayacağıma göre ben de ayağımın altında dolaşan ve beni yatıştırmak isteyen abimden çıkarıyorum. Buyurgan ve otoriter sesime haddinden fazla volüm yükleyip "çekil önümden gözüm görmesin seni!" ve daha bi sürü ağza alınmayacak acılı laflar çıkıyor genzimden.

Abim hiç karşılık vermiyor, normalde böyle sessiz alttan alıp bu saygısızlığı tatlı dille konuşup çözecek bi tip değil, çoktan paralanmış ve boyumun ölçüsünü almış olmam gerekirdi. Eskiden olsa bu kafa tutmanın bedeli bana pahalıya patlardı, otokontrol aile içi müessesemizde...Demek ki zaman tersine dönmüş, ben tırlatmışım ve herkesten alacaklıymışım gibi hesap soruyorum şimdi...Abim bi türlü bana erişim sağlayamıyor, ulaşılmaz bi yerdeyim ve duygularım burdan iyi çekmiyor. Beni kollarımdan tutup sarılmak mı istiyor yoksa kozlar elinde olsa duvara çakmak mı? Emin değilim ama bu kadrajda suçlu görünen o gibi...Bi haltlar karıştırıp, başımıza türlü türlü işler açmış yine ama ne? Dur bakalım...yakında nasıl'sa çıkar kokusu...

Demir kapıyı var gücümle çarpıp çıkarken elimdeki ekmeğin kırıntılı yerlere saçılıyor. Abim eğilip ciddi bir iş yapıyormuşçasına avuçlarıyla titizce topluyor, bir nevi faraş görevini üstleniyor elleri. Babamın da bir gözü çiçekli halının desenlerinde, hemen yanibaşında çeriçöpü küreyen ellerine pür dikkat kesilmiş abimin, uzatmalara bırakmadan tam 90. dakikada düdüğünü çalıp maçı berabere bitirecek hakeme benziyor bu haliyle babam. Annemin gözü kapının tokmağında asılı kaldı. Normalde annemin peşimden çıplak ayakla koşması, hırgür çıkarması gerekirken herkes suspus...

...

Bekliyorum. En son konuşmamızın üstünden 504 saat, 30.240 dakika. 1.814.400 saniye ve 108.864.000 salise geçmiş. İnadını kırdıramazsam ya da ben pes etmezsem şayet, milenyum'da havaî fişekler altında şampanya patlatıp, el ele tutuşmak varken, burnumuzun dikine gitmiş olmanın bedelini; kemiklerimizi kurda kuşa yedirmiş olmakla ağır ödeyeceğiz. Bunun daha meganyumu var, giganyumu var...teranyumu, petanyumu...ucu bucağı yok bunun uzaya kadar uzuyor kolu...var da var yani. Bir inat uğruna sesimizi duyabilme ihtimalimiz milyonda sıfır. Artık hangi zaman diliminin ağına takılıp, kaç tur dönüp çağ atladıktan sonra kafamız donk edip esneyip yumuşar orası da muamma ama umarım ki ölümsüzlük şurubu falan da bulunmuş olur sen gelene kadar. Yoksa böyle her gün öleceğiz.

...

Sana baktım, boşluğa bakar gibi bakıyordun. 'Bak' dedim 'sonunda ben de senin gibi oldum'. Hiç şaşırmadın portakal kabuğuna dönmüş sağ göğsümün büzüşmüş çukurlarını sana gösterirken. Sağ alt çaprazda üç halis muhlis yarası vardı, üç santimlik mor bir çizgi de sivri okunu doğrultmuştu üstüme...'Normal' dedin 'bende de vardı'. Yüzüme açık açık vurmak istemediğin ama içten içe de "Allah'ın sopası yok işte! Oh olsun sana Mero!" der gibi içinin yağları bi taraftan erirken, bi taraftan da yüzüme fırlatmaktan çekinmediğin buzlu ifadelerine yetişip anlamlar yüklemeye çalışıyordum. İnsanın dudaklarını mühürleyip gözlerini konuşurması ne menem şey...

Gördüm...retinası fitillenmiş iki ateş topuydu gözlerin. 35 cl'lik rakıya bir şişe full apsentı karıştırıp içine boca etmişsin gibi lavlarını püskürtüyorlardı yüzüme. Kendini kamufle edip ele vermediğini sanıyordun ama mimiklerin bangır

bangır haykırıyordu yüzüme. Ve bunları yerde bağdaş oturuk vaziyette, kilini kıpırdatmadan, peş peşe saydırıyordu bakışların. İnsanları çözüyorum artık, uzun uzun cümleler kurmalarına gerek yok. Bir kirpiğin kırınması bile çorap söküğü gibi anlatıyor çoğu şeyi...Ya merhamet bu toprakları terketmişti, ya da ruhumuzu söküp atmışlardı kökünden. Oysa konuşmasan da olurdu, sarılman dünyalara bedeldi.

...

Eski mahalledeyim, sıvası dökük eski evimizde...E5 köprüsünün alt karayolu. Çingene Selma'nın akşamdan kalma bigudilerine cıyak vırak seslerini katıp, birkaç yerinden kaçmış ince çoraplarına, elindeki beyzbol sopasının da eşlik edip çocuklarının peşine verdiği kafadan üşütük mahallemizde. Biri satırla kovalar birini, biri rakı şişesiyle körkütük sarhoş gelir eve her gün...Gençler mahalle kavgalarına tutuşur. Küçük Sezgin de her gün aynı saatlerde gelir salonun camını tıklatır "Mero abla ben açım!" der burnumun direğini sızlatır. Ekmek arası yapıp tutuştururum eline karnı bayram eder fukaranın. Multi kulti her telden ne ararsanız var bu varoş sokakların fakiranesinde.

Bir gün böyle yine yollara vurmıştu kendini Selma, saç baş dağınık, diz üstü mini ultra siyah dar eteğinin üstüne, düğmesini yanlış iliklediği gömleğinin bir tarafı da dışardan sarkmış, kaçan çorabının deliğini de uhuyla yapıştırmış, ayağında fiyonklu bi çift kırmızı terliğin teki kayıp. 'Yolda gelirken kim bilir nerde düşürdüm?' diyor ama ısrarla şirazesini kaymış bu eksik parçalarıyla da olsa 'bu mahallenin en süslüsü hâlâ benim!' diyor bu kadrajda. Kendisine aday göstereceğimiz doğru dürüst dişli bir rakibimiz yokken elde avuçta.

Bi solukluk geldi oturdu bizim kömürlüğün üstündeki kıcının bi pufu içine gömük çekyatta. Çay ikram etti yengem, yüzündeki yarayı gösterdi. Bir gün oğlu delleniş para istemiş cigaralık için, Selma da vermemiş. Bi hisımla kaptığı bıçakla üstüne gitmiş deli oğlan, sağa sola savurup çıkardığı arızada yüzüne çizik atmış annesinin. İki gözü iki çeşme hem kanayan yarasını gösteriyor hem de 'evlat işte! benim dölüm değil mi? atsan atılmaz, satsan satılmaz, kessen kesilmez, küssen küsülmez.'

Bi demli çayını içtikten sonra ayağa kalktı, beş santimlik terliğin arada açtığı farkı kapatmak için; havada asılı kalan kalçasına yüksünmek zorunda kaldı. Siz sağ ben selamet, topallaya topallaya her çukura bata çıka bi ağız dolusu saydırıyordu ha bire oğluna...

Küçük kızı salya sümük tir tir titrerken, kolundan çekiştirip sürüklüyordu peşinden süslü Selma. O masum kızın adını ah ki ben nasıl unuttum!..

...

Gecekondu mahallemizin fakirhanesine varlıklı zengin bir adam taşınmış, büyük bir çiftliği ve yeşil arazisi olan güzel bir bağ evi almış. Şimdiye kadar buranın en güzel evi hemen yanı başımızda bize çalım atan ve Almanya'dan emekli olup temelli dönüş yapan Mustafa abi ile Vasfiye teyzenin bungalov eviydi. Üç çocukları vardı. Yasemin abla en büyüğü. Aykut abi ortanca ve Nilüfer de benim gibi evin tekne kazıntısı...Aykut abi üniversiteye giderken ben de ortaokula falan gidiyordum ve ona deli gibi vurgundum. Aşkımı uzaktan platonik yaşıyordum. Hep kapıda karşılaşırdık genelde. 'Merhaba' derdi ya da günaydın, duruma göre karanlıksa iyi akşamlar'. Muhabbetimiz adabı muâşeret kurallarından öteye geçemiyordu ne yazıkki sayılı üç dört sözcük topu topu. Bizim yan komşularımız ama onların evi yüksek zeminde kalırken, biz onlara nisbeten birkaç metre aşağıda kalıyorduk. Tıpkı ihtişamlı evlerinde olduğu gibi standartları da bizim bi hayli üstümüzde, bizim statümüz de onların çok çok aşağısındaydı. Kırmızı spor tarzı klasiklerden bir arabası vardı Mustafa abinin adı neydi? Mahallenin tozunu toprağını haliyle yutunca, haftada bir kere sabunla bi güzel köpürtüp, uzun hortumla saatlerce suyu fişkirtip sular dairesinin kasasını bi güzel şişirirdi. Biz evde 'ah vah!' ederdik dünyanın suyunu harcadı diye. Halıları bile yere serip yıkayasım gelirdi şarıl şarıl akan o beleş sularda.

Şimdi bi bungalova bakıyorum bir de bağ evine...Mustafa ablerin evi de bu yeni villanın yanında külüstür kaldı bizim gibi. Bu adam da Almanya'dan gelmiş, atları da var hem. Saydım tam 8 tane, koşumları ve dizginleriyle doru ve yağız atlar, arabasıyla yanımdan geçti adam kasasına doldurmuş doludizgin atları, kişneyip dururken bir iki tanesi eğilip saçlarımı koklamak istedi...sonra çitlerin içinde buldum kendimi, kahverengi kaslı bir yağız at şaha kalktı ben altında kaldım. Üstüme uzanıp çöktü, karnının içine gömüldü başım nefes alamadım. Deh! dedim olmadı, 'deh deh düldül' dedim duymadı boğulacaktım az kalsın. Kendimi zor bela sıyrı sıyrı, adeta hayvanı tımar ede ede başımı dışarı uzattığımda nefes nefese kalmıştım, bizim düldül de mübarek hiç istifini bozmadı.

Uyandım...gerçekten de ahırda düldülle efor sarf ederken nefesimi baya tutmuşum anlaşılın. Kalktım müziği açıyorum kendime gelmek için. Mix Songs, otomatik atlıyor parçalar. Mabel'e geliyor sıra, bi düldül de onda varmış meğer. Burdan vokalliğe terfi edip eşlik ediyorum ona. Evrene mesaj atıyorum: "teker teker gelin ulan!"

Bu aralar sadece kitap ve uykuya maruzum...bi de yüksek tansiyon...müzik iyi geliyor hasta ruhuma, rahatlatıp gevşetiyor. Kafada birkaç parça noksan. İyiyiz böyle...

...

Bana taşlarımı ayıklatacak ve abartısız kalbimin üzerindeki çimentoyu kazıp kaldıracak kıvamda derinliği, içselliği olan anlamların peşindeyim. ama sen bunu hep yapıyorsun. Bir kamyonun kasasını dolduracak kadar, çakıl taşıyı gece gündüz demeden toplatıyorsun bana kalbinin çukurundan. Bana sorarsan taş devrinde yaşamak en kral şeydi be! mağaralarda ateşler yakıp, etrafında "lulululu" seslerini çığırarak ciritler atmaya özlemişizdir bro olamaz mı? N'oldu, niye fıldır fıldır dönüyorsunuz tepemde? Oğlum bi rahat dur lan!

içimi kurutup, mezarlığa çevirdiniz be! 'Cenaze masrafı olmasın diye yaşıyorum' bro! kısaca benim durumumun özeti bu...Uzun uzun anlatmaya, öyle süslü püslü, fiyakalı cümleler kurmaya da gerek yok...daha fazla içini kurcalayıp şey yapmasak mı!..yoksa cesetler çoğalır, onları gömecek bir çukur da bulamayız şimdi bu saatte...

...

Ohooo! Bendeki kırılmaları sana anlatsam var ya sabahı görmeyiz...hissettirmeden, hiç çaktırmadan öyle boşluğuma denk gelip...kırılma ihtimalinin delillerini ortadan yok edip, anlık öfke patlamalarını kalbime yedirsem...gömsem...kıl köküne varana kadar irdelesem her şeyi...uyduruk bir busenin stabil çukurunu, dudağına mühürlesem misal...sen yine bi şey olmamış gibi ceketini alır kapısını örtersin öküzü kalbinin. bilirim. bilmem mi..?

Ben kalbimi burda bıraktım. Bak burda, koltuklar nemli...Püsküllü çiçekli kırnetler, sırrıma şahit. hâlâ sallanıyor sehpanın bi ayağı. Onu bile görmezden geliyorum. Her şey kurmaca oyunun bir parçası. Üst üste giydiğim iki yün çorabım, iki de battaniyem var. Bir de buruşuk ellerim. Başka da bir şey yok benden geriye kalan..

Bak cenaze marşımız çalıyor.
Kalbim bildiğin taziye evi
ve su çekiyor her şey...

...

..

.

2m.g2

"Öyle bir ölse, ölse ki"

Salona geçiyorum, misafir var. Yan duvara sırtı yapışık vaziyette konumlanmış, üçlü kanepede siyahlara bürünük oturan, otuzlu yaşlarında bir kadınla, yarı profili karısının gölgesinde kalınca baktığım açıdan yüzünü tam seçemediğim genç bir adam. Babam ve amcamlar odanın baş köşesindeki koltuklara, yaşlarına hürmeten saygınlığını kolayca ifade edebilecekleri pozisyonda; ağırlığını da ortaya koyabilecekleri şekilde ciddi yüz ifadeleriyle oturuyorlar. Normalde tersi olur benim bildiğim. Adab-ı muaşeret kuralları gereği, aradaki iletişimi sağlayabilecekleri ya da davranışlarını kontrol altında tutabilecekleri, nezâket ve hoşgörü prensiplerine bağlı olduklarını göstermek için, gelen misafir evin baş köşesinde adabınca ağırlanır ve saygıda kusur edilmez ama bu kadrajda gençler sanırım büyüklere hürmet edip, "Estağfurullah efendim buyrun siz geçin" deyip yabancılık çekip yerini yadırgamamaları açısından; kadife kumaşla beraber zımbalandıkları tapulu yerden de etmemek için buna kanaat getirip, bizimkileri o göçük çukurlara ait oldukları yerlerine mıhlamayı daha münasip görmüşler.

Yalnız bu kasvetli ağır havayı, bu ciddiyeti garipsediğimi söylemek zorundayım. Bu gençler kim tanımıyorum. Kimse neden konuşmuyor bilmiyorum. Bu kırk metre karelik çöl alanda Yeliz neden kendine oturacak bir yer bulamamış gibi bu kadının ayakları önünde çiçekli halıya diz çökmüş hiç anlamıyorum. Hele ki gelen misafirleri es geçip selam dahi vermeden, bi 'hoş geldiniz' bile demeden, kadının yanına sessizce ilişip oturan, hal hatırdan bihaber olan meczup beni hiç tanımıyorum. Bu görgüsüzlüğümü mazur gösterecek değilim, saygısızlığımın affedilir bi tarafı da yok farkındayım ama durduk yere de taş kesilmemişimdir. Yoksa ki normal toplum normlarının dışına çıkıp, bana biçilen rollerde böyle anlamsızca putlaşıp, lâl olmazdı dilim. Bir nedeni, sebebi olmalı nutkumda tutulan bu gam dizisinin; altın taçlı ve mavi cüppeli Maria'yı arkasına alıp, Yusuf'u da İsa'yla emekleye emekleye kuru otların üstüne salmamın.

...

Kapıyı Yılmaz açıyor bana, sonra da kanına yavaş yavaş karışan sanrılarıyla mutfağa gidiyor. Ben bu kapıdan ne zaman içeri girsem ayaklarım beni otomatikmen o mutfağa sürüklüyor. Acımı deşip, boyumun ölçüsünü almak, beni duvardan duvara çakıp eski öyküye yeni (sa)adetler getirmek istiyor. Başarıyor da...Bu ilk değil ki; son da olmayacak biliyorum. Mezara kadar götüreceğim mutfağın her bir metrekaresini içimde. Ne ona huzur var bu hayatta, ne de bana. Ne o teselli bulacak, ne de ben. O duvarlarda çığlıklarım asılı, o duvarlarda feryat figanlarım...Her zerresi baştan aşağı çaresizlikle döşenmiş o mutfak. Elleri kolları boğumlu mutfak. Tavana kadar uzanan beyaz fayansları morgu çağrıştıran mutfak...sonra da içimi cıvız edip ürperten mutfak... 'Sen kal, ben giderim!'lerin dilsiz sekanslarını yüzüme yüzüme haykıran mutfak! Gitmelerin kitabını yazan mutfak! Üstüme kan kusup, içime içime ağlayan mutfak! Ben şimdi seni nasıl anlatım? Bende açtığın yaraların dilini nasıl bağlım? Sen öldün! Senden sonra da zaten herkes sırayla ölmeye başladı içimde, taksit taksit...

Senden sonra iki yarası bir araya gelmeyen kalbim; ortadan çit diye bi daha ikiye ayrıldı. Orayla buraya sığmamış yarı heterojen göçebe halkın huzurunda; sıırım bir ipin üzerinde, uzuvlarını yalayıp yutmuş bir günah gibi tepetaklak asılı kaldım.

...

Yılmaz'ın da içeriyle bağlantısı kesik kopuk, herkesten uzak yer bildiği bu morga o da gönüllü girmiş, bedenine ağır gelen kemiklerini içine yatırıp, acıdan düğümlenen organlarına tuz basarak "Bir mezar kadar sessizim Tanrı'm!" deyip ölümle kartlarını açık oynamak istemişti. "Yılmaz!" diyorum, "Bizi bu hayaletlerden, bu kasvetten, bu acılardan kurtaracak bir çukur bul, üstümüzde hazır bileti kesilen cesedin sıcaklığı da varken bizi birbirimize iki zımbayla tuttur!" Yılmaz beni duyuyor muydu, bilmiyorum. Onun içindeki cesetler sanırım çoktan soğumuştur. Eskiden olsa sazan gibi her suya atlar, türlü türlü şaklabanlıklarla bizi kırıp geçirirdi. Artık kimse de gülmüyor. Hani bazen öylesine gülünce de, görünmeyen bir el sanki boğazımıza yapışık, kıskaçla da kalbimizi sıkıştırıp duruyor. Ben mutfağın fayanslarına kalbimi asıp çıkarken, Yılmaz da alelacele yaralarını kimseye çaktırmadan, iki ayağını bir pabuca sokmuş, karda yürüyüp izini kaybettirmeye çalışıyordu.

Senden sonra herkes yarı ceset torbası, külfetli bedenlerini ordan oraya sürükleyip duruyorlar. Kalplerine bir kıymık batsa bizden bilecekler.

Arkandan alev alev tutuşan o evde; kiracılara küllerimizi miras bıraktık.

...

Yılmaz son sürat hazırlıklarına devam ederken yalnız olmadığımızı, birinin daha mutfakta bizimle olduğunu fark ediyorum. O mu? Değil mi? Kararsızlığıyla bocalarken, tezgâhın başında arkası dönük vaziyette kap kacakla uğraşiyor o malum şahıs. Ben sanki ebediyete intikal etmişim de, görünmez olmuşum kimse de farkımda değil. Bu yüce varlıkların da her hakkı mahfuzmuş gibi ne dokunabiliyorum, ne de konuşabiliyorum onlarla. Bu mutfağın namını duyan da pılını pırtısını toplamış, bir halk otobüsüne tikişa tikişa binip gelmiş buraya dersin. Herkesin kalbi burda atıyor mübarek! Halbuki bizim de kalbimiz burda musalla taşı gibi cillop parlıyor bileylenmiş satırın ağzında. Biri konuşacak mı artık! Madem eskiden kalma bir yarayı kanatmaya geldiniz, susmayın konuşun bari! Hadi neyse diyorum sizi mi kırıcım, "Az mı acılı kalbimi yemediniz! Şafak sökene kadar gelin bi tur daha dönelim!"

...

Dümbelek gibi dönüp durduk bi o yana bi bu yana mutfağın içinde, misafire ne çay götürdük, ne de başka bir ikramda bulunduk. Ne onlar konuştular ne de siz, ne onlar akıl edip evine gitti ne de biz...Ona bakıyorum. Kırbaçlı sırtını sadece bu mutfığa değil, dünyaya da dönmüş. Elindeki bıçağı görünce "Ben o bıçağın altına yatarım Yusuf! Yeter ki sen acı çekme!" deyip böğrümü yırtıp koparasım var şuramdan. 'Yok ama ya!' diyorum, 'Hüseyin'dir o!' Biz bu grupla az mı ellibir, pişti, isim şehir oynamadık? Cevabını alamadığım sorularla mutfaktan çıkıp salona giderken aklım da darma duman olmuştu. Unutmak dediğin hiç iyileşmeyen bir yaradır. Ben hâlâ o yarayı kanıyorum baba! etrafında her gün bi tur dönüp duruyorum.

Yeliz çömeldiği yere iyice kapaklanmış, derin düşüncelere dalıp gitmişti. Ben de o bayanın yanına geçip oturdum, Yeliz de dizlerimizin dibinde, avutulmayı bekleyen çocuk gibi bacaklarımıza sokulmuştu. Ellerimi saçlarına götürüp "Bu kesim yüzüne çok yakışmış!" dedim ama sonra yakından bakınca saçlarının göz göz seyrekleşmiş olduğunu ve kafa derisinin de belirgin şekilde ortaya çıktığını fark ettim. "Yeliz!" dedim "Saçların baya dökülmüş gülüm!" Ben öyle deyince kadın da vitamin bombası nezih bir yorumda bulundu, "Hele şükür!" dedim biri konuştu. "Hiç de bile! Saçları gayet sıkı gürebence!", "Neresi güre? Görmüyor musun kızın derisi nasıl da kabak gibi ortada!" Şom ağızlı seni, sus Mero sus konuşma! Yeliz'e de Yusuf'a baktığım gibi bakıyorum işte elimde değil. Öyle bir acımak, acımak ki...

Bu kızın bu mahzunluğu, bu masumluğu içimi burkuyor, aynı Yusuf'ta tezahür ettiği üzere..."İnsan suretinde zuhur edip vücut bulan dört melekten iki kişi hangisidir?" diye biri cüret edip sorsaydı; hiç tereddüt etmeden Yeliz'le, Yusuf'u gözünün içine sokar, "Al bak! bu da bugünkü promosyonun! Müessesemizin yeni müşterilerine limonatalı gazozlu ikramı!" deyip fiskiyeli suyla fıskırtacağım bi ton acımla baştan aşağı onu bi güzel donuna kadar ıslatır, feleğini de şaşırtırdım Ahmet abi. Kul hakkıdır gözü kalmasın garibanın, o da payına düşen bereketten nasibini alsın.

-Biz de üç kişiydik, üç yaralı fişektik- güzel abim. Yeliz, Yusuf ve ben...Üçümüzün de yarası birbirinin kopyasıydı ve sürekli aynı yerden kanıyorduk. Yılmaz da yedek kulübesinde oturmuş, terini soğutmadan sahalara döneceği günü sabırsızlıkla bekliyordu.

Yeliz'in saçlarında korsan bildiri dağıtırken kader, çürük düşlerimizi ayıklarken, birinin daha kapıdan içeri adım attığını gördüm. Başımı kaldırdım, uzun uzun yüzüne baktım. Yusuf öylece ayakta durmuş, gözleri ışıl ışıl, mutlu ve bahtiyar tebessümüyle bize bakıyordu Ahmet abi. "Yeliz!" dedim "Bak Yusuf geldi!" Yeliz de abisinin adını duyunca başını gömüldüğü yerden kaldırıp baktı "Yok abla!" dedi "O bu abinin kardeşi!" "Yok!" dedim "Bu kadar benzerlik olur mu canım? Bal gibi de bizim Yusuf işte!" Adam da balıklama atladı ordan hırbo! "Yok o benim kardeşim!" diye tutturdu...Söylemesen çatlarsın değil mi! Bu insanlar niye böyle Ahmet Abi? Niye sevincimizi kursağımızda bırakıyorlar hep? Bırak da! Biz onu Yusuf bilip boynuna sarılalım, bırak da yılanmış hasretimizi çekinmeden giderelim. Yusuf da ne ha diyo, ne yoğ diyo, öyle şaşkın duruyor garibim...O ya da bir başkası ne fark eder ki? Bu tıpatıp bizim Yusuf mu? Yusuf! Bu mahzun bakışlar onun mu? Onun! Bu burun, bu kara kaş, bu kömür gözler, bu boy bos, bu endam, bu nurlu yüz...Şimdi kimlikte adı Hasan yazsa ne, yazmasa ne? Ben bu adamı yine öper, yine sarılırım abi, bi daha da bırakmam gitsin, bana ne!

O heyecanla, bilmiyorum kalbim kaç yüzle çarptı! Coşkuyla kalkıp fırladım ayağa, ona doğru seğirttim. "Yusuf!" dedim, "Nihayet geldin ha sonunda! Seni o kadar ama o kadar özledim ki!" Bozuntuya vermedi, konuşmadı da benimle sadece güleç yüzüyle eskiden olduğu gibi masumca baktı bana yine öyle...Beni kandıramazsınız! Kalıbımı

basarım bizim Yusuf olduğuna yahu! "Ey ahali! duyduk duymadık demeyin, Yusuf'umuz gelmiş evimizde şenlik var bugün! Mutluluğumuza nail olmak isteyen buyursun gelsin!"

Sevinçten ağlıyorum! Öyle bir ağlamak ağlamak ki...

...

Bu boşluğun sebebini buldum baba! İki satırla dikilen kalbim, hâlâ yasını tutup ustura ağzında yaşayan bu evin, bu mutfak seramiklerinin arasındaki şu derzli dolguların içinde sıkışıp kalmış, boğum boğum, lime lime olmuş. Hüzünleri karıp, yaralarımı kazdıkça altından hep Yusuf çıkıyor baba! Ona sarılmıştım, onu koklamıştım, onu öpmüştüm ve ölür diye ölesiye korkmuştum. Ben onu toprağında kucaklayan bir mezarım artık baba! O da benim yaramın içine düşen mağdur kurt.

Tanrı'm! Yalvarırım kapıyı aç! Ben aşağıdayım!

☞m.g☞

☞"Öyle bir ölsem, ölsem ki ve öyle bir ağlasam, ağlasam ki" sözleri Aziz Nesin'e aittir.

☞"Biz üç kişiydik...Üç ağız, üç yürek, üç yeminli fişek" ☞Yusuf Hayaloğlu☞